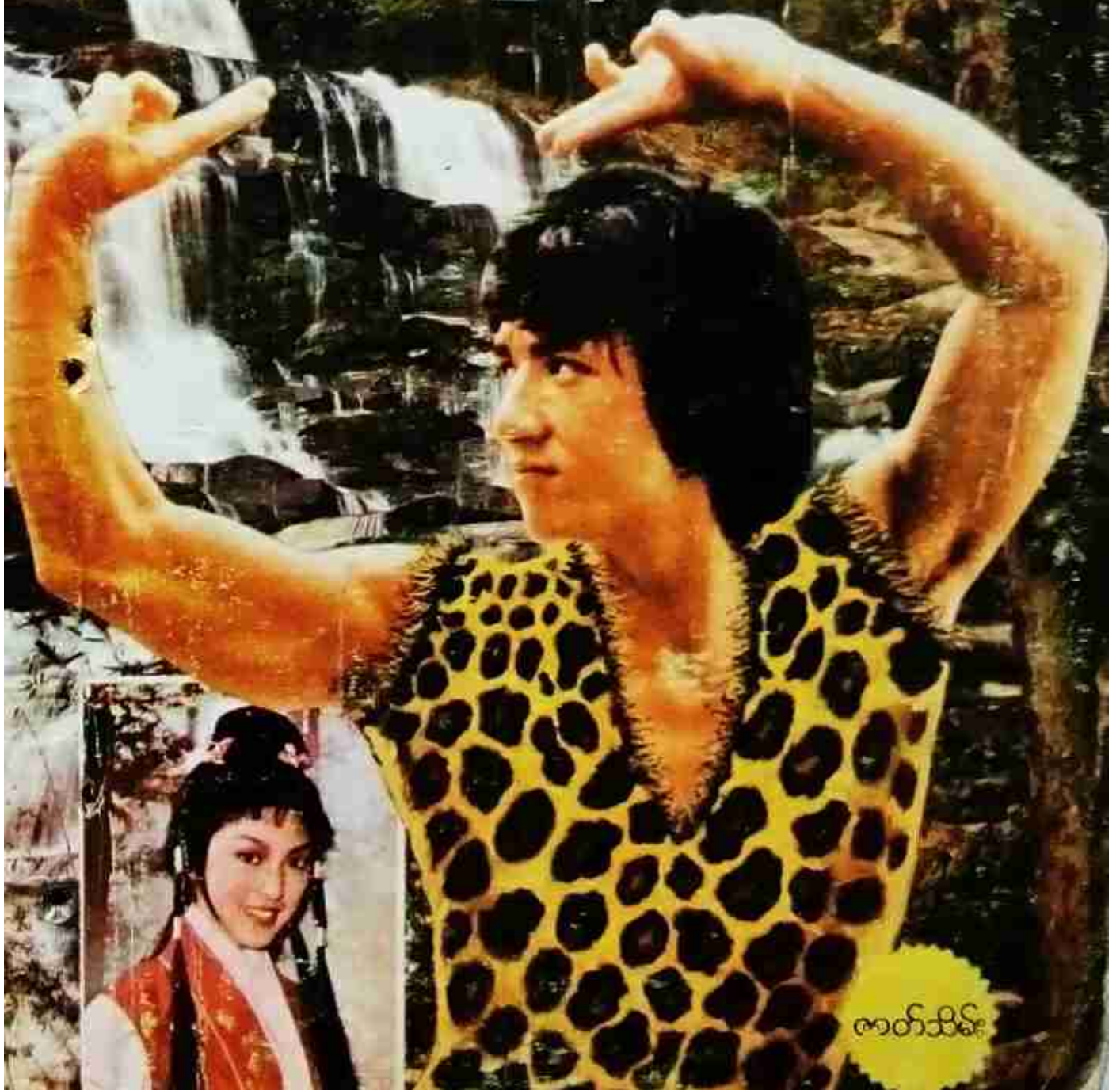

တုမာန်အောင်

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် [၄၀၉/၀၀(၀၂)]

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၂၆၂/၀၀(၁၂)]

ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ်

၁၉၀၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

အုပ်စု - ၁၁၀၀

တန်ဖိုး

သုံးဆယ့်နှစ်ကျပ်တိတိ

ရဲမာန်အောင်

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား

(ဇာတ်ဆမ်းပိုင်း)

လွင် စာပေ

အမှတ် ၁၅ / ၁၃၃ ဗိုလ်မင်း

တောင်ငူ

ရွှေစုံဆောင် စာပေ

အမှတ် ၇၂-၆၀၀ ရန်ကင်းမြို့
စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၁၀၃
ဗဟိုစာတိုက် ကြီး ရန်ကင်းမြို့

၁၀

အခန်း(၃၈)

တောင်ခြေရှိ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော ရွာကလေးတစ်ရွာ
ဖြစ်သည့် နန်ကင်းရွာကလေး။

ရွာသူရွာသားများမှာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်း၊ ဝါဂွမ်
စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းကြသော သူများ
ဖြစ်၍ ရိုးသားအေးဆေးသူများဖြစ်သည်။

ထိုနယ်ထွက် ဝါဂွမ်းများနာမည်ကြီးသဖြင့် တစ်ရွာလုံး
လိုလိုပင် စီးပွားရေးချောင်လည်ကြသည်။

အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသည်
နေပြည်တော်က နာမည်ကြီး သတင်ပညာရှင်များကိုပင်
အခါကြီးရက်ကြီးများ၌ ငှားရမ်းကာ ရွာတွင်ပို့ခံလေ့ရှိ၏။

ထာဝရစည်ကားသိုက်မြိုက်နေသော ရွာကလေးတစ်ရွာ ဖြစ်၏။

ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု စောင်းမွန်သဖြင့် မကြာခင်နှစ် များအတွင်းမှာပင် ရွာဘဝမှ မြို့ကလေးတစ်မြို့ဘဝသို့ တက် လှမ်းတော့မည်ဟု ထင်ရ၏။

ယနေ့တွင်တော့ ထာဝရ ငြိမ်သက်အေးချမ်းလှသော ရွာ ကလေးမှာ ဆူညံအော်ဟစ်သံများနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေ သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးအဝတ်နက်များဝတ်၍ ဝတ်ရုံနီခြုံထားသော သိုင်းသမားဆိုးဆယ်ဦးက ရွာစာလေးကို ဝင်မွေ့နေခြင်းဖြစ် သည်။

ယင်းအဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်လာသူက မြေခွေးဖူးဆန်းဖြစ် သည်။

မြေခွေးတစ်ကောင်လို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ့သဖြင့် ဤ နာမည်ရလှသောလည်း ဖူးဆန်းသည် မြေခွေးတစ်ကောင် ထက် ကြီးမားသော ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင်နှင့် ပို၍တူနေ သည်။

ရှင်အုပ်ကျယ်ကျယ် နှုတ်ခမ်းထော်ထော်၊ မျက်ပေါက်စာ ကျဉ်းကျဉ်း မျက်နှာမှာ ကြီးမားသော ကျောက်ပေါက်မာ ဒဏ်ရာတွေရှိနေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုမြင်ရသည်မှာပင် ရွှံ့ရှာ ဖွယ် ကြောက်လန့်ဖွယ်ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ သူသည် ယခုအခါ စောင်းကျနယ်စားဖြစ် နေပြီ။ လိယန်းတီကိုလုပ်ကြံတာ နေရာယူခဲ့သော ခေါင်းကြီး ဖန်ကန်း၏ နောက်လိုက်တစ်ဦးသာဖြစ်၏။

ကောင်းကျနယ်မှာ ဖန်ကန်းနယ်စားဖြစ်ကတည်းက ငြိမ် သက်မှု အေးချမ်းမှု ကင်းမဲ့နေလေသည်။

ဖွတ်မိကျောင်းဖြစ် မြစ်မချမ်းသာဆိုသော စကားလုံးလိုပင် ကောင်းကျနယ်သားများမှာ ဖန်ကန်းလူများ၏ အနိုင်အထက် နှိမ်စက်ကလွဲပြုမှုအမျိုးမျိုးကို ခံစားနေရသည်။

သူတို့လတ်အောက်မှာ မလှုပ်သာ မလှူးသာရှိနေသည်။

ဖန်ကန်း၏ ဩဇာအရှိန်အဝါကို အကာအကွယ်ယူ၍ ဖန်ကန်းတပည့် မြေခွေးဖူးဆန်းလို သူပုန်တွေကလည်း တော ကြောင် လက်ပန်းပေါင်းခတ်ကြသည်။

နယ်လူထုအပေါ် နေလိုမီးလိုကျင့်ကြသည်။

ဖန်ကန်းက ဤကိစ္စတွေမှန်သမျှကို မသိကျိုးကျွံပြုနေ သည်။

အမှန်တော့ မြေခွေးဖူးဆန်းတို့လူစုလို ဆိုးဝါးတိုက်ခိုက်နေ သူတစ်စု၏ လူယက်ရသမျှထဲမှ အခွန်ဆက်သမှုကို ဖန်ကန်းက လက်ခံရယူနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်လှည့်နှင့်ပင် ဤလူဆိုးသူခိုးများကို မွေးမြူကာ စီးပွားရွာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလည်း မြေခွေးဖူးဆန်းတို့လူစုသည် နန်ကင်းရွာကလေး ကိုဝင်ကာ မွေချင်တိုင်းမွေနေ၏။

အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းမွန်သမျှ ဝင်ကာလုယက်၏။

သူတို့က လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားသော လူကြမ်းကြီးတွေ။

ပြီးတော့ သိုင်းသမားတွေ။

ရွာခံလူတွေက ဝါဂွမ်းတွေကိုသာ ကိုင်ဖူးသူတွေ၊ ဓားလှံကိုင်ဖူးသူတွေမဟုတ်။

သိုင်းပညာကို သင်ကြားဖူးသူတွေလဲမဟုတ်။ သည်တော့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ မယှဉ်နိုင်။

မြေခွေးဖူးဆန်းတို့တောင်းသမျှ မိမိတွင်ရှိသမျှ ရွှေငွေတွေကို ထုတ်ပေးကြရသည်။

ထုတ်ပေးလျှင် အထူးထောင်းခံရသည်။ ဓားနှင့်အမှုန်းခံရသည်။

မိမိချွေးနည်းစာဖြင့် ရှာဖွေစုံဆောင်းထားသောပစ္စည်းကို လူတိုင်းလိုလို နှမြောကြသည်မှာ သဘာဝကျပေသည်။

အချို့ မိန်းမများမှာ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် တောင်းပန်၏။ သို့သော် မရ။

ဆာလောင် နေ သော ကျား တစ်ကောင်ရှေ့မှာ ခု၊ သက်တောင်းပန်၍ အရာမရောက်သလိုပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ရွှေကိုငွေကိုသာမက လူကိုပါယူသည်။

ရွာထဲမှ လှပေဆိုသော မိန်းမပျိုကလေးသုံးယောက်ကို တြိနှင့်တုပ်ကာ မြင်းပေါ်တင်သည်။

ခိန်ကလေးရှင်မိဘတွေက ဘယ်လိုတောင်းပန်တောင်းပန်မရ။

သူတို့အောင်ပွဲခံသည့်ညတွင် သူတို့ကို ပျော်တော်ဆက်ရန် ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးလျှင် ဤခိန်ကလေးများကို ပြန်လွှတ်ပေးမည်မထင်နှင့်။

မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ခေါ်သွားကာ အလျဉ်းသင့်ရာ ဇိမ်ခန်းတစ်ခုတွင် ရောင်းစားပစ်ကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤမျှ ရက်စက်ယုတ်မာသော လူစုဖြစ်သည်။

သူတို့ရွာထဲမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ တစ် ရွာ လုံး အော်ဟစ်ငိုယို၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

လရောင်အောက်က ရွာအပြင် မြေနှိလမ်းကလေးအတိုင်း သိုင်းသမားဆယ်ဦးသည် မြင်းစီးကာ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

သူတို့နှင့် အတူပါလာသော မိန်းမပျိုကလေး သုံးဦးမှာ အော်ဟစ်ငိုယိုကာ တောင်းပန်နေသော်လည်း အရာမထင်ချေ။

သူတို့၏ ငိုယိုတောင်းပန်သံမှာ သိုင်းသမားဆိုးတို့၏ ဟားတိုက် ရယ်မောသံများအောက်တွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်၍သာ သွားလေတော့သည်။

ရွာအပြင်မှ မြေလမ်းကလေးသည် နက်မှောင်သော တောအုပ်ဆီသို့ ရွေ့ရွှဲနေ၏။

တောလမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းသမားများ စီးလာကြကာ
တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်....

‘ခုနိုး’ ခနဲ ကျယ်လောင်သော အသံကြီး မြည်ဟည်းလာ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့ မြင်းစီးအုပ်စုထဲတွင် ရှေ့ဆုံးမှ စီးလာသော မြင်းစီး
သမား နှစ်ဦး၏ အပေါ်သို့ ကြီးမားသော သစ်ပိုင်ကြီး
တစ်ပင် အပေါ်မှ သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းက ပြိုပိကျလာခြင်း
ဖြစ်သည်။

သစ်ကိုင်းကြီး ပိသည့်ဒဏ်နှင့် ထိုမြင်းစီးသမားနှစ်ဦးသည်
ချက်ချင်းပင် အသက်ထွက်သွားကြလေသည်။

မထင်မှတ်သောအဖြစ်ကြောင့် သိုင်းသမားများသည် ရုတ်
ရှတ် သဲသဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့ ပြန်၍မစုစည်းနိုင်မီမှာပင် တောလမ်းထဲမှ မြင်းခွာသံ
များ ကြားရ၏။

မြင်းခွာသံတွေက တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ မြင်းစီး
လာသူက နှစ်ယောက်။

ထိုမြင်းစီးသမား နှစ်ယောက်က သူတို့မြင်းများကို စီး
လျက်နှင့် လမ်းတွင်ပိတ်ဆို့လှဲကျနေသော သစ်ကိုင်းကြီးကို
ခုန်ကျော်လိုက်၏။

အင်မတန် မြင်းစီးကျွမ်းကျင်သောသူများ ဖြစ်ပုံရ၏။

သူတို့နှစ်ဦးလုံးသည် နီရဲသော အကျိနှင့် ဘောင်းဘီများကို
ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ပြီးတော့....

ကြောက်မက်ဖွယ် အရိုးခေါင်းပုံ မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားကြ
သည်။

ကြည့်ရတာနှင့် တစ္ဆေသရဲတွေလားစိတ်ခတ်ချောက်ချား
ဖွယ်ရာ မြင်ရသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ကြောင်ငေးနေစဉ်မှာပင် ထိုလူ
စိမ်း မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ဓားများကို ဝင်
စာ လူအုပ်ထဲကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုသို့ ထိုးဖောက် စီးနင်းလာရင်းကပင် သူတို့နှင့် နီးစပ်
သမျှ ဒုစရိုက်သမား မြင်းစီးသူများကို ဘယ်ပြန်ညာမြန် ထိုး
ခုတ်သွားလေသည်။

ထိုလူစိမ်း မြင်းစီးသမားနှစ်ဦး ထိုဒုစရိုက်သမားလူအုပ်၏
နောက်သို့ ထိုးဖောက်စုတ်ရိုက်သွားသောအခါ မြေခွေးပူဆန်း
၏ တပည့်သုံးယောက်မှာ ဒဏ်ရာရ၍ မြင်းပေါ်က ကျကျန်ခဲ့
လေသည်။

သူတို့သည် ဘယ်တော့မှလည်း ပြန်ထလာနိုင်တော့မည်
မဟုတ်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝတ်ရုံနီဝတ် လူစိမ်း မြင်းစီး သမား နှစ်ယောက်၏ ဓားချက်ကြောင့် ထိုလူများမှာ ခေါင်း တခြား ကိုယ်တခြား ဖြစ်၍သွားကြသောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

မြေခွေးဖူးဆန်းသည် မြင်လိုက်ရသော အခြင်းအရာကြောင့် တုန်လှုပ် ဒေါသဖြစ်သွား၏။

တစ်ဖက်က လူနှစ်ယောက်က အလှစ်ဝင် တိုက်ခိုက်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်လှသည်။

အခုပဲ ကြည့်။

မိမိတို့ ဓားမထုတ်ရသေးခင်မှာပင် မိမိတို့ဘက်မှလူငါးဦး ကျဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

အခုတော့ မြင်းစီးသမား နှစ်ယောက်နှင့် သူတို့ မျက်နှာ ချင်း ဆိုင်မိကြလေသည်။

သူတို့က မြင်းနှင့် တင်ဆောင်လာသော မိန်းကလေး သုံးဦးကို မြေပြင်ကိုလှုတ်လိုက်ကာ သူတို့ လက်နက်များကို အသီးသီး ထုတ်လိုက်ကြ၏။

ဖူးဆန်းကလည်း သူ၏ ကြီးမားသော ပုဆိန်ကြီးကို ဝှေ့ ယမ်းကာ....

“ဟေ့....မြေခွေးဖူးဆန်း ဆိုတဲ့ အမည်ကို နည်းနည်း ကလေးမှ မကြားမိဘူးလား၊ တို့အလုပ်ထဲကို မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ် တဲ့ သူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

အခုတော့ ဝတ်ရုံနီဝတ် မြင်းစီးသမားနှစ်ဦးသည် သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေလျက်ရှိ၏။

ထွက်ပြု၍ လဲရောင်၏ အောက်တွင် သူတို့၏အရိုးခေါင်း ပုံ မျက်နှာပုံများကြောင့် ထိတ်ရွံ့ဖွယ်အသွင်ကို ဆောင်နေ လေသည်။

ဖူးဆန်း၏ နောက်လိုက်တွေကလည်း ဒေါသဖြစ်၍ နေ၏။ “တို့နာမည်ကို မသိရင် မှတ်ထား၊ သေမင်းမောင်နှံတဲ့” ကြားရသူတွေက လန့်ဖျပ်သွားကြ၏။

“သေမင်းမောင်နှံ...ဟုတ်လား၊ ဒီနာမည်ကို တို့ အရင်က မကြားဖူးပါလား”

မြေခွေးဖူးဆန်းက ရေရွတ်လိုက်၏။ ဟုတ်သည်။

သူသည် သိုင်းလောဏမှာ ကျင်လည် လှုပ်ရှားနေတာ ကြာပြီ။

ဤနာမည်ကို မကြားစဲဖူး။

ဘာပဲပြောပြော သူတို့နှင့်ဤနာမည်ကတော့ လိုက်ဖက်မည် ဆိုရမည်။

သေမင်းမောင်နှံ ဆိုတော့ တစ်ဦးစာ မိန်းကလေး၊ တစ်ဦး က ယောက်ျား ဖြစ်ရမည်။

တစ်ဖက်က ခပ်ညက်ညက်မှာ မိန်းကလေး ဖြစ်ဟန် တူ၏။

သို့သော်....

သူ့အစွမ်းအစကိုတော့ အထင်သေး၍မဖြစ်။

“မင်းတို့က ခုလို တို့ကို ဘာလို့ အနှောင့်အယှက်ပေးရဲတာလဲ၊ သိုင်းလောကရဲ့ အစဉ်အလာကို မှသိဘူးလား၊ သိုင်းလောကသားတွေဟာ ကိုယ်လမ်းပဲ ကိုယ်သွားကြရတယ်၊ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ ဝင်မရှုပ်ရဘူး”

“ဒါက အဖြူရောင် သိုင်းသမားတွေ လိုက်နာကြတဲ့ စည်းကမ်းပဲကွ၊ မင်းတို့လို အမည်းရောင် ဒုစံရိုက် သိုင်းသမားတွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ တို့ရဲ့အလုပ် ဒါမှမဟုတ် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေ မလွဲမသွေလိုက်နာမယ် တာဝန်ဆိုတာကိုရော နားလည်ခဲ့လား၊ အဲဒါမျိုးကိုမင်းတို့နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါက ရိုးသားတဲ့ လူထုအပေါ် သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်နေတဲ့ သိုင်းသမားဆိုးတွေကို တွေ့တဲ့နေရာမှာ ဖြေရှင်းနှိမ်နင်းပါမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ”

“တောက်....မနေ့တစ်နေ့ကမူ သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာတဲ့ သိုင်းသမား ပေါက်စကလေးတွေက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောမနေနဲ့၊ နှင်တို့ပါးစပ်တွေကို တစ်ခါတည်း ပိတ်ပေးလိုက်ရမယ်”

“ကြည့်သေးတာပေါ့။ တို့ကို သေမင်းမောင်နဲ့လို့ နာမည်ရနေတာလဲ အလကားမဟုတ်ဘူး၊ တို့နဲ့တွေ့သမျှ သူမှန်သမျှ ဘယ်တော့မှ အသက်ရှင်လျက် မပြန်ကြရဘူး၊ ဒီတော့ ဘုရားတရားသာ တကြပေတော့”

ခေတ်ချင်းမှာပင် မြင်းစီးသမားအုပ်စု နှစ်အုပ်ထောက်ရှိသွားကြသည်။

ဟစ်ကြေးသံ၊ ဓားချင်းထိသံများ ဆူညံသွား၏။

တောအုပ် တစ်ခုလုံးမှာ ချောက်ချားဖွယ် အခြေအနေသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ကြာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း အသံတွေ လျော့ပါးလာသည်။

တိုက်ပွဲအဖြေကား ခုန မြင်းပေါ်တွင် ရှိနေခဲ့သော မြေခွေးဖူဆန်းအပါအဝင် သိုင်းသမား ငါးယောက်လုံး မြေကြီးပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးကျန်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ သေမင်းမောင်နဲ့ဟု ဆိုခဲ့ကြသော အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့် မြင်းစီးသမားနှစ်ဦးကတော့ မြင်း ပေါ် တွင် အကောင်းပကတိ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့က နန်ကင်းရွာမှ ဖူဆန်းတို့လူစု ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာကြသော မိန်းကလေး သုံးဦးကို ကြိုးဖြေကာ လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုလူစု နန်ကင်းရွာထဲမှ လုယက်လာခဲ့သော ရွှေငွေပစ္စည်းများကိုလည်း ပြန်လည်ခွဲဝေပေးရင်း မိန်းကလေး သုံးဦးနှင့် အတူ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ထိုမိန်းကလေးသုံးဦး ကြည့်နေဆဲမှာပင် တော အုပ်ထဲသို့ မြင်းကိုယ်စီ စီးကာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွား လေသည်။

* * *

ထိုစဉ်ကစ၍ သိုင်းလောကတွင် သေမင်း မောင်နှံဆိုသော အဖြူရောင် သိုင်းသမားနှစ်ဦး၏ နာမည်မှာ ကျော်ကြားလာ သည်။

အမည်းရောင် သိုင်းသမားများအဖို့ ဤနာမည်မှာ တကယ် ပင် သေခြင်းတရား၏ သင်္ကေတများ ဖြစ်လေသည်။

ဒုစရိုက်များ ကျူးလွန်နေစဉ်တွင် ထိုသေမင်းမောင်နှံ ဆို သော သိုင်းသမားစုံတွဲ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

သူတို့နှင့်တွေ့လျှင် ဒုစရိုက် သိုင်းသမားများ အနေနှင့် သေ ဘေးက လွတ်ခဲလှလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အမည်းရောင် သိုင်းလူဆိုးများမှာ ဒုစရိုက် မှုများ ကျူးလွန်နေစဉ်မှာပင် နောက်ကြောင်း မအေးသလို စိတ်မလုံသလို ဖြစ်နေ၏။

ဤသတင်းစကားတွေ့စာ နောက်ဆုံး စောင်းကျနယ်စား ပန်စာန်း၏ နားအထိ ပေါက်ကြားလာ၏။

ဖန်ကန်းက ဤကိစ္စတွေကို စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် သူ၏ လက် ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်သော တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူကို တာဝန် ပေးခဲ့သည်။

ဒုစရိုက်သမား အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူ စာ ထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းခဲ့၏။

သို့သော် သူထင်တိုင်း မပေါက်။

သူ့လူများမှာ ထိုသေမင်း မောင်နှံလက်ချက်နှင့် ကျဆုံး ကုန်ကာ သူပင်အသက်ဘေးမှ လွတ်အောင် မနည်းပြေးထွက် လာခဲ့ရသည်။

ဤစကားကို ကြားရသောအခါ ဖန်ကန်း ဒေါသအပူ ကြီး ပူသည်။

“ခင်ဗျားလို သိုင်းသမားရင့်မကြီး တစ်ယောက်လုံး လုပ် နေပြီး အခုလို သိုင်းလောက ပေါက်စလေးတွေရဲ့ ရန်က မနည်း လွတ်အောင် ပြေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ တော်တော်ရှက်ဖွဲ စောင်းတယ် ဆွန်းဝူ၊ တောင်ခွဲလက်ဝါးဆိုတဲ့ နာမည်ကို မြောင်းထဲ သွားလွတ်ပစ်လိုက်ပေတော့”

“ဖန်ကန်း ကျုပ်လဲတတ်နိုင်သမျှ တိုက်ခိုက်တာပဲ၊ ဒါပေ မယ် သူတို့နဲ့ တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ရမယ်ဆိုရင် မမူပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ နှစ်ယောက်ပေါင်း တိုက်ကွက်တွေက ကောင်းလွန်းအားကြီးတယ်။ ပူးတွဲ လေ့ကျင့်ထားတာ တော် တော် ကြေညက်နေပုံရတယ်”

သိုင်းပညာမှာ လေ့ကျင့်မှု ကြေညက်ခြင်းသည် ထူးချွန်မှု တစ်ခုဖြစ်သည်ကို သူတို့သိပြီးသားမို့ ခြိမ်းနေလိုက်သည်။
ဘေးတွင်ထိုင်ကာ နားထောင်နေသော မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုး

က...
“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သူတို့နှစ်ဦးကို တစ်ယောက်စီ ကွဲနေတဲ့ အခါမှာ စောင့်ပြီး တိုက်ခိုက်တာ အကောင်းဆုံး ဝေါ့”

“ခင်ဗျားပြောတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ တစ်ဦးစီကဲ့အောင် ဘယ်လိုဖန်တီးမလဲ၊ သူတို့က တိုက်ခိုက်ပြီး တာနဲ့ ပျောက်သွားတတ်ကြတာဗျ။ သူတို့နောက်က အမြဲ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေဖို့ ဆိုတာကလဲ အန္တရာယ် အင်မတန် များလွန်းတယ်။ ဘယ်သူက ဒီတာဝန်ကိုယူမလဲ”

“ပူမှနေပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီတစ်ခါသာသူတို့ကို - ခြေရာခံမိရင် ကျုပ်ကို အကြောင်းကြား၊ ကျုပ် ဒီတာဝန်ယူမယ်”
မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးက ရဲဝံ့စွာပြောလိုက်သည်။

ထွန်းဝူက...
“ကျုပ်မှာ ဒီထက်အရေးကြီးတာ ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ် ဗျ...
“ဘာလဲ”

“သူတို့နဲ့ကျုပ် တိုက်ခိုက်ရင်း သူတို့ရဲ့ တိုက်ကွက်တွေကို သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်တယ်ဗျ။ ဒီတော့ သူတို့အသုံးပြု နေတဲ့ သိုင်းကွက်ကိုတွေ့ပြီး အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဘယ်တိုက် ကွက်လို့ သိလား၊ လိပ်ပြာတိုက်ကွက် ဆယ် ရှစ်ကွက်ပဲ”

ဖန်ကန်းတို့ပါ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒါဟာ လီယန်တီတို့လီယင်းဟုန်ရဲ့အဖေ ကိုယ်ပိုင်တိုက် ကွက်တွေပဲ မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အံ့အားသင့်နေတာပေါ့၊ လီ ယင်းဟုန်သတင်းက တိမ်မြုပ်နေတာကြာပြီ မဟုတ်လား”

“ဒီကိုစွဲလဲ ခင်ဗျားတို့ ပေါ့လျော့ခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်က ထွက် ပြေးသွားတဲ့ လီယင်းဟုန်ကိုစုံစမ်းပါဆိုတာကိုပေါ့ပေါ့သဘော တားခဲ့တယ်။ သေပဲသေပြီလိုလို ပြောခဲ့သေးတယ်။ လီယင်းဟုန်နဲ့ အတူ သူ့ မြေးကလေးနှစ်ယောက်ပါ လွတ်မြောက်သွားတာလဲ ခင်ဗျားတို့အသိပဲ။ အခုဆို ဒီကလေးနှစ်ဦးဟာ အရွယ်မောက် လောက်ပြီ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်၊ ဒီသေမင်းမောင်နဲ့ဆိုတာ ဒီကလေးနှစ်ဦး ဖြစ်နိုင် တာပေါ့။ ကျုပ်လူတွေကိုချည်းပဲ ရွေးတိုက်နေတာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ချိုင်းချိုးက ဤစကားကို ထောက်ခံလိုက်၏။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်ကန်းပြောတာမှန်တယ်။ အဖြစ်မှန်ကို သိရအောင် အမြန်ဆုံး အထောက်အပံ့တွေ စေလွှတ်ပြီး စုံစမ်းကြရမယ်။ နို့မို့ ဆိုရင်တော့ အဲဒီမလောက်လေး မလောက် စားကလေးတွေက တစ်နေ့ ကျုပ်တို့ ခေါင်းကို လာဖြတ် တာ ခံကြရမှာပဲ”

“ဒီလောက်ပဲလား မေယီရှန်”

“ဒီလောက်ပဲ လီယင်းတောက်၊ ဒီလောက်ပဲ၊ နယ်စားကြီး၊
ပန်ကန်းရွဲမွှေးစားသားတွေကလဲကြည့်ဦးလေ၊ အဆိုပဲလက်နက်
ပုန်း မိုးကြိုးမဲချိုင်းချို တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းစုတို့ မဟုတ်
လား”

“ဒီလူတွေက ဒုစရိုက်သိုင်းလောကသားတွေ မဟုတ်လား၊
ကောင်းကျနယ်စားလက်အောက်ကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေ
ရတာလဲ”

“ဒါကိုက ရှင်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ
ဆိုတာကို သတိမထားတဲ့သဘောပဲ။ ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊
လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မပတ်သက်လို့ မဆက်သွယ်ချင်လို့
ရတဲ့ သတ္တဝါမျိုးမှ မဟုတ်ပဲ”

သည်တော့လည်း လီယင်းတောက်မှာ ဘာမျှ ဆက်မပြောပဲ
ငြိမ်နေတတ်သည်။

“လူတွေဟာတချို့ နေရာကျရင် သည်းခံတိုင်း ကောင်းတော့
မဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုတော့ ရှင်သဘောပေါက်ဖို့လိုပါတယ်”

မေယီရှန်ကတော့ လီယင်းတောက်အပေါ်တွင် ကရုဏာ
ဒေါသဲဖြစ်နေလျက်ပင်။

အခန်း(၁၉)

လီယင်းတောက်သည် မေယီရှန်ကို ချစ်နေမိပြီ။
အချစ်စိတ်တွေ သူ့ရင်ထဲ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည်
ကိုပင် သူမသိလိုက်ပေ။
တစ်ခုတော့ရှိသည် လီယင်းတောက်သည် မေယီရှန်
စတော့စဉ်အချိန်ကတည်းက မေယီရှန်၏ အပြုံးစကလေးကို အ
ပြု၍ ကြည့်နှူးလိုက်မိသည်။
ပြီးတော့...
မေယီရှန်၏ ခါးကျဉ်ကလေးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို စွဲ
လမ်းမိလာသည်။ သူ့အကြည့်၊ သူ့အသံ၊ သူ့စကားထုလေး
တွေကျတော့ရော...

လိယင်းတောက်အဖို့ အလှအပ ကလေးတွေချည်းဖြစ်လာသည်။

သို့သော်လည်း လိယင်းတောက်မှာ ရင်ထဲက အချစ်အကြောင်းကိုမေယိရှန် သိနားလည်စေဖို့အတွက် အပြောရခက်နေသည်။

စောတာ မစောတာကို အသာထားဦး။

မေယိရှန်တို့ သားအဖဆိုတာက လိယင်းတောက်အတွက် ကျေးဇူးရှင်တွေ မဟုတ်လား။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွတ်စရာ ရောက်နေသည်။ အမှန်မှာ လိယင်းတောက်သည် ကျေးဇူးရှင်မို့ ကျေးဇူးမစားလို။

ခက်ချေပြီ။

လိယင်းတောက် အတွေးရခက်နေပြီ။

‘မေယိရှန် ကိုယ်တိုင်က ငါ့ကို ချစ်ရိပ်ချစ်ယောင် ပြနေတာပဲ မဟုတ်လား။ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အမှန်တရားကို ဖွင့်ဟ အသိပေးတာဟာ ကျေးဇူးကန်းတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်ရအောင် အချစ်ကိစ္စဟာ လူ့လောကကြီး အတွက် ဒုစရိုက်မှု တစ်ခုလား။ အချစ်ကို ကွယ်ဝှက်မထားပဲ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံတာဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတရားမှု မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

လိယင်းတောက်မှာ အတွေးစများနှင့် ဝေနေသည်။

သည်လို ဝေနေသော နေ့ရက်များက ရှည်၍သာ ရှည်လွှာသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း လိယင်းတောက်သည် သူမေယိရှန်ကို ချစ်နေမိသည့်အကြောင်း ဖွင့်ပြောရန် ခက်နေသည်။

ဒါကို အချစ်နတ် စီးဝင်သည်ဟု မှတ်ယူရမှလား မသိ။ ရင်ထဲက ခံစားမှုကို မေယိရှန်အား ဖွင့်ပြောတော့မည် ကြံကာမှ မပြောဖြစ်။

မေယိရှန်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် သူ့အပြုံးစကလေးတွေကြောင့် အတွေးစိတ်ကူးတွေ အရည်ပျော်သွားသည် ထင်သည်။

စကားလုံးတွေက အတောင်နှုတ်ကလေးတွေ ရှိသော ငှက်ကလေးတွေလို ပေါ့ပါးစွာ ထပ်ပျံသွားကြသလို အသီးသီး ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။

လိယင်းတောက်၏ ရင်သည်သာ တွေဝေ လွမ်းမောတတ်သော စိတ်နှင့် ကြွင်းကျန်တတ်သည်။

အိပ်မက်ကလေးတွေ အမြောက်အမြား မြင်မက်သည်။ အိပ်မက်လှလှကလေးတွေ။

သည်လို အိပ်မက်လှလှကလေးတွေမှာ လိယင်းတောက်က သူဖုန်းစား စောင်းသမားလေး။ မေယိရှန်က မင်းမှုထမ်း အထက်တန်း စံတော်ဝင်မိသားစုမှ အနွယ်ဝင်။

မည်သို့မည်ပုံဆိုသည်မှာ ကြာသည်မသိ။ အိပ်မက်လှလှကလေးတွေထဲမှာ ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်လိုက်ကြသည်မှာ မိုးမြေအနံ့။

ကမ္ဘာကုန် ကျယ်သရွေ့။
သူတို့သည် အချစ်လှေကို စီးကာ ခပ်တေးကဗျာလေးတွေ
ကို ရွတ်နေကြသည်။

အချစ်နေ့ကလေးများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မြစ်ရေပြင်တွင် လှိုင်းတလေးတွေ တလှုပ်လှုပ်၊ တဖျပ်
ဖျပ်။

ဆည်းဆာနေခြည်နုသည် လိမ္မော်ရောင်တွင် ကြက်သွေး
ရောင် ကဲ့နေသည်။

အနီနီရောင်တွေ ရောယှက်လူးလွန်းနေသည်။

အချစ်လှေကလေးမှာ တလူးလူး တလှင့်လှင့်။

လှိုင်းဂယက်ကလေးတွေ လှေခုံရံကို ပြေးလာရိုက်ပြီး
ရေမွှာရေပန်းကလေးတွေ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ မျက်နှာမှာ လာ
ရောက် ထိမှန်နေသည်။

ထိုစဉ်....

လိယင်းတောက်သည် မိုးကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ချာ
ချာ လည်သွားပြီဟု မှတ်ထင်လိုက်ပါ၏။

စင်စစ် မိုး ကောင်း ကင် ကြီး ချာချာလည်သွားသည်
မဟုတ်။

လိယင်းတောက်က လှေဝမ်းဗိုက်တွင် ပက်လက်လှန်၍
သဲလျောင်းလိုက်ခြင်းသာ။

သည်မှာ မေယီရှန် တည်းဟူသော ငွေလဝန်းကလေးက
မေတ္တာအလှပန်းကို ပန်ဆင်မြန်းကာ ဝင်းပလာသည်။

အလှအပတစ်ခုကို အပေါ်က ဆီး၍ကြည့်ရသည့် အလှ
ထက် အောက်မှကြည့်ရသော အလှက ပိုပြီးလှသည်ဟုပြော
ကြသည်။

အခုမှ လိယင်းတောက်မှာ မေယီရှန် အလှမျက်နှာကလေး
ကို တစ်မိမိစိုက် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ချစ်သူများအဖို့ သည်လိုပဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ကြည့်နေလို့ ဘာဖြစ်ကြမှာလဲ။

ဘာမျှမဖြစ်။

သို့သော် သည်လိုပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေ
ချင်သည်။

ရာစုနှစ်ကြီးတစ်စုလုံး ကြာသွားပါစေ၊ ထိုင်ကြည့်နေချင်
သည်ဟု သူတို့ တွေးထင်လိုက်သည်။

အုပ်မိုးနေသော မေယီရှန်၏ မျက်နှာကလေးက လိယင်း
တောက်ကို ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့....

တိုးတိုးညှင်းညှင်းကလေး ပြောနေသည်။

“ချစ်လား...ဟင်”

ဟူသောစကား။

“သိပ်ချစ်တာပဲ”

လိယင်းတောက်က ပြောသည်။

ရေပြင်ကိုဖြတ်တိုက်လာသော လေညှင်းနှုတ်လေးကချစ်သူ
တို့ကို ဖြတ်သန်းပွတ်ရှုသွားကြသည်။

ရေလှိုင်းကလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ်။

ရွှေဟင်္သာငှက်တစ်အုပ် နိမ့်လျှောဆင်းလာရာမှ ကွေ့ပိုက်
မြင့်တက်၍ ပျံသန်းသွားကြသည်။

မည်သို့သောအဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ကျူးသည်မသိ။ အသံဗလံ
ကလေးတွေ လှင့်ပျံ့ကြွင်းကျန်ရစ်စေသည်။

“ချစ်တယ်...နော်”

မေယီရှန်ကပင် မေးမြန်းသည်။

ချစ်သူတို့ဘဝတွင် သည်လိုအချစ်နှင့်စပ်လျဉ်းသောစကား
လုံးလေးတွေကို အထပ်ထပ် အခါခါ ပြောနေတတ်သည်။
ဒါလည်း ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်စရာတစ်မျိုးဟု ဆိုကြသည်။

“အင်း...ချစ်”

ဟူသော အဖြေစကားသည် လိယင်းတောက်ထံမှ ပေါ်
ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

အချစ်ကို ရိုးမယ်ဖွဲ့သည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

သည်လိုအိပ်မက်လှလှကလေးတွေကို အခါခါသိမ်း မှက်ချင်
သည်ဟု လိယင်းတောက် တွေးမိသည်။

မေယီရှန်ကား လိယင်းတောက်၏ ခံစားချိက်ကို အမှန်
တကယ် သိမှာလား။

သည်။တော့ လိယင်းတောက်သည် ဘီးနှံပင်များကို ရေ
လှောင်းရင်းလည်း မေယီရှန်ကို တမ်းတနေသည်။

မြေရိုင်းတွေ တူးဆွရင်းလည်း မေယီရှန်နှင့် စကားပြော
ချင်သည်။

မေယီရှန်မို့ မျက်စိအောက်က ပျောက်နေလျှင် လိယင်း
တောက်သည် မနေတတ်ဖြစ်ရပြီ။

သည်တော့လည်း အလုပ်ခွင်မှ နားနေသောအချိန်ကလေး
တွင် လိယင်းတောက်သည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော ကဗျာ
ကလေးတွေကို ရေးစပ်နေတတ်သည်။

သည်ကဗျာကလေးတွေကို လိယင်းတောက်၏ မေယီရှန်
ဖတ်စေချင်သည်။

ကဗျာကလေးတွေကို မေယီရှန်ကို ဖတ်ခိုင်းလျှင် သူမ
ဖခင် မေတိုက်စွန်းက အမျက်ဒေါသ ထွက်ပေလိမ့်မည်။

‘မင်းက ကဗျာဆရာလား။ ဘာကဗျာဆရာလဲ၊ သွားသွား
ငါ့သမီး သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ကို ဖျက်ဆီးတာလား။
မင်းတို့ ကဗျာသမား စာပေသမားတွေဟာ အလကားလူပျော့
တွေ၊ လက်ရုံးချည်မရှိတဲ့လူတွေ။ ငါ့သမီးနားမကပ်နဲ့’ ဟူသော
စကားမျိုး ပြောလာလျှင် မခက်ပါလား။

ထို့ကြောင့် လိယင်းတောက်သည် မေယီရှန်အတွက် ရေး
စပ်ထားသော ကဗျာကလေးများသည်ပင်လျှင် မေယီရှန်ကို
မဖတ်ခိုင်းခဲ့၊ သို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

အချစ်စိတ်ကွား ယိုစိမ့်၍လှူသည်။

လသာရက်များ သိုင်းပညာသင်သည့်အခါ လိယင်းတောက်
ရင်ခွန်ခဲရသည်။

မင်းကိုတော့ ကျုပ်ချစ်နေမိပြီ

ဆိုသော စကားလုံးကလေးကိုပင် မပြောနိုင်ရှိသည်။

မေယီရှန်၏ မျက်လုံးဝိုင်းကလေးတွေက အချစ်ကို ငဲ့လင့်
နေသည်။

အချစ်ကို မျှော်လင့်တောင်းတနေသည့်ဟန်။

ခုမူ ပို၍ ခက်လာချေပြီ။

ရင်ထဲက ခံစားမှုကို မေယီရှန်အား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ချင်
စရာဖြစ် ထုတ်ပြောလိုက်မည်ဟု ကြံရွယ်သည်။

သို့သော် မပြောဖြစ်။

အကြောင်းကြောင်းတွေက ဆီးကာနေပြန်သည်။

ရင်မောရပြန်ချေပြီ။

သည်နေ့ လိယင်းတောက် ယာခင်းထဲမှာ တစ်ယောက်
တည်း ရှိနေသည်။ မေယီရှန်နှင့် သူ့အဖေ မေတိုက်စွန်း ချီဖူမြို့
သို့ သွားနေကြသည်။

ဖူတချွန်နှင့် တွေ့ဆုံရန် ဟူသောအကြောင်းကိုသာ လိယင်း
တောက် သိတယ်။

သူတို့ဘာတွေ လုပ်ကိုင်နေကြသည်ကိုလည်း သူမသိချင်
သူနှင့်မသက်ဆိုင်ဟု ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် ယာခင်းထဲက သီးနှံပင်တွေ ရေခွန်မှန်လောင်း
ပေးဖို့၊ မြေရိုင်းတွေ ခုတ်သွင်ဖို့၊ သီးပင်တွေပေါင်းမြက် နှုတ်
ဆွပေးဖို့၊ သီးနှံပင်များ ခူးဆွတ်သည့်အချိန် ကူညီဆောင်ရွက်
ပေးဖို့ စသည်အလုပ်တွေကိုသာ စိုက်လိုက်မတ်တပ် လုပ်ဆောင်
လျက်ရှိသည်။

မုန်ညှင်းပင် စိုက်ခင်းအတွင်း ပေါင်းမြက်တွေ နှုတ်နေ
စဉ် လိယင်းတောက် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ခြေသံတစ်သံ။ ခပ်ဖူဖူ လျှောက်လာသော ခြေသံ ဖြစ်
သည်။

လိယင်းတောက်သည် ခြေသံကြားသည့်ဘက်သို့ လှည့်၍
ကြည့်လိုက်သည်။

မေယီရှန်....။

လိယင်းတောက်သည် ခြေဖူ၍ လျှောက်လာနေသော မေ
ယီရှန်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ရင်ထဲခိန်းခန် ဖြစ်သွားသည်။

ကြောက်စရာကို တွေ့ရသောကြောင့် ခံစားရသော ခံစား
ချက်မျိုး မဟုတ်။

ပီတိနှင့် ယှဉ်သော ခံစားချက်မျိုးပါပေ။

မေယီရှန်သည် တွေ့စက ဝတ်စုံနီကို ဝတ်ထားသည်။

ပိုးဝတ်စုံနီကလေးက မေယီရှန်၏ပြည့်ဝကျစ်လစ်သောခန္ဓာ
ကိုယ်ကလေးနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိနေသည်။

အရက်သစ်၏နေအလင်းရောင်က၊ မေယီရှန်အနောက်မှ ထင်ဟပ်နေတည်။

သည်တော့ သူမ၏ ကိုယ်ကာယ ကောက်ကြောင်းသည် အထင်းသား ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

မေယီရှန်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။

မေယီရှန် သူ့အဖေနှင့်ချီဖူးမြို့ကို လိုက်သွားနေတယ် မဟုတ်လား။ အခြားမိန်းကလေး၊ တစ်ယောက်ယောက် အနီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်လာနိုင်သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံကို အစွဲအမှတ် ရှိနေသည်မို့ မေယီရှန် ဟု ထင်မြင်နေသည်လား။

အတွေးစိတ်ကူးများ ပျံ့လွင့်နေဆဲ၊ လျှောက်လှမ်းလာနေသော အနီရောင်ဝတ်စုံက လီယင်းတောက်အနီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ လူ့ကိုကြည့်တာကလဲ တစ်ခါမှမမြင်ဘူးတဲ့ လူ့ကို ကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”
မေယီရှန်က စပြောလာသည်။

သည်တော့မှ လီယင်းတောက် မင်သက်မိနေရာမှ ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာသည်။

သူ့ ရွှေတင် ရောက်ရှိနေသူမှာ မေယီရှန်သာ ဖြစ်နေကြောင်း သူ့သိရပြီ။

သို့နှင့် လက်ထဲက ပေါင်းမြက်တွေကိုချပြီး လက်နှစ်ဖက် ခါရင်း ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်း...မင်း...မှန်ကန်က ဆရာကြီးနဲ့ ချီဖူးမြို့ကို သွားတယ် ဆို”

လီယင်းတောက်က မရှင်းလင်းသော အချက်ကိုမေးလိုက်သည်။

“အဖေသွားတယ်၊ ကျွန်မ မလိုက်ဖြစ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်နှင့် လီယင်းတောက်ရင်ထဲ ဖိုလှိုက်သွားသည်။

သည်မှာ အတွေးစက ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။

သူ့...သူ့အဖေနောက် မလိုက်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ငါနဲ့ ခုလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်လို့များလား။

“ကျွန်မ နေမကောင်းလို့ မလိုက်သွားတာပါ”

သည်တော့လည်း လီယင်းတောက် စိတ်ကူး အိမ်ကလေး ၁၈ နှင့် ပြိုပျက်သွားသည်။

သူ့ပြောသလို တကယ်ပဲ နေထိုင်မကောင်းလို့ သူ့အဖေ နောက် လိုက်မသွားတာလား၊ လီယင်းတောက်သည် လေပူသက်ပြင်းကလေး တစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

သူ့ထို့နှစ်ယောက်သည် ယာခင်းအလယ်တွင် ရှိသောယာတဲ့ ကလေးဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။

လေပြေက တညှင်းညှင်း တဖြူးဖြူး တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ သည်။

နေကြာပန်းခင်းမှ နေကြာပန်းပွင့်ကလေးတွေ ခေါင်း တညိတ်ညိတ် လှုပ်ရှားနေသည်။

“အခြေအနေတွေက မှကောင်းဘူး၊ ခုတစ်လောဖန်ကနီး လက်ရုံး မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုင်းနဲ့ တောင်ခဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူတို့ တော်တော်ကို မတရားမှုတွေ ကျူးလွန် နေကြတယ်လို့ ကြား နေရတယ်”

မေယီရှန်ပြောလာသော စကားက လီယင်းတောက်အတွက် ခြောက်သွေ့လှန်းသော အကြောင်းအရာဖြစ်နေသည်။

သည်အကြောင်းမျိုးကို လီယင်းတောက် မကြားချင်။

ထို့ကြောင့် လီယင်းတောက်က မေယီရှန်ကိုသာ ဝေး ကြောင် ကြည့်နေသည်။

စကားဆုံး၍ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ပြန်မပြော။ အသာငြိမ် နေသည်။

“ဒီလိုမတရားမှုတွေကို နေပြည်တော်က သိမှတ်မဟုတ်ဘူး၊ သိတာတောင် ရှုတ်တရက် နှိမ်နင်းဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ ဒီ တော့ ကျွန်မတို့လို သိုင်းပညာ အစဉ်အလာရှိတဲ့ လူတွေက အများပြည်သူတွေ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ရှိလာပြီ မဟုတ် လား”

မေယီရှန်ထံမှ သူစိတ်မဝင်စားသော စကားမျိုးကို ကြားရ သဖြင့် လီယင်းတောက် စိတ်မော့သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ဘာမျှမပြောဘဲ ဆက်လျှောက်လာ သည်။

ယာတဲကလေးထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကွပ်ပျစ်ပေ T ထိုင် လိုက်သည်။

သုတ်ဖြူးလေသည် တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မေယီရှန်က ရှုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

လီယင်းတောက်သည် မော်၍ကြည့်၏။ အကြည့်ချင်းဆုံ၏။

“ကျုပ်ကိုကြည့်ရတာ ထူးခြားနေလို့လား”

“အင်း....”

သည့်နောက် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

လီယင်းတောက်က သူ့ရင်ထဲသို့ ဝှက်ထားသောစကား တစ်ခွန်းကို ဖွင့်ဟပြောရလျှင်ကောင်းမကောင်းတွေ့နေသည်။

“ကျုပ်...မင်းကို စကားတစ်ခွန်းပြောချင်တယ်ဗျာ၊ အခွင့် အရေးယူတယ်လို့ တော့ မထင်စေချင်ပါဘူး”

လီယင်းတောက်ကမူပြောပါဘူးဟု စိတ်ကိုထိန်းထားလျက် က စကားပလ္လင် ခံလိုက်မိသည်။

မေယီရှန်က ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးမှာ အဓိပ္ပာယ်ပါသည်။

“ရှင်ပြောချင်တယ်ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ရှင်မပြောလို့ ရှင်မျက်လုံးတွေကပြောနေလို့ ကျွန်မသိနေပြီးပါပြီ”

ဟု မေယီရှန်က ပြောလိုက်သောအခါ....

လီယင်းတောက် ပုးစပ်အဟောင်းသား၊ မျက်လုံးအပြူး သား။

“ကျုပ်ပြောချင်နေတဲ့စကားတစ်ခွန်းကိုကြိုတင်သိနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဒီလိုနှလုံးသားကိုစွမ်းဟူာ ဖုံးကွယ်လို့ မရစကောင်းပါ ဘူးရှင်၊ တကယ်ပါ”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်း....မင်း....”

ဟုသာ ပြောရုံသာ ပြောနိုင်သည်။ လီယင်းတောက်သည် သူ့စကားကို မဆက်နိုင်။

မေယီရှန်သည် လီယင်းတောက်အနီးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး....

“နှလုံးသားရေးရာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ ရှင့်ကို အယုံ အကြည် မရှိဘူး”

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောချလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် လီယင်းတောက် အထိုတ်တလန့် ဖြစ် သွား၏။

“ကျုပ်ကို အယုံအကြည်မရှိဘူး ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေယီရှန်”

“ရှင်းပါတယ်၊ ရှင်လိုယောကျ်ားမပီသတဲ့လူတစ်ယောက် ကို ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အယုံအကြည်ရှိနိုင်မှာလဲ၊ အထူး သဖြင့် အခုလိုခေတ်ကာလအချိန်မျိုးမှာ ယောကျ်ား တစ် ယောက်ဟာ ယောကျ်ားဆန်ဖို့အတွက် အင်မတန်လိုပါတယ်”

“ကျုပ်ဟာ ယောကျ်ားမဆန်ဘူးတဲ့ ဟုတ်လား”

လီယင်းတောက် အသံတုန်နေသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်”

မေယီရှန်က လီယင်းတောက်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့် လိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့်ကျတော့လည်း လီယင်းတောက်ကို သူလိုချင်သောဘဝရောက်ရန် သည်တစ်နည်းသာရှိတော့သည်။

“ဒါဖြင့် မေယီရှန်ကို ကျုပ်မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး ပေါ့”

မေယီရှန် စကားပြန်မပေး။

မျက်လွှာချထားသည်။

ပြီး သူမက ပေါင်လုံးကလေးကို အကြောင်းမဲ့ ကုတ်ခြစ် နေသည်။

လေသည် တိုက်လိုက်မတိုက်လိုက်ရှိသည်။

ယာခင်းထဲမှ ငှက်ကလေးတွေ တကျီကျီတကြာကြာ အော် မြည်နေကြသည်။

“ကျုပ် မင်းကိုချစ်တာကြာပြီ”

“ခက်သာပဲ၊ ကျွန်မကနေ့ရှင်ကို ချစ်ပါပြီတဲ့ အဖေက သဘောတူမှာတဲ့လား၊ အဖေ့ကို အပြစ်ပြောလို့ မရဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှင်ကို သားတစ်ယောက်အရာမှာထားဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့သေးတာပဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှင်ကိုသူလိုချင်တဲ့ ပုံစံမျိုး ဖန်တီးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ... မေယီရှန်”

လီယင်းတောက်က မေယီရှန်၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

မေယီရှန်က သူ့လက်ကို မသိမသာရုန်းဖယ်ထွက်သည်။

“မျှော်လင့်ချက် မထားပါနဲ့ရှင်၊ မောရုံပါပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ မေယီရှန်”

“ရှင်ကိုရှင် ယောက်ျားဆန်တဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖွဲ့ကို ရောက်လာဖို့ ကြိုးစားဖို့ပါ”

ထိုအခါ လီယင်းတောက်က တံတွေးမျှီချလိုက်သည်။

မေယီရှန်ကို မျက်လုံးအဝိုင်းကြီးများဖြင့် စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်သည်။

အချစ်ရည်ရွန်းလဲသော အကြည့်များ တိုက်ဆိုင် ဆုံဆည်းကြသည်။

ထို့နောက် လီယင်းတောက်သည် ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်နေရာမှ အသာ တရပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

“မေယီရှန်က မေးသည်။

“ကျုပ်မှာ ခရီးစဉ်မရှိပါဘူး”

“အဖေပြန်လာရင် ကျွန်မကို အပြစ်ပြောနေမှာပေါ့ရှင်”

သူ့စကားသံက လီယင်းတောက်ကို ဘယ်မှမသွားစေချင်သော သဘောပင်။

“ကျုပ် ဆရာကြီးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ”

“လီယင်းတောက် ရှင်ဒီက တကယ်ထွက်သွားတော့မလို့လား”

ဟု ပြောကာ ထရပ်လိုက်သော်လည်း လီယင်းယောက်က ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

အခန်း (၂၀)

လေက ညင်သာစွာ ဟိုက်ခိုက်နေသည်။
ကောင်းကင် ပြာပြာသည် တိမ်ကင်းစင်စွာ ကြည်လင်
ထောက်ပနေ၏။

နေခြည်က ရွှေရောင်ဖြာကျနေသည်။

တောင်ကုန်း၊ တောင်စောင်းတစ်လျှောက်ရှိ သစ်ပင်တို့
သည် လေအသွေးမှာ ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့ကာ လှုပ်ရှားနေကြ
သည်မှာ မြစိမ်းရောင် ယိမ်းသမများ အကကြိုး တန်ဆာဆင်
နေသည့်အလားရှိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာသာယာမှု ကြည့်မဆုံးနိုင်အောင် လှပ၍နေ
သည်။

သာမန်လူတစ်ဦးအဖို့ ဤမြင်ကွင်းမှာ ညွတ်နူးပျော်ရွှင်
ဖွယ်၊ ပီတိဖြစ်ဖွယ်သာဖြစ်သည်။

သို့သော်....

ဤမျှ လှပသာယာသော ရှုခင်းကိုကြည့်ကာ မကြည်နူးနိုင်
သော လူသားတစ်ဦး ရှိနေပါသေးသည်ဆိုလျှင် ယုံကြည်နိုင်
ပါမည်လား။

တကယ်ပင် ရှိနေပါသည်။

ထိုသူကား လီယင်းတောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

လီယင်းတောက်သည် ထိုတောင်စောင်း မြေပြင်တွင်ထိုင်
ကာ သာယာလှပသော ရှုခင်းကိုကြည့်၍ မကြည်နူးနိုင်ရုံမက
ဝမ်းပန်းတနည်း ပူဆွေး၍လည်း နေလေသည်။

လောကတွင် အဆင်းရဲတကာ အဆင်းရဲဆုံး ဒုက္ခများမှာ
ချစ်သူနှင့် ကွေ့ကွင်းရခြင်း ဒုက္ခဟုသာ သူထင်လာသည်။

သူသည် ပထမဦးဆုံးအနေနှင့်ဘဝတွင် အချစ်နှင့်ပတ်သက်
သော သောကကို ခံစားနေရလာသည်။

ဤသောစသည် ကြီးမားလှပေစွာ။

သို့ရင်ထဲမှာ ကဗျာဉာဏ်က ကွန်မြူးလာ၏။ ခါတိုင်းလို သာဆိုလျှင် စံကြူနှင့် စုတ်တံတို့ကိုယူကာ အလွမ်းကဗျာတစ် ပုဒ်လောက် ရေးစပ်မိပေမည်။

အခုတော့....

‘ရှင်ကိုရှင် ယောက်ျားပီသအောင် ကြိုးစားပါဦး’

ဆိုသော မေယီရှန်၏ စကားက သူ၏ကဗျာရေးချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်၍ ထားလေသည်။

သူ့ဘဝက တစ်လျှောက်လုံး ကဗျာစာပေကိုသာ လေ့ လာလိုက်စားခဲ့သည်။

သည့်အတွက် အမြဲတမ်း အရွက်တကွဲ၊ ကျိုးနည်း ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ ရွယ်တူသော လူငယ်တွေကလည်း ပြောင်လှောင် သည်။

ညီမဖြစ်သူကလည်း သဘောမကျ။ အဘိုးလုပ်သူကိုယ်တိုင် ကတော့ အိမ်ကတောင် နှင်ချလိုက်သည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ ယခုကြုံရသောအဖြစ်။

သူ့ဘဝတွင် သည်တစ်ယောက်သာ ချစ်ခဲ့မိသည်။

အခုတော့ ဤချစ်သူက သူ့အချစ်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့လေ သည်။

‘ကျွန်မကို မမျှော်လင့်ပါနဲ့ မောရုံပဲရှိပါတယ်’ တဲ့

ပြီးတော့ ပြောသေးသည်။ ယောက်ျားပီသအောင် ကြိုး စားပါဦးတဲ့....

ဪ...သည်ဘဝမှာ သူ့နေဖို့မကောင်းတော့။ ချစ်သူ စွန့် ပယ်ခံရသောဘဝသည် အပွင့်မရှိသောအပင်လို အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့လွန်းလှသည်။

တော်ပြီး အစစ်အရာရာ စွန့်ပယ်ခံနေရသော သည်ဘဝ တွင် သူ့အသက်ရှင်နေထိုင်၍ရော ဘာထူးတော့မည်နည်း။

ကိုယ် ဘဝကို ကိုယ် ဘာသာအဆုံးသတ်ပစ်ရန် အတောင်း ဆုံး အချိန်ဟု သူဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဤဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ လိယင်းတောက်သည် သူ့ခါး ကြားထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ဓားမြှောင်ကိုင်ထားသောလက်ကိုမြှောက်ကာ သူ့ ရင်ပကို ထိုးစိုက်ချလိုက်၏။

သို့သော် ဓားက သူ့ရင်ကိုရောက်မှလော။

တစ်စုံတစ်ခုသောလက်နက်ပုန်းက သူ့လက်ကိုလာထိကာ လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်က လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

သူ့ဗားကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါသလည်းဖြစ်သွား ၏။ လိယင်းတောက်တို့များ ကံဆိုးတဲ့နေရာမှာ ကိုယ် ကိုယ်ကို သတ်သေတာတောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်သေခွင့်မရ။ အနှောင့် အယှက် ပေးမယ်လူပေါ်လာသေး၏။

သို့သော် သစ်ပင်အကွယ်မှ သူ့ဆီကိုလျှောက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါတွင်မူ လိယင်း တောက် ၏ ဒေါသတို့ ကြက်ပျောက်ဝှက်ပျောက် လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူ၏ဆရာတော် ဘုန်းတော်ကြီးမှာလှစ် ဖြစ်
နသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့အဘိုးကဆူတိုင်း ဆရာတော်
မှာလှစ်၏ကျောင်းကို လီယင်းတောက်သွားကာ ခိုလှုံနေကျ
ဖြစ်၏။ သူ့ကို ဆရာတော်မှာလှစ်ကပင် စာပေပညာများကို
သင်ကြားပေးခဲ့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဒကာလေး လီယင်းတောက်၊ ဒကာ
လေးကို ကျုပ်သိသမျှ ဘတ်သမျှ စာပေတွေပို့ချခဲ့တာ၊ အခု
ဒေသခံ သဲထဲရေသွန်သလိုဖြစ်နေပါပြီကော၊ အလိုမ္မာစာမှာရှိ
သိတဲ့၊ အခုတော့ ကျမ်းစာအုပ်တွေရဲ့ အလင်းရောင်ဟာ
ဒကာလေးရဲ့ခေါင်းထဲက အမှိုက်မှောင်ကို ထိုးဖောက်မလင်းနိုင်
အောင် ဖြစ်ရပါပြီကော၊ မကြံကောင်းမစည်ရာ ကြံရသလား၊
ကိုယ် ကိုယ်ကိုသတ်သေတာဟာ အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာတိုင်
အထုံပါတတ်တယ်ဆိုတာ ဒကာလေး မကြားဖူးလေဖော့
သလား”

လီယင်းတောက်က ပထမရိုသေစွာကန်တော့သည်။ ပြီးမှ...

“မှန်ပါ၊ ရင်ထဲကခံစားရတဲ့သောကတွေကြောင့် ကပည့်
တော် သတိလက်လွတ်ဖြစ်မိတာ ဝန်ခံပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်
တော်ရဲ့ ဒုက္ခတွေကို အရှင်ဘုရားကို လျှောက်ထားပါရစေ”

လီယင်းတောက်က သူ့ကြုံတွေ့နေရသောဒုက္ခတွေကို ဖွင့်ဖော်
ပြလိုက်၏။

ဆရာတော်က သေချာစွာ နားထောင်ပြီးမှ...

“အင်း...ဒကာလေးတို့အရွယ်တွေကတော့ “ဒီအချစ်ရေး
ဒုက္ခကို အကြီးမားဆုံးဒုက္ခလို့ ထင်ပေမယ့်ပေါ့လေ၊ အပြစ်
မဆိုသာပါဘူး၊ ကျုပ်လဲ ဒီအရွယ်တုန်းက ဒီလိုထင်ခဲ့ဖူးတာ
ပါ၊ လောကမှာ ဒီထက်ကြီးမားတဲ့ ဒုက္ခတွေတစ်ပုံကြီးရှိတယ်ဆို
တာ ဒကာလေးအရွယ်ရလာတော့ တဖြည်းဖြည်း သဘော
ပေါက် လာပါလိမ့်မယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ပြီးတော့ ဒကာလေးရဲ့ဒုက္ခဟာလဲ တကယ် ဒုက္ခမှမဟုတ်
ဘဲ၊ မင်းကောင်မလေးမေယံရုန်ရဲ့ အလိုအတိုင်း မင်း သိုင်း
ပညာသင်၊ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုး
စား၊ ဒါဆိုရင် မင်းတို့အချစ်ရေး ပြေလည်သွားမှာပဲမဟုတ်
လား”

“ဆရာတော် ပြောသလောက် မလွယ်ဘူးထင်ပါတယ်၊
တပည့်တော်က သိုင်းပညာကို အခြေခံလောက်သာသိတဲ့သူ၊
ဘယ်လိုသင်သင် ထိပ်ဆီးသိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်
ဖို့ ခက်ခဲပါတယ်”

“ဒကာလေးက စစ်မရောက်ခင်က မြားကုန်ချင်နေတဲ့သူ
ကိုး၊ ဒကာလေးရဲ့ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စကို ဆရာတော်သိပြီးသားပဲ
ဟာ၊ သိုင်းပညာဆိုတာ ဒကာလေးထင်သလို ကာယအင်အား
ကိုသာ အဓိကထားပြီးအသုံးပြုရတဲ့ ပညာမဟုတ်ဘူးကွ၊
စွမ်းအင်အားနဲ့ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စအထောက်အကူပါမှ ထူးချွန်
ထက်မြက်နိုင်တဲ့အရာ”

သည်စကားတွေကြားတော့ လီယင်းတောက် စိတ်သက်သာ
ရာ ရသွားသည်။

ပညာဆိုတာကိုလိုချင်ရင် နောက်ကျသည်မရှိဟု သူယုံကြည်
သည်။

သူက ဥာဏ်ကောင်းသည်။

ဘာသင်သင် မြန်မြန်ထက်ထက် တတ်လွယ်သည်။

ပြီးတော့ ဆရာတော်၏အကူအညီနှင့်ပင် သမထတရားတော်
တွေ ကျင့်ကြံဖူး၏။

ဤကျင့်စဉ်များသည် အတွင်းအား ကျင့်စဉ်များကို
အထောက်အကူပေးနိုင်မည်။

“ဒါဆို တပည့်တော်ကိုသာ သိုင်းပညာသင့်ပေးပါတော့
ဘုရား”

ဆရာတော်မာလုစံက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါပြ၏။

“ဆရာတော် သိုင်းပညာမတတ်ဘူးလို့ တော့ မငြိုင်းနဲ့နော်၊
တပည့်တော် လက်ထဲက ဓားလွတ်ကျသွားအောင် ခုနဲ့ပဲ
လက်နက်ပုန်းတစ်ခုနဲ့ ပစ်ခဲသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဆရာတော်
သိုင်းပညာအဆင့်ကို တပည့်တော်ကောင်းကောင်း ရိပ်စားမိ
ပါတယ်ဘုရား”

ဆရာတော်ကပြုံး၏။ သည်ကောင် တော်တော်လျင်တဲ့
ကောင်ဟု တွေးမိသည်။

သူ အဝေးကလှမ်းမြင်တော့ လီယင်းတောက်သည် မြောက်
ထားသောစားကို ရင်ပသို့ ထိုးစိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေခိုက်ဖြစ်
သည်။ လှမ်းဆွဲ၍ မမိနိုင်။

သည်တော့ သူ့ သက်နှိစ၊ ဆီမှ ချည်ခင်လေးတစ်စကို ဆွဲထုတ်
ကာ လက်ထဲမှာလှီး၍ တောက်ထုတ်လိုက်၏။

ထိုချည်ခင်လုံးကလေးမှာ သေးငယ်ပေါ့ပါးလွန်းပါသည်။
သို့သော်...

အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်ကြီး တစ်ဦးပီပီ ဆရာတော် မာလု
ခံက အတွင်းအားကို အသုံးပြုလိုက်သဖြင့် ထိုချည်ခင်လုံး
ကလေးကပင်၊ လီယင်းတောက်၏ လက်မှ ကျင့်ကြောကိုမုန်ကာ
ဆုပ်ကိုင်ထားသောစားကို လွတ်ကျစေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒကာလေး...ဆရာတော်မှာ သစ္စာဆိုထားတဲ့ ကတိစကား
တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါက ဆရာတော်ရဲ့သိုင်းပညာကို ပြန်ပွား
အောင် ဇီတစ်သက် မဖြန့်ပြူးတော့ပါဘူးဆိုတဲ့စကားပဲ၊ မိတော့
ဒကာလေးကို သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ ဖြစ်နိုင်
ပါဘူး”

“ဆရာတော် တပည့်တော်ကို သင်မပေးချင်လို့ ညာပြော
နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ခက်ပါပေ့ လီယင်းတောက်ရယ်၊ စာပေအနုပညာ ကဗျာ
ပွဲနည်းတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် မင်းကို ငါဆရာမချန်ဘဲ သင်ပေးခဲ့

တာပဲ မဟုတ်လား။ အခုကိစ္စက မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ မိစကား ပြောရတာပါ”

“တပည့်တော် အကြောင်းရင်းမုန်ကို မသိရဘူးလား”

ဆရာတော် မာလုစံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၏။

“မိအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြရရင် ရှည်လျားမယ်ကွ”

ဟု ဆိုသည်။

သို့သော်....

မဖြောလိုဟုတော့ ငြင်းချက်မထုတ်။

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော တောင်စောင်းမှ ပိုမ အပင်ကြီးအောက်ဝယ် သူ ခြေချိတ်ထိုင်သည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက အဝေးဆီသို့ မျှော်ငေးကြည့်နေသည်။

အတိတ်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရလေဟန် ရီဝေ၍လည်း နေသည်။

“တစ်ခါတုန်းကတော့ ငါဟာလဲ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ပြိုင်စံရှား သိုင်းသမား လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ လီယင်းတောက်။ ပြီးတော့ မင်းလိုပေါ့လေ၊ လူငယ်ရွယ် သူတိုင်း ခံစားရတဲ့ ချစ်ဒုက္ခကိုလဲ ခံစားခဲ့ရပါတယ်”

* * *

လွန်ခဲ့သော အနှစ်ငါးဆယ်ခန့်က သိုင်းလောကတွင် ဝန်ပိုင်းဟူသော ပြိုင်စံရှား သိုင်းသမား တစ်ယောက်ရှိခဲ့၏။ သူ့ကို သေမင်းဖြူ ဝန်ပိုင်းဟူ၍လည်း ခေါ်သည်။ သူသည် နှင်းတောင်ပေါ်မှာ အနေကြာခဲ့သောကြောင့် ထင်သည်။

အသားအရေတွေက သွေးမရှိသူလို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည်။ ပြီးတော့....

သူ့တွင် တိုနံ့နံ့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကလေးလည်း ရှိသေး၏။ ဖြုန်းခနဲကြည့်လျှင် ဆိတ်တစ်ကောင်၏ မုတ်ဆိတ်နှင့်တူ၍ ပြုံးချင်ချင်။ သို့သော်....

သေမင်းဖြူဝန်ပိုင်းမှန်သိလျှင် ဘယ်သူမှ ပြုံးရဲကြမည် မဟုတ်။

သူနှင့် တွေ့သူများမှာ သေမင်းနှင့် တွေ့မည်နှင့်မခြား လှသောကြောင့် သေမင်းဖြူဟု နာမည်တွင်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့....

သူသည် အဖြူရောင်သိုင်းသမား၏ ဘက်တော်သားလည်း ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်ပင် သူ့အမည်မှာ (အဖြူ) ဆိုသောစာလုံးကို ထည့်သွင်းထားလေသလားမသိ။

သူသည် သိုင်းပညာတွင် ပြိုင်စံရှားသူ တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း လူတော်လူကောင်းများကို သိုင်းပညာအားကိုး နှိပ်စက်ကလူ ပြုတတ်သူမဟုတ်။ အမှောင်ကမ္ဘာမှ ဒုစရိုက်သိုင်းသမားများကိုသာ ဖွဲ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမသိုင်းဘဲ ဖြေရှင်းတတ်သူသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေက သူ့ကို ဖိနှိပ်နှိတ်တုန်အောင် ကြောက်ကြသလောက်၊ အဖြူရောင် သိုင်းသမားလောကတစ်ခုလုံးနှင့် သာမန် ပြည်သူပြည်သားတွေက ချစ်ခင်ကြ၏။

သူသည် ထိုစဉ်ကာလက နာမည်ကျော် ထိပ်သီးသိုင်းသမားလူဆိုးကြီးတွေဖြစ်သော အဆိုပိဝိဇ္ဇာချန်ချင်း၊ ရွှေပင့်ကူကျင်ထန်း၊ ဝိညာဉ်နှုတ်ပရေ အိုလင်း၊ ထို့အပြင် အခြားဒုစရိုက်သိုင်းဂိုဏ်း၊ တော်ဘော်များများကို ဖြိုခွင့်ခံ၏။

ဤသို့ ဖြိုခွင့်ရာတွင် သူ့ကို အထောက်အကူ ပြုကြသူများမှာ သူ့တပည့်သုံးဦးဖြစ်သည့် ဖန်းယင်၊ လိုင်ယူနှင့် မာလုစံတို့ဖြစ်ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် သူသည် လိုင်ယူကို သံယောဇဉ်အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

တစ်ခါက သိုင်းသမားဆိုးများက ခရီးသွားတစ်ဦးကို တိုက်ခိုက်နေစဉ် သူရောက်သွားကာ ကူညီခဲ့သည်။

သို့သော်...

ခရီးသွားလင်မယား၊ နှစ်ဦးစလုံးမှာ လူဆိုးများလက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။

သူတို့၏ ငါးနှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ်သံ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုကလေးငယ်မှာ လိုင်ယူဖြစ်သည်။

လောကအလယ်တွင် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေသော လိုင်ယူကလေးကိုထိုစဉ်ကတည်းက သေမင်းဖြူဝန်ပိုင်းက မှုစားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် တပည့်သုံးဦးထဲတွင် လိုင်ယူကို သံယောဇဉ်အကြီးဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဤအချက်ကိုထောက်ကာ လိုင်ယူကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုးနွဲ့တတ်၏။ တပည့်ချင်းအတူတူ ကျန်နှစ်ယောက်အပေါ်တွင်လည်း အနိုင်ယူတတ်၏။

မာလုစံကတော့ နေပြည်တော်မှ မူးမတ်ကြီးတစ်ဦး၏သားဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေခဲ့သော သိုင်းလောကကြီးကို ကယ်တင်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြနေရာက သေမင်းဖြူဝန်ပိုင်းထံမှ တပည့်ခံခဲ့ဖြစ်၏။

ဝန်ပိုင်းကလည်း မာလုစံ၏ စိတ်နေသဘောထားကို အထပ်ထပ်အခါခါ စစ်ဆေးပြီး ကျေနပ်မှုရမှသာ လက်သင့်ခံခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်ဦးကတော့ ဖန်းယင်။ သေမင်းဖြူ၏ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာတွင်လည်း အရွယ်နှင့် မမျှအောင်သော်လည်း
ကောင်း ကျန်ယောကျာ်းလေးနှစ်ဦးနှင့် အပြိုင်တော်သဖြင့်
လည်းကောင်း၊ တတ်ကျွမ်းသည်။

ထို့ကြောင့် မြောက်စားသည့်အနေဖြင့် ဝန်ပိုင်းက သူ့
တပည့်မကို ငွေသားစစ်စစ်ဖြင့် ဓားတစ်လက် ပြုပေးခဲ့သည်။
ထိုခါးကို ကိုင်ဆွဲကာ ဖန်းယင်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့မကို သိုင်းလောကတွင် ငွေခွေးရှင်ဖန်း
ယင်ဟု အသိများခဲ့သည်။

သူတို့လူသိုက် ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် အနက်ရောင် သိုင်း
သမားများမှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဂိုဏ်းအတော်များများမှာ ပြိုကွဲ၍သွားသည်။

ထိပ်သီး သိုင်းလူဆိုးများမှာ သေဆုံးကုန်သည်။

သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးအနေနှင့် သာယာအေးချမ်း
သော ခေတ်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော်....

မထင်မှတ်သော ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။
ထိုပြဿနာမှာ အချစ်ပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။

သိုင်းသမားလူငယ်များမှာလည်း ကျန်သာမာန်လူငယ်များ
ကဲ့သို့ပင် အသည်းနှလုံးရှိကြသူများ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်တတ်ကြ၏။ သူတို့၏ အချစ်ပြဿနာက
သုံးပွင့်ဆိုင်ပြဿနာ။

မာလုစံက ဖန်းယင်ကို ချစ်သည်။

ဖန်းယင်ကလည်း မာလုစံကို ချစ်သည်။

သို့သော်....

ပြဿနာက လိုင်ယူကလည်း ဖန်းယင် ကို ချစ်နေခြင်းပင်
ဖြစ်၏။

ဖန်းယင်က နှစ်ကိုယ်ခွဲနိုင်သော ဘဝမဟုတ်။ နှစ်ကိုယ်ခွဲ
နိုင်မည်ဆိုဦးတော့ အသည်းနှလုံးကိုတော့၊ ဒါမှမဟုတ် အချစ်
ကိုတော့ နှစ်ကိုယ်ခွဲ၍ မရနိုင်။

သူတို့ဆရာ ဝန်ပိုင်းကလည်း သူ့မွေးစားသား လိုင်ယူကို
ဖန်းယင်နှင့် လက်ဆက်ပေးစားလိုသော ဆန္ဒရှိနေ၏။

သည်ဆန္ဒကို မာလုစံကလည်း သိနေသည်။ နောက်တော့
အကြောင်းကြောင်းကို ထောက်ထားကာ မာလုစံသည် နောက်
ဆုတ်ပေးခဲ့လေသည်။

သူ့ဆရာ၏ ကျေးဇူးသစ္စာတရားတွေကို သူစောင့်ထိန်းရန်
လိုသည်။

အသည်းနှလုံးနှင့် ပြန်ဆပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ သူ ဖန်းယင်ကို
သဘောပေါက်အောင် ပြောပြခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ဖန်းယင်နှင့်လိုင်ယူ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။

ဖန်းယင်သည် ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်း သောက၏ဒဏ်ကို
အပြင်းအထန် ခံစားခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုလက်ထပ်သောညများပင် သူ့ခေါင်း၌ ဆံပင်
တွေအားလုံးမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၍ သွားလေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သိုင်းလောက၌ ဆံဖြူမယ် ဖန်းယင်ဟု
အမည်တွင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဤကိစ္စကို လိုင်ယူက ကောင်းကောင်း သိသွားလေသည်။
သူက မာလုစံကို မကျေနပ်။

မာလုစံကတော့ ဖန်းယင်လက်ထပ်သည့်နေ့မှာပင် ဝေးလံ
သော မြောက်ပိုင်းသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူ့ရင်ထဲကဝေဒနာကို ခရီးသွားခြင်းဖြင့် ကုစားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဖန်းယင်တို့ အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်မပြေ။

လိုင်ယူသည် ဖန်းယင်၏မေတ္တာကို မရသဖြင့် အရက်ကိုသာ
အဖော်ပြုနေသည်။ လောင်းကစားဝိုင်းတွေမှာသာ အချိန်ကုန်
သည်။

သည်တော့ အနက်ရောင်ကမ္ဘာက ဒုစရိုက်သိုင်းသမားတွေ
နှင့် တွဲမိသွားသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အနက်ရောင် သိုင်းလောကထဲသို့ ရောက်
မှန်းမသိ ရောက်၍သွားနေသည်။

အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေမှာ ဝန်ပိုင်း၏ တပည့်တစ်ဦး
ဖြစ်သော လိုင်ယူ သူတို့လောကထဲ ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်း
မြောက်ကြသည်။

လိုင်ယူကိုလည်း မာလုစံတို့နှင့် သွေးကွဲအောင် အမျိုးမျိုး
မြှောက်ပင့်ပေးကြသည်။ ခြေထိုးကြ၏။

အထူးသဖြင့် ဝန်ပိုင်း၏ လက်နက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွား
သော ရွှေပင့်ကူကျင်ဟုန်း၏သား ကျင်ပိုက်မှာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်
သည်။

သူက ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြင့် ဝန်ပိုင်းတို့အဖွဲ့ကို ကလဲ့စားချေဖို့
ကြံရွယ်၏။

သို့သော် စွမ်းရည်ချင်းမမျှသဖြင့် အတူဖက်မြိုင်ရန် ခက်ခဲ
နေသည်။

အခုတော့ ပေါ်လာသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံ။

မာလုစံတို့ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ဆိုတာက သူတို့နှင့် သိုင်းပညာ
အဆင့်ခြင်းတူသော လိုင်ယူတို့လို လူမျိုးမှ ဖြစ်နိုင်သည်။

သည်တော့ ငါးကြင်းဆီနှင့် ငါးကြင်းကြော်ရန် ကြံစည်
သည်။

အခါအခွင့်သင့်တိုင်း မာလုစံနှင့်ဖန်းယင်တို့၏အချစ်ဇာတ်
လမ်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မျက်မြင်တွေ့ဖူးသလိုလို အမျိုးမျိုး
ကုန်းချောစကားပြော၏။

ကျင်ပိုက်က မြေခားကျင်ပိုက်ဟူသောအမည်ဖြင့် ကျော်
ကြားသော်လည်း သိုင်းပညာမှာ အဆင့်မြင့်လှသူမဟုတ်။
သူ့ဆောင်ထားသောခားက မြေရုပ်သဏ္ဍာန်သွန်းလုပ်ထားကာ

ထိုစားတွင် အဆိပ်ဆေးကို အသုံးပြုခြင်းကြောင့်သာ အကောက်ကြံ တိုက်ခိုက်တတ်သူဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတွင် လိုင်ယူတစ်ယောက် အနက်ရောင် သိုင်းသမားတို့၏ ထောင်ချောက်တွင်းသို့ လုံးလုံးကျဆင်း၍ သွားတော့လေသည်။

သူကိုယ်တိုင်ပင် တွဲဖက်ကာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေနှင့်အတူ ဒုစရိုက်မှုတွေကိုကျူးလွန်လာ၏။

ဤတွင် ဝန်ပိုင်းမျက်နှာ လွဲ၍မရတော့။ လိုင် ယူ ကို အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျာဆုံးမ၏။

လိုင်ယူက နားမထောင်။

နောက်ဆုံး သေမင်းဖြူဝန်ပိုင်းခေါ်ရာသို့ပင် မလာတော့ဘဲ တမင် ရှောင်ရှား၍နေ၏။

တစ်နေ့ မြောက်ပိုင်းတစ်နေရာတွင်ရှိသော မာလုစံရှိရာသို့ မထင်မှတ်ဘဲ သူတို့ဆရာ သေမင်းဖြူဝန်ပိုင်း ရောက်ရှိလာသည်။

ဝန်ပိုင်းက လိုင်ယူ၏ ယခုလက်ရှိအခြေအနေကို ရှင်းပြသည်ကို ကြားရသောအခါ မာလုစံစိတ်မကောင်း။ သူ့အနေနှင့် ပြည်မနှင့်အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသည်မှာ ကြာလေပြီ။

အခုမှသာ ဤသတင်းစကားတွေကို ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ့အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်မိတယ်မာလုစံ။ အဲဒီအမှားကို အခု တို့အားလုံးခံစားနေရတာပဲ။ မင်းနဲ့ဖန်းယင်နဲ့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မေတ္တာမျှနေကြတာကို ငါမသိခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် လိုင်ယူနဲ့သူ့ကို ပေးစားမိတာပေါ့။ အခုတော့...”

“ဒါတွေကို ပြန်မပြောပါနဲ့တော့ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ဘဝကုသိုလ်အကျိုးပေးလို့ပဲ ယူဆပါတယ်။ လိုင်ယူအတွက်သာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိတယ်”

“အဲဒီကိစ္စအတွက်ပဲ ငါလာခဲ့တာပဲမာလုစံ။ လိုင်ယူက အမှောင်ကမ္ဘာထဲကိုရောက်နေတယ်။ သူ့ကို တို့ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီဒုစရိုက်လောကထဲက ပြန်ပြီး ဆွဲထုတ်ကြရမယ်”

“အဲဒါကို ဆရာကြီးကြီးစားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါသုံးခဲ့တာကအနံ့နည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး”

မာလုစံက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဆရာကြီးပြောတဲ့စကားက အကြမ်းနည်းကို အသုံးပြုရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဒီနည်းလမ်းတစ်ခုပဲရှိတော့တာပေါ့ မာလုစံ”

“အဲဒါဆိုရင်ရော ဘာလို့ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်မကြည့်ခဲ့တာလဲ”

“ဒီကိစ္စက အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်တယ် မာလုစံ၊ ငါ့အနေနဲ့ တစ်ဖက်က သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေ တယ်ဆိုတော့ ဒီနည်းကိုအသုံးပြုဖို့ လက်တွန်းနေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ငါကသူ့ဆရာ၊ ဆရာတစ်ယောက်က တပည့် တစ်ယောက်ကို အကြမ်းနည်းအသုံးပြုပြီး အနိုင်ယူရမယ်ဆိုရင် လောကအလယ်မှာ အများကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်နေမယ်။ ဖန်းယင် ဆိုရင်လဲ သူ့မိန်းမဖြစ်နေတော့ မသင့်လျော်ပြန်ဘူး။ တခြား သူတစ်ယောက်ဆိုရင်လဲ လိုင်ယူရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်အတန်းကို မိမိခဲယဉ်းမယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီတာဝန်ကို ထမ်းဆောင် နိုင်မယ် သူဟာ မင်းတစ်ယောက်တည်းသာရှိတယ်လို့ ငါ ထင်မြင်လာခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းရှိရာအရပ်ကို မရရ အောင် စုံစမ်းပြီး ခုလိုရောက်လာခဲ့တာပဲ”

မာလုစံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဆောင်ရွက်ဖို့ဆိုတာလဲ မလွယ်ပါ ဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်နဲ့ဖန်းယင်ဟာ တစ်ခါက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတော့ ကျွန်တော်လက်ထဲက ဖန်းယင်ကိုလုသွားတာ ကို အငြိုးထားပြီး ကလဲစားချေဘယ်လို့ အများကမမြင် နိုင်ကြဘူးလား”

“ဒါတွေက မင်းဆင်ခြေပေးနေတာပဲ မာလုစံရယ်၊ တကယ်တော့ မင်းဟာ အင်မတန် စိတ်ထားဖြောင့်မှန်တဲ့လူ ဆိုတာ သိုင်းလောကသားတွေ တော်တော်များများက သိ ပြီးသားပဲမဟုတ်လား၊ မင်းကိုတောင် ရိုးရိုး မခေါ်ဘဲ

သူတော်စင် မာလုစံလို့ ခေါ်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ပွတ်မိကျောင်းဖြစ် မြစ်မချမ်းသာတဲ့၊ လိုင်ယူလို သိုင်းအဆင့်မြင့်တဲ့သူတစ်ယောက် ဒုစရိုက်ကမ္ဘာထဲ မှာရှိနေရင် ပြည်သူတွေအတွက် ဘယ်လောက်အန္တရာယ်ကြီး မားမယ်ဆိုတာ မင်းလဲ သိသားပဲဥစ္စာ”

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်ဆရာကြီး၊ အဲဒါက ကျွန်တော်နဲ့ လိုင်ယူနဲ့ဟာ တစ်ဆရာတည်းတပည့်တွေဆိုတော့ သိုင်းပညာ မှာ သူမသားကိုယ်မသားပဲရှိပါတယ်။ ဒီတော့ တကယ်လို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကပဲ အနိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် တစ်ထစ်ချ တွက်ဆလို့ရမှာလဲ”

“ဒီအတွက်လဲ ဘာမှ ပူစရာမလိုပါဘူး မာလုစံ၊ ငါက မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ဆရာဆိုတော့ ကိုယ်တပည့်တွေရဲ့သိုင်း ကွက်တွေမှာ ဘယ်နေရာမှာ ဟာကွက်တွေ ပျော့ညှိကွက်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိထားပြီးသား၊ ဒီတော့ လိုင်ယူရဲ့ ပျော့ကွက် ဟာကွက်တွေကို မင်းကို ငါသေသေချာချာ ထောက်ပြပေး လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးရသေးတဲ့ ငါ့ရဲ့ အဆင့်မြင့် လျှို့ဝှက်သိုင်းကွက်အချို့ကိုလဲ သင်ပေးလိုက် မယ်၊ မိုးခွဲလက်သီး ဆယ်နှစ်ကွက်ပဲ၊ ငင်း ခြောက်ကွက် လောက် ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ရင်ပဲ လက်ရှိ သိုင်းလောကမှာ ယှဉ်နိုင်မယ် သူ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခု တော့ ပြောလိုက်ချင်တယ်၊ အဲဒီသိုင်းကွက်ကို နောက်ဆုံး မလွဲသားတော့တဲ့ အဆင့်ရောက်မှထုတ်သုံးစေချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်

လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီတိုက်ကွက်တွေဟာ မိုးခွဲလက်သီးလို့ နာမည် ပေးထားတဲ့အတိုင်း အင်မတန်ပြင်းထန်တယ်။ အတွင်းအားနဲ့ တွဲပြီး အသုံးပြုရတယ်။ သုံးတဲ့သူက အချိန်အဆမတတ်ရင် တစ်ဖက်လူအတွက် အင်မတန် အန္တရာယ် ကြီးမားလွန်းလို့ပါ။ ငါအနေနဲ့ လိုင်ယူကို အသက်မသေစေချင်ဘူး ဆိုတာတော့ မင်း သဘောပေါက်မှာပေါ့။”

မာလုစံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ချက် သတိထားရမှာကတော့ သူနဲ့တွဲနေတဲ့ မြွေစားကျင်ပိုက်ကိုပါ။ သူက ရွှေပင်ကူကျင်ဟုန်းရဲ့သားဆိုတော့ တို့အဖွဲ့ကို သိပ်မုန်းတီး နာကြည်းနေတဲ့ အကောင်။ သိုင်းပညာ မှာ အဆင့်မြင့်လှပေမယ့် သူ့ဝေးမှာ သုတ်လိမ်းထားတဲ့ အဆိပ်ကတော့ အင်မတန်ပြင်းတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး မင်းကို ပူးတွဲတိုက်ကြမှာပါ။ ဒီတော့ ဟောဒီအဆိပ်ဖြေဆေးကို ကြို သောက်ထားပေးတော့။”

သူ့ဆရာ သေမင်းဖြူ ဝန်ပိုင်းက လက်သန်းခန့် ရှိသော ဖန်ပုလင်းကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ပေး၏။

ထိုပုလင်းကလေးထဲတွင် ပယင်းရောင် လဲ့ ကြည်နေသည်။ ဆိတ်သို့သော အရည်ကို တစ်ဝက်ခန့် တွေ့ရ၏။

“အဲဒါက အနှစ်တစ်ထောင် မဇူသက နတ်ပန်းဝတ်ရည် ပဲ။ အဆိပ်ဟူသမျှကို နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့အတွင်းအားကို လဲ တိုးပွားစေမယ်။”

မာလုစံ ထိုပုလင်းကလေးကို တောင် ခြိုး၍ မော့သောက်လိုက်၏။ အရည် မှာ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ရေခဲတုံးတစ်တုံးကို မျိုချရသလို အေး၍ စီးဆင်းသွား၏။

အနံ့မှာ မွှေးပျံ့လွန်းလှသည်။

လျှာပေါ်မှာ ချိုမြသောအရသာ စွဲကပ်ကျန်ရစ်၏။ ဝမ်းထဲ ရောက်သွားသောအခါ ပူနွေး၍သွားသည်။

ထိုအနွေးဓာတ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့လာ၍ ပို၍ အား အင် ပြည့်ဖြိုးလာသလို ခံစားရ၏။

ထိုညမှာပင် တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းမှ သူတို့ ထွက်ခွာလာ ခဲ့ကြသည်။

အတူတူ ခရီးထွက်ခွာလာရင်း လမ်းတစ်လျှောက် ညအိပ် ရပ်နားချိန်များတွင် သူ့ဆရာ ဝန်ပိုင်းက မာလုစံအား သူ၏ လျှို့ဝှက်သိုင်းကွက် မိုးခွဲလက်သီး ၁၂ ကွက်ကို သင်ပြပေး သည်။

သည်လိုနှင့်နေရင်း နယ်ပယ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ သည်။

ထိုအခါ၌ ကျန်သည့်ဝတ္ထုများကို ဆောင်ရွက်ရန် မာလုစံ တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

မာလုစံသည် လိုင်ယူကို လိုက်လံစုံမ်း၏။ ခက်ခက်ခဲခဲ မစုံ စမ်းရ။

လိုင်ယူအနေနှင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လှုပ်ရှားနေသည် မဟုတ်
ချေ။

ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း နေထိုင်ခဲ့၏။

သူ့ဆရာ ထင်သည့်အတိုင်းပင် လိုင်ယူကို မြေခားကျင်ပိုက်
နှင့်အတူ တွေ့ရ၏။

ကျင်ပိုက်က လိုင်ယူနောက်က တစ်ကောက်ကောက် လိုက်
ကာ တပည့်ခံနေဟန် တူသည်။

ပြီးတော့ လိုင်ယူ သိုင်းပညာအားကိုးနှင့် ဒုစရိုက်မှုများကို
ကျူးလွန်၏။

ခြင်္သေ့မင်းနောက်က လိုက်နေသည့် မြေခူးတစ်ကောင်
လိုပင်။

လိုင်ယူနှင့် မာလုစံ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြသောအခါ
မြေခားကျင်ပိုက်သည် အတော်ဝမ်းသာသွား၏။

သူ့အနေနှင့် သည်လိုအခွင့်အရေးမျိုးကို စောင့်စားနေခဲ့ရ
သည်မှာ ကြာပြီမဟုတ်လား။

သင်းတို့ ဆရာတပည့်၏လက်ချက်ဖြင့် သူ့အဖေ ရွှေပင့်ကူ
ကျင့်ဟုန်း သေဆုံးခဲ့ရပုံကို သူ မေ့လျော့မရသေး။

ထို့ကြောင့် လိုင်ယူနှင့် မာလုစံတွေ့သည်နှင့် အချင်းချင်း
တိုက်ခိုက်ကြရန် ဘေးမှ မြှောက်ပင့်ပေး၏။ သွေးထိုးစကား
ပြော၏။

မာလုစံက ပထမ တိုက်ခိုက်ဖို့မရည်ရွယ်။ အသာတကြည်
ဖျားယောင်းသွေးဆောင် စကားပြောသည်။

ဒုစရိုက်ကမ္ဘာကိုစွန့်ကာ အဖြူရောင် သိုင်းလောကထဲကို
ပြန်လာဖို့။

လိုင်ယူက လုံးဝလက်မခံ။

သူက မာလုစံနှင့် သူ တစ်ဦးဦး သည်လောကကြီးရဲ့အလယ်
မှာ မရှိမှကောင်းမည်ဟု ယူဆနေသူ။

သည်တော့ မာလုစံ မရှောင်ရှလွဲသဘဲ တိုက်ခိုက်ရတော့
သည်။

လိုင်ယူနှင့် မြေခားကျင်ပိုက်တို့က နှစ်ယောက်တဲ တိုက်ခိုက်
ကြ၏။

မာလုစံ ညှာတာကာ တိုက်၍မရ။ ကျင်ပိုက်၏မြေခားကပင်
သူ့ပခုံးစွန်းကို ရှုပ်ထိသွားသေး၏။

သူ့ဆရာ၏ အဆိပ်ဖြေဆေးကို ကြိုတင်သောက်ထားသဖြင့်
သာ သူ ခံနိုင်တော့သည်။

အချိန်ဆွဲမနေတော့။ မြေခားကျင်ပိုက်ကို အရင်ရှင်းပစ်
လိုက်၏။

မြေခားကျင်ပိုက် သူ့လက်ချက်နှင့် ကျဆုံးသွားသောအခါ
လိုင်ယူသည် ပို၍ ဒေါသဖြစ်လာဟန်တူ၏။ ပို၍ ပြင်းပြင်းထန်
ထန် တိုက်ခိုက်လာ၏။

ဒုစရိုက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်နေသော်လည်း လိုင်ယူ၏သိုင်းစွမ်း
ရည်က ကျဆင်းမသွား။

အဆက်မပြတ်လေ့ကျင့်မှုရကာ ပို၍ပင် ထက်မြက်လာသလို ဝှိုသေးသည်။

အမှတ်မထင် သူ၏လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ချက်က မာလုစံကို နောက်သို့ပင် သုံးလှမ်းခန့် လွင့်ဆုတ်သွားစေ၏။

မာလုစံတွင် မထင်မှတ်ဘဲ အတွင်းအားများ တိုးတက်နေ သဖြင့်သာ ဤလက်ဝါးရိုက်ချက်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်းဖြစ် သည်။

ယခင်ကအတိုင်းသာဆိုလျှင် အတော်ဝေးဝေးသို့ လွင့်စဉ် သွားကာ သွေးပွက်ပွက်အန်၍ သေစေလောက်ပေသည်။

မာလုစံက မပေါ့ဆရဲတော့။ သူ့ဆရာ နောက်ဆုံးသင်ပေး လိုက်သော လျှို့ဝှက်သိုင်းကွက် မိုးခွဲလက်သီးကို ထုတ်သုံးရ တော့၏။

လိုင်ယူသည် မာလုစံ သိုင်းကွက်များကိုကြည့်ကာ အံ့အား သင့်သွားသည်။ ဤသိုင်းကွက်များမှာ မာလုစံသုံးနေကျ သိုင်းကွက်များမဟုတ်။

သို့သော်....

သူ့အတွက်စိမ်းနေသော သိုင်းကွက်လည်းမဟုတ်။

သူက ဆရာဝန်ပိုင်းနှင့်အတူတူနေသူ။

သည်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ ဤသိုင်းကွက်များကို ဆရာဝန် ပိုင်း ကစားနေသည်ကို တွေ့ရဖူးသည်။

သို့သော်....

ဤသိုင်းကွက်များမှာ ကြည့်ရုံမြင်ရုံနှင့် လိုက်လံတူပလေ့ ကျင့်ကာ တတ်မြောက်နိုင်သော သိုင်းကွက်များမဟုတ်။

လျှို့ဝှက်သိုင်းကွက်ဟု အမည်ခံထားသည့်အတိုင်း ကျန် သိုင်းကွက်များမှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အခြေခံမြှုပ်ကွက်များ ရှိနေသည်။ ဆရာလုပ်သူက သင်ပြပေးဘဲ မတတ်မြောက်နိုင်။

လိုင်ယူက ဒေါသပိုဖြစ်သွား၏။

တိုက်ခိုက်ရင်း....

“ဪ...မင်းကို ဆရာဝန်ပိုင်းက သူ့မှပိုင်သိုင်းကွက်တွေ သင်ပေးလိုက်ပြီကိုး၊ မင်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်က အခု တော့ တစ်ကျိတ်တည်းတစ်ညာဏ်တည်းကိုး ပထမ မင်းကိုငါ အသေသတ်မယ်၊ ပြီးတော့ မင်းဆရာကိုသတ်မယ်”

လိုင်ယူက ဒေါသတကြီး အရူးအမူး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် တော့သည်။

ဤသည်မှာ သူ့အမှားပင်ဖြစ်၏။

မိုးခွဲလက်သီးသိုင်းကွက်ကို သူက ပေါ့ပေါ့ဆဆပင်တွက်ဆ ဟန်တူသည်။

မာလုစံအသုံးပြုသော လက်သီးတစ်လုံးက သူ့နဖူးနှင့် သွား ထိသည်။

သူ တော်တော်ဝေးဝေး လွင့်စဉ်သွားသည်။ သူ အသုံးပြု
လိုက်သော လက်သီးမှာ ပြင်းထန်သွားကြောင်း မာလုစံရိပ်စား
မိလိုက်သည်။

သို့သော်....

နောက်ကျသွားလေပြီ။

လိုင်ယူ လဲကျနေရာသို့ သွားကြည့်လိုက်သောအခါ ခေါင်း
ထက်ခြမ်းကဲ့၍ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မာလုစံက သူ့ဆရာဆီရောက်လာကာ တောင်းပန်သည်။
ဆရာဝန်ပိုင်းကလည်း ခွင့်လွှတ်သည်။

“မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာပဲကွာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊
မင်းက ဒီသိုင်းကွက်မှာ ကျွမ်းကျင်မှုနည်းသေးတော့ အချိန်
အဆလွဲသွားတာပေါ့၊ အင်း နောက်ဆုံး မကောင်းဘူးဆိုရင်
ကိုယ် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးတောင် ဖောက်ထုတ်ပစ်ရသေး
တာပဲ”

သူ့ဆရာက ခွင့်လွှတ်သော်လည်း မာလုစံကတော့ သူ့ကိုယ်
သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပေ။

* * *

“အဲဒီကတည်းကိုးက ငါလဲ ငါ့ဆရာခံရမှုမှာ ကတိသစ္စာ
တစ်ခု ပြုခဲ့တယ်။ ငါဟာ ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုတစ်ယောက်ကို
သတ်ခဲ့မိတယ်၊ ဒီအတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနဲ့
သိုင်းလောကနဲ့ တစ်သက်လုံး ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပါ့မယ်၊
ငါ့ဆရာပေးခဲ့တဲ့သိုင်းပညာကို တစ်ဆင့်ဖြန့်ဝေခြင်း၊ အသုံးချ
ခြင်း မပြုတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပဲ”

တောင်စောင်းရုံ ပိုးမသစ်ပင်အောက်မှာ နောက်ကြောင်း
ပြန်ခန်းက ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဆရာတော်မာလုစံကဆက်ပြီ....

“အဲဒီကတည်းက ငါ့သားနာတော်ဝင်ခဲ့တာပဲ ဆိုပါ
တော့၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုငါတစ်ခုတော့ ကူညီနိုင်ပါတယ်၊
ဟောဒီ ကျောက်စိမ်းပြားကလေးကိုယူထား ဒါဟာ ငါ့ရဲ့
ကိုယ်ပိုင် အမှတ်အသားပဲ”

လီယင်းတောက်လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်သော ကျောက်
စိမ်းပြားကလေးမှာ လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင်ပုံ ထုလုပ်ထား
လေသည်။

“မင်းအနေနဲ့ ငါ့ဆရာ သေမင်းကြူဝန်ပိုင်းကို တွေ့အောင်
ရှာပေတော့၊ အခုတော့ သူ့ကို နှင်းခဲတောင်ရသေ့ကြီး ဝန်ပိုင်း
လို့ခေါ်ကြတယ်၊ ရပ်ထဲရွာထဲကိုတော့ ဆင်းလာခဲ့တယ်၊ အဲ....
သူနဲ့တွေ့ရင် အဲဒီ ကျောက်စိမ်းပြားကလေးကိုပြပြီး အကျိုး

အကြောင်းသာပြောပြလိုက်။ မင်းကို သူ သိုင်းပညာသင်ပေး
လိမ့်မယ်။ သူ့ဆီက သိုင်းအမွေသာရမယ်ဆိုရင် မင်းက အချိန်
တိုတိုအတွင်း သိုင်းလောကမှာ ထိပ်သီးအဆင့်ကို ရောက်မှာ
မလွဲဘူး။”

သည်လိုနှင့် လီယင်းတောက် ခရီးဆန်ခဲ့သည်။

တစ်ခါက သေမင်းဖြူဝန်ပိုင်း အခုအခါ နှင်းခဲတောင်
ရတောကြီးဝန်ပိုင်း။

သိုင်းလောကတွင် သူ တွေ့သည့်လူတိုင်းကိုစုံစမ်း၏။ အဝော်
များများကပင် ရသေ့ကြီးကို မတွေ့မမြင်မည်မှာ ကြာပြီ။
ရှိလျှင်လည်း သက်တမ်း(၁၀၀)ကျော်လောက်ရှိမည်။

သေလျှင်လည်း သေလောက်ပြီ။

သေချာတာကတော့ နှင်းခဲတောင်ဒေသသို့ သွားကြည့်ဖို့
သာ ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

သို့ဖြင့် နှင်းခဲတောင်ဒေသသို့ လီယင်းတောက် ရှေ့ရှိ
ခရီးနှင့်ခဲ့ရပြန်သည်။

တစ်နေ့ မိုးချုပ်လှိုင်းအချိန်တွင် သူ့အမည်မသိသော မြို့
ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုမြို့ကလေးမှ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ဝင်ကာ စား
သည်။

စားသောက်ဆိုင်က အရက်ပါရ၏။

ထိုမြို့ကလေးမှ သိုင်းသမားများဖြစ်ဟန်တူသော လက်နက်
ကိုယ်စီနှင့် လူကြမ်းကြီးတစ်စုကလည်း ဆိုင်ထဲတွင် မူးယစ်ဆေး
သောက်နေကြသည်။

ထောင့်တစ်ထောင့်ကစားပွဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်ရင်း
လီယင်းတောက်စားသောက်သည်။

အစားအသောက်ကောင်းကောင်း မစားရသည်မှာကြာပြီ
မို့ သူ့ဗိုက်ကားအောင် စားပစ်လိုက်သည်။ ငွေရှင်းသောအခါ
ပြဿနာတက်တော့သည်။

သူထင်ထားတာထက် ပို၍ငွေကကျနေသည်။
သူ့မှာရှိသည့်ငွေများကုန်အောင် ပေးသည့်တိုင်အောင်
မလောက်ငှ။

ဆိုင်ရှင်နှင့်သူ့ တပည့်တွေက သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းထားကြ
သည်။

“မုာစားတော့ သူငွေတစ်ယောက်လိုမုာစားခဲ့ပြီး ပိုက်ဆံ ရှင်းကန်နီမှ သူတောင်းစားဟန်ဖမ်းမနေနဲ့၊ မင်းငွေမရှင်းနိုင် ရင် သေပြီသာမှတ်”

ကမာစုပ်ပြုတ်၊ ဂဏန်းပေါင်း၊ ပုစွန်ကြော်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ သည်လို တောင်တန်းဒေသ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ သည်လို ရေထွက်ပစ္စည်းဟင်းလျာတွေသည် ဈေးကြီးတတ်ကြောင်း သူ သိဖို့ကောင်းသည်။

သည်လူတွေက တကယ်ပင် ပြောသည့်အတိုင်းလုပ်မှယ် လူ တွေ။

“ကဲ...ပြော၊ မင်းမှာပိုက်ဆံမပါရင် အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဘာ ပါလာသလဲ”

သည်တော့မှ သူ တင်ပါလာသော ဆရာတော်မာလုစံ ပေးလိုက်သည့် ကျောက်စိမ်းပြားလိပ်ပြာကလေးကို သတိရ လာ၏။

သည်လိပ်ပြာရုပ်ကလေးက သူ့ဘဝမှာ အရေးကြီးသည် မှာ မှန်ကန်သည်။

သို့သော် လောလောဆယ်ပြဿနာကို လောလောဆယ် ပြေရှင်းမှ။

နောက်တော့ ဤမြို့ကလေးတွင် ရရာအလုပ်ကိုရှာလိုက်ကာ ကိုယ် ကျောက်စိမ်းပြားကလေးကို ကိုယ် ငွေပေး၍ ရွေးယူရ ပေမည်ဟု တွေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မှာ ဒါကလေးတော့ ပါပါတယ်”

သူထုတ်ပြသော ကျောက်စိမ်းလိပ်ပြာကလေးကို မြင်သော အခါ ဆိုင်ရှင်လူကြီး၏မျက်လုံးများမှာ လောဘဇောကြောင့် တောက်ပြောင်သွား၏။

ဤကျောက်စိမ်းပြားကလေးမှာ လူစိမ်းစားသော တမင်း ဖိုးသာမက သူ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးကိုပင် ဝယ်ယူနိုင်အောင် တန်ဖိုးကြီးမြင့်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

“ကဲ...မင်းဒီဆိုင်ထဲက မြန်မြန်ထွက်သွားတော့၊ မင်းကို သနားလို့ လက်ခံလိုက်တာ သိလား၊ မင်းကျောက်စိမ်းပြားက ဘာမှတန်လှတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့...ဖက်တီး၊ သူ့ကျောက်စိမ်းပြားကို သူ့မြန်ပေး လိုက်စမ်းပါ၊ သူ့စားသမျှငွေကို ငါရှင်းပေးပါမယ်”

ရုတ်တရက် အသံထွက်လာ၏။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ဘေးတွင်ရပ်နေသော ဆံပင် ဖြူဖြူနှင့် အဘွားအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

လူကြီးဒေါသထွက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့်လှည့်ကြည့် ကာ...

“အဘွားကြီး...မဆိုင်တဲ့အလုပ်မှာ ဘာလို့ ဝင်ရပ်တာလဲ၊ ကုတ်ကနေ ဆွဲပစ်လိုက်လို့ ဆိုင်ပြင်ရောက်သွားမယ်”

အဘွားကြီးက ဖက်တီး၏ခြိမ်းခြောက်စကားကို မှုပုံမရ။

“ငါပြောနေတဲ့စကားကို နားထောင်စမ်းပါဖက်တီးရယ်၊ မင်းအတွက် ကျသင့်တဲ့ငွေရရှင် တော်ရောပေါ့၊ သူ့ပစ္စည်းကို သူ့သာ ပြန်ပေးလိုက်ပါ”

ဖက်တီးက စိတ်မရွည်တော့။

သူ့တပည့်များဘက်လှည့်ကာ...

“ဟေ့ ကောင်တွေ...အဘွားကြီးကို ဆိုင်ပြင်ဆွဲထုတ်လိုက်စမ်း”

လီယင်းတောက် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

အဘွားအိုနှင့် လူကြမ်းကြီးတစ်သိုက်ကြားမှာ သူဝင်ရန် ပြင်၏။

သူသည် သိုင်းပညာတတ်မြောက်သူမဟုတ်။

သို့သော်လည်း အဘွားကြီးတစ်ဦးကို သူ့ရှေ့မှာ ဝိုင်းစော်ကားနေတာကိုတော့ ကြည့်မနေနိုင်။ တတ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်မည်ဟု တွေးလိုက်၏။

သို့သော် သူ့တွေးလုံးများမှာ တွေးလုံးသာဖြစ်ကာ အရာထင်တော့၏။

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက မယုံနိုင်စရာ။

အဘွားအိုဘေးသို့ရောက်သွားသော လူလေးယောက်မှာ ဓားချင်းမူပင် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားသည်။

တစ်ယောက်ကပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ရောက်သွား၏။

တစ်ယောက်က ခပ်စေးစေးစားစားပွဲပေါ်ပြန်ကျကာ စားပွဲခုံပါ ကျိုးသွားသည်။

တစ်ယောက်က မျက်နှာကျက်နှင့်ရိုက်မိသည်။

တစ်ယောက်က ဆိုင်နံရံနှင့်ရိုက်မိသည်။ လေးယောက်လုံး ပြန်ထ၊ မလာနိုင်တော့။

အားလုံးတုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ဖက်တီးလည်း သည်တော့မှ ဤအဘွားကြီးကို သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးမုန်း သိသွားလေတော့သည်။

“မယ်ဇတင်ကြီးရှဲ့နာမည်က ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျာ”

“ငါ့နာမည်လား၊ ဆံဖြူမယ် ဖန်းယင်တဲ့”

ဤနာမည်ကြားသောအခါ တစ်ဆိုင်လုံး တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။ ဖန်းယင်မှာ သိုင်းလောက၏ ပြိုင်စံရှား ထိပ်သီးတစ်ဦးပင်မဟုတ်ပါလား။

ဆိုင်ရှင်၏ အမူအယာမှာလည်း ပြောင်းလဲသွား၏။ ကျောက်စိမ်းပြားကိုလည်း ပြန်ပေးကာ တစ်ခိုတသေ စတင်ပြန်ပေးတော့သည်။

“မင်း ဒီကျောက်စိမ်းပြားကလေးကို ဘယ်ကရလာသလဲ သား”

ဆံဖြူမယ်ဖန်းယင်ဆိုကတည်းက လီယင်းတောက်က သူ့ ဆရာတော် မာလုံစံ၏ ချစ်သူဟောင်းမှန်း သိပြီးဖြစ်သည်။ သူ့ဆရာတော်က အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းအကုန်ကို ပြောပြ ပြီး မဟုတ် ဘ။

လီယင်းတောက်က သူ့အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံးပြောခဲ့ သည်။

ဆံဖြူမယ်ဖန်းယင်က သေချာစွာနားထောင်ရင်း....

“ဘွားဘွားဖန်းယင် မြေပြန့်ကို ဆင်းလာခဲ့တာလဲ ဒီသိုင်း လောကနဲ့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဆက်စပ်နေတယ်ကွယ် မင်းအနေနဲ့ တို့ဆရာ နှင်းတောင်ရသေ့ကြီးဝန်ပိုင်းကို တွေ့ဖို့ဆိုတာ အင်မ ထန် ခက်ခဲတယ်။ သွားရမယ် ခရီးကလဲ ကြမ်းတမ်းတယ်။ ပြီးတော့ တစ်လောကပဲ ငါ့ဆရာရသေ့ကြီးဆီ အပူးမြော် ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ သူက အဓိဋ္ဌာန်ရက်ရှည်ဝင်ဖို့ ကြံစည်နေ တယ်။ ဒီတော့ မင်းကို လောလောဆယ် ပညာသင်ပေးဖို့ ဖြစ် နှိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ချက် မပြည့်ဝနိုင်တော့ဘူး ပေါ့”

“မင်းကို ငါကပဲ ငါ့ဆရာကိုယ်စား သိုင်းပညာ သင်ပေး မှာပေါ့ လီယင်းတောက်ရယ်။ မင်းက ငါ့ပညာကို မယုံကြည်လို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဘွားဘွား။ ဘွားဘွားဟာ ထိပ်သီးသိုင်း ပညာရှင်တစ်ဦးပဲဟာ....”

“ကဲ....ဒါဆို မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပေတော့”

သို့ဖြင့် လီယင်းတောက်သည် ဘွားဘွားဖန်းယင်နေထိုင်ရာ မိုးထိုးတောင်သို့ လိုက်ပါ၍သွားခဲ့သည်။

မိုးထိုးတောင်သည် အတော်ပင်နာမည်နှင့်လိုက်အောင် မြင့် မားသောတောင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုတောင်ကို မိုးနေသော တောင်ကြီးတစ်တောင် ကို တွေ့ချပြန်သည်။ ထိုတောင်ထိပ်မှာ ဂရုဉ်သဖြင့် နှင်းတွေ ဖုံးနေ၏။

ထိုတောင်သည် ရံသေ့ကြီးဝန်ပိုင်းနေသော နှင်းခဲတောင် ဟု ဘွားဘွားဖန်းယင် ပြောပြသဖြင့် သိရ၏။ သို့ဖြင့်....

လီယင်းတောက်သည် ဘွားဘွားဖန်းယင်ထံ၌ ခိုလှုံကာ သိုင်းပညာကို အခြေခံကစ၍ သင်ကြားနေခဲ့သည်။

နဂိုကတည်းက ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စ ထက်မြက်သူ ဖြစ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ မခံချင်စိတ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူသည် မြန်မြန်တတ်လွယ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဘွားဘွားဖန်းယင်ကလည်း အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားကြီး တစ်ဦးပီပီ အသင်ပြ ကောင်းတာလည်းပါလေသည်။

သိုင်းပညာ သင်ကြားနေစဉ်အတွင်း သူ့ဆရာဘွားဘွားဖန်း ယင်ပါ မြေပြန့်ကို ပြန်မရောက်ကြချေ။

တောင်ပေါ်မှာသာ သစ်ဥသစ်ဖုနှင့် အလေ့ကျပေါက်
သော ဂျှမ်းများကို အားပြုကာ စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ကြ
သည်။

ရက်မှလ လမုနှစ်သို့ပင် ကူးပြောင်းခဲ့လေသည်။
တစ်နေ့တွင် သွားသွားဖန်းယင်စာ ပြောလာလေ၏။

“လိယင်းတောက်...အခုတော့ ငါ့မြေးဟံာကျေနပ်လောက်
အောင် သိုင်းပညာအဆင့်ကို ရောက်ပြီလို့ပြောနိုင်တယ်။ မင်း
မြေပြန်ကို ပြန်ဆင်းချင်တယ်ဆိုရင်လဲ သွားခွင့်ပြုနိုင်ပြီ”

အခန်း (၂၁)

ညက လှပစွာ စိမ်းမြေ့ရောင်တောက်ပနေသည်။ ကောင်းကင်
တွင် တိမ်ကင်းစင်နေသဖြင့် ပြည့်ဝန်းသောလရောင်က လွတ်
လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မြေပြင်သို့ ဖြာကျနေရာ လောကဓာတ်တခွင်
လုံးသည် ကြည်နူးသာယာဖွယ် အေးမြနေသည်။

လေက ညင်းသွေးသာယာစွာ တိုက်ခတ်နေသည်။ လေထဲ
တွင် ပန်းရနံ့များ ရောထွေးပါလာသည်။

ဘာလိုလိုနှင့် နွေတစ်နေ့ပြန်ရောက်ပြီပေါ့လို့ ပြတင်းပေါက်
တွင် တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်ငေးရင်း မေယံရှန် တွေးမိသည်။

သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်စတို့ ရစ်ဝဲနေ၏။ မျက်ရည်
ဥလေးတို့သည် လရောင်နှင့် ထိတွေ့သောအခါ ပုလဲလုံးကလေး
တွေလို ဝင်းလက် တောက်ပနေသည်။

ဩော်...လိယင်းတောက်တစ်ယောက် အိမ်ကထွက်ခွာသွား
ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီကော။ နှစ်နှစ်နည်းပါးပင်ရှိရော့မည်။ ဘယ်
သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုက်နေလေသလဲမသိ။

လိယင်းတောက်က လူပျော့။ ဘာမှလည်း ကြမ်းကြမ်း
တမ်းတမ်း လုပ်နိုင်သူမဟုတ်။

သည်တော့ သူ့တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကိုမှ လုံခြုံအောင် မွေးမြူ
နိုင်ပါမည်လော။ သူ့အတွက် ကျော့ချီစရာ နေရာထိုင်ခင်း
တစ်ခုတလေရော ရမည်လော။

သူကသာ အမျိုးမျိုးတွေးတောကာ ပူပန်နေရသည်။
လိယင်းတောက်ကတော့ သူ့ကို မေ့လျော့နေပေရော့မည်။
သို့မဟုတ် မေ့လျော့နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတော့မည်ဟု ထင်
သည်။

အိမ်က ထွက်သွားတာကိုက မေယီရှန်ကို နာကြည်းမှန်
တီး၍ မဟုတ်ပါလော။ သူကတော့ လိယင်းတောက်ကို မြစ်
ကတည်းက သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါကြောင့် လမ်းပေါ်မှာတွေ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အိမ်
အထိ ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝအဖြစ်ကို ကြာ
ပြန်တော့ သနားကရုဏာစိတ်တွေ ယိုဖိတ်မိပြန်သည်။

အခုတော့ သူ့စေတနာတွေက ဝေဒနာဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။
သူ့လိယင်းတောက်ကို ခုလိုပြောခဲ့တယ်။

တကယ်စေတနာနှင့်ပါ။
“ရှင်ကိုရှင် ယောက်ျားပီသအောင် ကြိုးစားပါ” ဆိုတာက
တကယ်တော့ ကြည့်တော့ နာကြည်းစရာမဟုတ်။ ဤစကား
တွေကြားပြီး လိယင်းတောက်တစ်ယောက် မခံချင်စိတ်နှင့်
သူ့ဘဝကို ပြုပြင်လာလေအိုးနှင့် ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

- လိယင်းတောက်က ရုပ်ချောသည်။
- ပညာတတ်သည်။
- မျိုးရိုးကောင်းသည်။
- စိတ်ထားဖြူစင်သည်။
- မွန်ရည်သည်။
- သူ့မှာ ဤအချက်သာလိုနေ၏။ ယောက်ျားပီပီ ကျားကျား
လျားလျား ရှိဖို့ဖြစ်၏။

ခုခေတ်မှာက သူ့လိုမိန်းကလေးပင် သိုင်းပညာ တတ်
မြောက်ထား၏။

လူတိုင်းလိုလို သိုင်းပညာသင်သောခေတ်။
ကိုယ်ကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်။ ကိုယ်မြို့ကိုယ်ရွာ
ကို ကာကွယ်ဖို့ဖြစ်ဖြစ် သိုင်းပညာကို တတ်ကို တတ်ထားသင့်
သည်။

အခုတော့ သူ့စေတနာတော့ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
သူ့စကားကြောင့် အရှက်ရကာ သူ အိမ်မှထွက်သွားခဲ့၏။သူ့
ကိုလည်း မုန်းတီးနာကြည်းသွားလေသလား မသိ။

သူကတော့ ဤအထိ မရည်ရွယ်ခဲ့တာ အမှန်ပင်။

ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်သာ ဆိုရင်တော့ မေယီရှန်
သည် အိမ်ကိုစွန့်ခွာသွားကာ မြင်းတစ်စီးနှင့် ပြည်နယ်အနီး
ခရီးထွက်ရင်း လီယင်းတောက်ကို ရှာမိမည်ဖြစ်၏။
သို့သော်....

သူက မိန်းကလေး။ သည်တော့ ဣန္ဒြေကို စောင့်ဆည်းရ
ဦးမည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဖူးစာကံကိုပင် တာဝန်ပုံချရတော့မည်။
ကံမကုန်ရင် မြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့ဟု ဖြေသိမ့်ရတော့
မည်။

သို့သော်....

ဘယ်လိုပဲ ဖြေဖြေ မဖြေနိုင်တာကတော့ သူ့ရင်ထဲစာ
လီယင်းတောက်ကို လွမ်းသည့်စိတ်သာ ဖြစ်လေသည်။

တောင်ခြေလမ်းအတိုင်း ဖုန်တထောင်းထောင်းထ၊အောင်
အနီရောင် ရထားလုံးတစ်စင်း မောင်းနှင်လာ၏။

ထိုရထား၏ရှေ့တွင် မြင်းစီးသမားလေးယောက်၊ထိုရထား
၏ နောက်တွင် မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက် ခြံရံကာ လိုက်ပါ
လာကြ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ကိုင်ဆောင်သော
တလူလူလွင့်နေသည့် အလံပြာပြာကို မြင်ရခြင်းဖြင့် ဘုရင့်မြင်း
တပ်မတော်မှ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်နိုင်
လေသည်။

မှန်ပါသည်။

ဤရထားလုံးမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဆက်သရန် အခွန်
ဘဏ္ဍာများကို သယ်ဆောင်လာသည့် ရထားသာဖြစ်၏။

ရထားရှေ့ရှုရာအရပ်ကား ယဉ်ဝန်ချီ ဘုရင်မင်းမြတ်၏
နေပြည်တော်သို့။

ရုတ်တရက် လမ်းပေါ်တွင်ကန်လန်ဖြစ်ကာလဲကျနေသည့်
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကြောင့် ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းသမားများက ရပ်
တန့်လိုက်၏။

ရထားလည်း သူတို့နှင့်အတူ ရပ်တန့်သွားသည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက သစ်ပင်ကြီး လဲကျနေပုံကို ကြည့်
သည်နှင့် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရတော့မည်ဟု ရိပ်စားမိ
လိုက်၏။

သစ်ပင်လဲကျရအောင် မနေ့တစ်နေ့က ဤဒေသတစ်ဝိုက်
တွင် လေမိုးဒဏ် ကျရောက်ခဲ့ခြင်းမရှိ။

ပြီးတော့ သစ်ပင်က အလိုလိုလဲပြိုရအောင်လည်း အိုမင်း
ဟန် မရှိ။

အပင်ခြေတွင် လူဖြတ်ထားသော လှေတို့ကိုလည်း မြင်
ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့လာရာလမ်းကို တမင်ပိတ်ဆို့ တားဆီး
ရန် ဖန်တီးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသည်။

ဒါဆိုရင် အဖြေက အရှင်းသားပေါ်နေသည်။

သူတို့လက်ထဲက ပစ္စည်းများကို လုယက်ရန်ကလဲ့၍ ဘာ
အကြောင်းမှ မရှိ။

သူက သူ့လူများကို ခုခံရန် တပ်လှန်လိုက်သည်။

သူ့တွေးထင်ချက်မှာ မှန်ကန်လှသည်။ သူ့စကားသံ ဆုံး
သည်နှင့် ကောင်ခြေတောအုပ်ထဲမှ မြင်းစီးသမားတစ်သိုက်
ထွက်လာ၏။

လူနှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပေမည်။

အားလုံး လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ကာ သူတို့ရှိရာသို့
ဦးတည်၍ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးနင်းလာ၏။ တိုက်ခိုက်ရန်ညာသံ
ပေး၍ ဟစ်ကြွေးလာကြသည်။

သူတို့ဘက်မှက မြင်းစီးသမားခြောက်ယောက်။

ဘုရင့်မြင်းတပ်မှတော်မှဖြစ်၍ ခြောက်ယောက်လုံးတိုက်ခိုက်
နိုင်ကြသည်။

ရထားမောင်းသမားကတော့ မြင်းမောင်းရုံကလဲ့၍ ဘာမှ
တတ်မြောက်သူမဟုတ်။

သူတို့ဘက်က လူအင်အားများသည်။ လမ်းပိတ်ဆို့မှထား
နိုင်တော့ သူတို့မြင်းတွေကို အတင်းမောင်း၍လွှတ်အောင်ပြေး
ရင်ကောင်းပါရဲ့။

သူတို့မြင်းတွေက လက်ရွေးစင်မြင်းတွေ၊ အခုတော့ ခုခံ
တိုက်ခိုက်ရုံကလဲ့၍ မရှိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အသက်ရှင်နေသေးသရွေ့တော့ ဤ
ဘဏ္ဍာတော်တွေကို လူဆိုးတွေလက်ထဲ အပါမခံဟု ဆုံးဖြတ်
ထားကြ၏။

တောင်ခြေမှာ မြင်းကိုယ်စီနှင့် သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ကြ
သည်။

ဘုရင့်မြင်းတပ်က စစ်သည်များမှာ ရဲရဲရင့်ရင့် ခုခံနေကြ
သော်လည်း အင်အားမမျှသဖြင့် အခြေအနေ ဆိုးရွားလာ
သည်။

တယောက်မှာ သေဆုံးသွားကာ နှစ်ယောက်မှာ ဓား
ဒဏ်ရာများ ရှိထားကြ၏။

ဓားဒဏ်ရာရနေသော်လည်း သူတို့သည် သဲသဲမဲမဲခုခံနေဆဲ
ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောင်ခြေတောအုပ်ထဲမှ မြင်းငါးစီး
ထွက်လာ၏။ ထိုမြင်းငါးစီးကို မျက်နှာဖုံးအစိမ်းရောင် တပ်ဆင်
ထားသော မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်က ဦးဆောင်လာသည်။

တခြား တောပုန်းဓားပြအုပ်စုဟူ၍ပင် ဘုရင့်မြင်းတပ်မှ စစ်
သည်များက ယူဆနေ၏။ သို့သော် အထင်နှင့်အမြင် လွဲနေ
သည်။

နောက်ထပ်ရောက်လာသောမြင်းစီးသမားငါးယောက်သည်
တိုက်ခိုက်နေသောအုပ်စုထဲသို့ မြင်းကိုယ်စီနှင့် တိုးဝင်လာကာ
တောပုန်းဓားပြများကို တရကြမ်းထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

မထင်မှတ်သောအဖြစ်ကြောင့် တောပုန်းဓားပြများသည်
ရွတ်ရွတ်သဲသဲဖြစ်ကာ လေးငါးယောက် ချက်ချင်း ကျဆုံး
သွားသည်။

အထူးသဖြင့် မျက်နှာဖုံးအစိမ်းတပ်ဆင်ထားသော ခေါင်း
ဆောင် မြင်းစီးသမားမှာ ဓားရေး အထူးကျွမ်းကျင်လှသည်ကို
တွေ့ရ၏။

ဘုရင့်မြင်းတပ်ကလူများလည်း စိတ်ဓါတ်တက်ကာ အား
ကြီးမာန်တက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ တိုက်ပွဲအခြေအနေမှာ
ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွား၏။

မကြာမီမှာပင် တောပုန်းဓားပြများသည်ကျဆုံးသူများကို
အလောင်းပင်မကောက်နိုင်ဘဲ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ထွက်ပြေးသွား
ကြရလေသည်။

မျက်နှာဖုံးစိမ်းနှင့်ဓားသမားက သူ့လူများနှင့်အတူ လမ်း
ပေါ်တွင် ပိတ်ဆို့ထားသော သစ်ပင်ကြီးကို ကူညီဖယ်ရှားပေး
လိုက်သည်။

မကြာမီမှာပင် ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော်များကို တင်ဆောင်ထား
သော မြင်းရထားမှာ ထိုနေရာမှအေးအေးလူလူ ထွက်ခွာသွား
နိုင်လေတော့သည်။

* * *

ကျွဲကြီးထန်ချင်း။
သူ့ခန္ဓာကိုယ်က တကယ်ပင် ကျွဲပေါက်ကြီးတစ်ကောင်လို
ထုတ်ခိုင်သဖြင့် ဤနာမည်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့လက်သီးဆုပ်ကြီးတစ်ဆုပ်ကပဲ အခွံနှာထားသော
အုန်းသီးလုံးခန့်ရှိ၏။ ထိုလက်သီးဖြင့် တောထဲတွင် ဝက်ဝံ
တစ်ကောင်ကိုပင် ထိုးသတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဝက်ဝံသတ်သမား ဟူသော ဘွဲ့နှင့်
လည်း လူသိများသေး၏။

လူကတော့ တက်ယှပ်ပင် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်လိုက်အောင် စိတ်
ကြမ်းလူကြမ်း။ ကင်းဖုန်မြိုကလေး တစ်ဝိုက်တွင် သူက ထင်
တိုင်း မင်းမူနေသူ။

ခြင်္သေ့ရှိလျှင် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်၏ ဘေးမှကပ်မြောက်ကာ
အရိုးအရင်းကိုက်သော တောခွေးဟူ၍ ရှိသလို ကျွဲကြီးထန်ချင်း၊
ဘေးတွင်လည်း သူ့အရိပ်ကိုမိ၍ သူနှင့်အပြိုင် ဆိုးသွမ်းနေ
သောသူ နှစ်ယောက်ရှိသည်။

ခါးကောက်ဘိန်ဝှက်နှင့် ငစေ့ဝမ်ယုတို့ ဖြစ်သည်။
ငစေ့ကတော့ မျက်လုံးကစေ့စေ့။

ဘိန်ဝှက်ကတော့ ခါးမှာ ကြီးမားသော ခါးကောက်ကြီး
နှစ်လက်နှင့်။

ဤလက်နှက်ကြီး နှစ်ခုက သူ့ကို သူများထက် အမြင်
ဆန်းစေသည်။

ဤခါးကောက်ကြီးများကို သူသည် အလှချိတ်ထား
သက်သက် မဟုတ်ဘဲ ကျွမ်းကျင်စွာလည်း အသုံးပြုတတ်သူ
ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူတို့သည် ရွှေနန်းတော် စားသောက်ဆိုင်များ
မှာ စိတ်ထင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေကြသည်။

အပြစ်ကတော့ ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်။ သူတို့တောင်း
သမျှ ဆက်ကြေးကို ကောင်းကောင်း မပေးသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

ဆိုင်ထဲက စားသောက်နေသူတွေ အကုန်ထွက်ပြေးကြ
သည်။

ဆိုင်ထဲက စားပွဲခုံတွေကို သူတို့ချိတ်ချိုးသည်။

ဆိုင်ရှင်လူညွှန်ကလေး ကူဖုန်းမှာ ဘယ်လိုတောင်းပန်ပေ
မယ့် မှရ။

သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ငစေ့၏လက်ထဲမှာ အထုအထောင်း
ခံနေရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ဝတ်ခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ လူဘစ်ယောက်
အထဲကို ဝင်ရောက်လာ၏။

သူတို့သုံးယောက် သောင်းကျန်းနေသဖြင့် စားသောက်နေ
သူ အားလုံး ဆိုင်ထဲက ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

အချို့ကသာ ဆိုင်ပြင်ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ၍ အရိပ်အခြည်ကို
အကဲခတ်သလို စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေကြ၏။

သူတို့ လက်ချက်နှင့် ဆိုင်ရှင်ကူဖုန်း သေဆိုးသွားလျှင်
အလောင်းကောင်ကို ကောက်ကာ သင်္ဂြိုဟ်ရအောင် ဖြစ်လေ
သည်။

လူစိမ်းတစ်ဦး ဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားသောအခါ အားလုံးက အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

ဆိုင်ပြင်ကလူတွေက အံ့အားသင့်သည်မဟုတ်။ ဆိုင်ထဲရှိနေသော ကျွဲကြီးတို့လူစုကပါ အံ့အားသင့်၍ သွား၏။

ခြင်္သေ့ရှေ့က ဖြတ်ပြေးချင်သော ယုန်တစ်ကောင်ကို တွေ့နေရသည့် မဟုတ်လား။

“ဟေ့... ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတဲ့ကောင်၊ ခုချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားစမ်း”

ငစေ့က ပြောလိုက်သော်လည်း ဆိုင်ပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသူက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

သူ့ခေါင်းမှာ ခမောက်ကြီး တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသည့်အတွက် သူ့မျက်နှာကို ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ချေ။

“ဟောဒီဆိုင်ထဲက ဘယ်သူက ထွက်သွားရမလဲ ဆိုတာ တော်တော်ကြာ အဖြေပေါ်လွှာမှာပေါ့ကွာ”

ထိုလူစိမ်း၏အသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ကျွဲကြီးက မေးလိုက်၏။ သည်တော့မှ လူစိမ်းက သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းထားသော ခမောက်ကို နောက်သို့ လှန်ချလိုက်သည်။

သို့သော်....

သူ့မျက်နှာကတော့ ပေါ်မလာ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့မျက်နှာရှေ့တွင် အစိမ်းရောင်မျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို စွပ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ကောင်... မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီမယ် ကျွဲကြီး၊ ငါ့နာမည် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းတို့ကို ထုတ်ပြောနေစရာမလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့မသေခင် မှတ်သွားချင်တယ် ဆိုရင်တော့ မျက်နှာစိမ်းမာသမားလို့ပဲ မှတ်ထားပေတော့”

“မျက်နှာစိမ်းမာသမား... ဟုတ်လား”

သူတို့က တအံ့တဩရှေ့ရုတ်လိုက်၏။

ဤနာမည်ကို သူတို့ သိုင်းလောကတွင် တစ်ခါဖူးမျှမကြားခဲ့စူး။

ခံားကောက်ဘိန်ငှက်ကတော့ ခားကောက်ကြီးနှစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ကာ လူစိမ်းဆီ ဒေါသတကြီး ပြေးထွက်သွား၏။

“ဒီလောက်ဟောင် လေထွားတဲ့ကောင်ကိုတောင်းကောင်း ဆုံးမပေးရမယ်”

သူက ခံားကောက်စကြာကို သုံးလိုက်သည်။ ဘယ်ညာ ဝှေ့ယမ်း ထိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မျက်နှာစိမ်း ဓားသမား လေထဲမှာ ခုန်ပျံ့ရှောင်သွား
သည်မှာ လိပ်ပြာတစ်ကောင်ပျံဝဲသွားသလို လှပလှသည်။

ပြီးတော့ မြေပြင်ကို ခြေထောက်နှင့် ပြန်ကျ၏။ သူ့ပုံမှာ
ညင်သာလှရာ ကိုယ်ဖော့ပညာကို ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် အသုံး
ပြုသွားကြောင်း ထင်ရှား၏။

နောက်တော့မှ သူ့ခါးကြားမှ တစ်တောင်သာသာခန့်
ရှိသော ဓားကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ဓားကောက်ကြီးနှစ်လက်နှင့်ယှဉ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဤဓား
ကလေးမှာ ကလေးကစားစရာသဖွယ်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

လက်နက်က အဓိကမဟုတ်ဘဲ ထိုလက်နက်ကို ကိုင်တွယ်
အသုံးပြုသော သိုင်းပညာရှင်၏ ပညာကသာ အဓိက ဖြစ်
သည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူ့ဆီပြေးဝင်လာသော ဓားကောက်
ဘိန်ဝှက်၏ ဓားချက်များကို သူက ရှောင်ရှားမနေတော့ဘဲ
လက်ထဲက ဓားတို့နှင့် ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဓားနှင့်အတူ လူကပါ လှုပ်ရှားနေသည်။ အသေရပ်ကာ
တစ်နေရာတည်းမှ တိုက်ခိုက်ခြင်းမဟုတ်။ ကျွဲကြီးက ရေတွက်
နေလိုက်သည်။

နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်၍ သိုင်းကွက်ငါးကွက် မပြည့်မီပင်
ဓားကောက်ဘိန်ဝှက် အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ကာလဲကျသွား
သည်။

သူ့ဆီမှ ပန်းထွက်လာသော သွေးများမှာ ငစွေကိုယ်ပေါ်
ကိုပင် စွန်းထင်းပေကျ ကုန်လေသည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူဝင်ကာ တိုက်
ခိုက်၏။

ကျွဲကြီးက သူ့ကိုင်ဆောင်နေကြ တင်းပုတ်ကြီးနှင့် ဝင်
ထု၏။

ငစွေက လှံတိုနှင့်တိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးလုံးသည် ကိုယ် ကိုင်ဆွဲစေသော လက်နက်
များ၌ ကျင်လည်စွာ တတ်မြောက်ကြသူများဖြစ်သည်။

ကျွဲကြီးခွန်အားနှင့် ထုလိုက်သော တင်းပုတ်မှာ လေထဲတွင်
တဝှံ့ဝှံ့မြည်နေသည်။

တင်းပုတ်နှင့် ထိမိသော ဆိုင်ထဲမှ ငါးပေပတ်လည်တိုင်ကြီး
မှာ တဖြောင်းဖြောင်းမြည်ကာ ကျိုးပဲ့ကုန်သည်။

ငစွေ၏ လှံတိုကလည်း အနုတ်အသိမ်း မြန်လှ၏။

ဝှစ်ခနဲ ဝှစ်ခနဲမြည်ကာ လင်းလက်နေသည်။

အသွားကလည်း မြီနေသည်။

မျက်နှာစိမ်း ဓားသမား၏ ဝတ်စုံကိုပင်တစ်ချက်ဖောက်ထွင်း
ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

သည်တော့မှ ဆိုင်ပြင်မှ လူများမှာ ဆိုင်ပေါက်ဝနှင့် ဆိုင်
ပြတင်းများကွင် စုံပြုကာ ဆိုင်ထဲက သဲသဲမဲမဲတိုက်ပွဲကို ရင်တ
မမ ကြည့်ရှုနေကြသည်။

မျက်နှာစိမ်း ဓားသမားကလည်း သူတို့ထက်ပို၍ လျင်မြန်
နေသည်။

သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရသည်မှာ အရိပ်ကို တိုက်ခိုက်ရသည်နှင့်
တူနေ၏။ လှစ်ခနဲလှစ်ခနဲ ရွှေ့မှ့နောက်၊ နောက်မှရွှေ့ ပြောင်း
လဲနေသည်။

တစ်ချက်မှာတော့ ကျွဲကြီးတင်းပုတ်ကို မျက်နှာစိမ်းဓား
သမားက ခုန်ပျံကာ ရှောင်လိုက်၏။

မျက်နှာစိမ်းဓားသမားနှင့် လွဲချော်သွားသော ကျွဲကြီး၏
တင်းပုတ်ကြီးက ဒေါသတကြီးနှင့်မျက်နှာစိမ်းသမားကို နောက်
မှနေ၍ ထိုက်ခိုက်နေသော ငွေ့ခေါင်းကို သွားထိမိ၏။

ငွေ့မှာ ညည်းညူးသံကလေးပင် မထွက်နိုင်ဘဲ သေပွဲဝင်
သွားရသည်။

တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ခိုက်ရမည်ဆိုတော့ ကျွဲကြီးမှာ ခံစစ်
ကိုသာ အလူးအလဲ အသုံးပြုနေရသည်။

သူ သည်လို ခုခံကာကွယ်နေသည့်ကြားထဲမှ မျက်နှာစိမ်း
ဓားသမား၏ ဓားချက်များက ပျော့ကွက်ကိုဖောက်ကာ ထိုး
ဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။

တစ်ချိန်မှာတော့ သူ့ရှောင်တိမ်းချိန် မရလိုက်ခင်မှာပင်
မျက်နှာစိမ်းဓားသမား၏ ဓားက သူ့ရင်ဝကို ဖောက်ထွင်းဝင်
ရောက်သွားသည်။

ကျွဲကြီး ဆိုင်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသံမှာ ငုန်းခနဲ
ပြင်းထန်စွာ မြည်သွားလေသည်။

ဤအချိန်မှစ၍ သိုင်းလောကတွင် မျက်နှာစိမ်းဓားသမား
ဟူ၍ ကျော်ကြား၍လာသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ၊ မည်သူမှမသိ။ သူ့အကြောင်းက သူ ရုတ်
တရက် သိုင်းလောကမှာ ပေါ်ပေါက်လာသလိုပင်။

အသိရခက်ခဲကာ လျှို့လျှို့ ဝှက်ဝှက်နိုင်လှသည်။

သို့သော်....

လူတိုင်းသိတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

မျက်နှာစိမ်းဓားသမားသည် မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူ
ဏယ်မည်သူဟု။

အနက်ရောင် သိုင်းသမားများ၏ ရန်သူဖြစ်သည်။

သို့သော်....

အဖြူရောင် သိုင်းသမားတို့အတွက်မူ သစ္စာဘက်ခတ်
သား။

ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် မကောင်းမှု ကျူးလွန်နေပါက ရုတ်
တရက် မိုးပေါ်ကကျလှသလို မျက်နှာစိမ်း ဓားသမားသည်
ရောက်လာတတ်သည်။

အချို့က သူ့ကို တစ်ကိုယ်တော် သိုင်းသမားတစ်ဦးဟု ဆို
ကြသည်။

အချို့က တော့လည်း မျက်နှာစိမ်းဓားသမားသည် ဒုစရိုက်
သိုင်းသမားဆိုများကို နှိမ်နင်းရန် ပေါ်ပေါက်လာသော အဖြူ
ရောင် သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ခု၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

သူ့တွင် နောက်လိုက်တွေရှိသည်။

သူတို့သည် ကျောက်ဖြူတောင်စခန်းတွင် နေကြသည်ဟု
ဆိုသည်။

မည်သို့ဆိုဆို လူကောင်းသူကောင်းတွေက ဝမ်းမြောက်ကြ
သည်။ ဝမ်းမမြောက်နိုင်သူတွေကတော့ ဖန်ကန်းတို့လူစု။

ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော်ရထားကို လမ်းတွင် လှယ်ကံတိုက်ခိုက်
ခိုင်းခဲ့တာကလည်း ဖန်ကန်း၏ အစီအမံပင်ဖြစ်သည်။

ဖန်ကန်းက မိုးကြိုးမဲချိုင်းနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူ
တို့ကိုသာ အပြစ်တင်သည်။

“တယ်လိုလဲဗျ... အခုတစ်လော သိုင်းသမားသစ်တွေကလဲ
ပေါ်လှချည်လား။ သေမင်းမောင်နဲ့တဲ့၊ အခု မျက်နှာစိမ်းဓား
သမားတဲ့၊ ပေါ်လာသမျှကလဲ ကျုပ်တို့ကို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေး
ဖို့ချည်းပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကလဲ သိုင်းသမားရင့်မာကြီးတွေလုပ်နေပြီး
မိနောက်ပေါက် သိုင်းသမားတွေကိုတောင် မနှိမ်နင်းနိုင်သေး
ဘူးလား။”

“ကျုပ်တို့နဲ့ တစ်ခါမှ တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင်မှ မတွေ့ရသေး
ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က လူငယ်ပေမယ့် သိပ်ပြီးသိုင်းပညာ
မှာ အဆင့်မြင့်လှတယ်လို့ ကြားရတယ်”

“ခင်ဗျားကလဲ စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေပြန်ပြီ။”

“မဟုတ်ဘူးဆွန်းဝူ၊ မြေပွေးဆိုတာ သေးတယ်ဆိုပြီး မလေး
မစား မလုပ်ကောင်းဘူးလို့ ပြောတာ၊ ကျုပ်လဲ အခု အထောက်
တော်တွေလွှတ်ပြီး တတ်နိုင်သလောက် စုံစမ်းခိုင်းထားတာပဲ၊
သေမင်းမောင်နဲ့ အဖွဲ့ကိုတော့ နည်းနည်း ခြေရာခံမိနေပြီဆို
ရမယ်”

“အေးဗျာ ကြိုးစားကြမ်းပါ၊ လိုတဲ့ အကူအညီလဲပြော
အမြန်ဆုံး မိအဖွဲ့တွေကို ချေမှုန်းပစ်မှဖြစ်မယ်”

ဆွန်းဝူက ဆိုင်းငံ့နေပြီးမှ...

“နယ်စားကို ပြောစရာစကားရှိတယ်”

“ဘာလဲ... ပြောလေ”

“တစ်ပုပေါ် နှစ်ပုဆင့်ဆိုရမယ်၊ အခုတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ကိုဒုက္ခပေးမယ်၊ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ပေါ်လာ ပြန်ပြီ”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားတဲ့”

အခန်း(၅၅)

အချိန်ကာလတွေ မည်မျှပြောင်းလဲခဲ့သည်ဖြစ်စေ ချီဖူမြို့ ကလေး၏ ကမ်းနားပိုင်ရွှေ ပိန်ကောင်း စားသောက်ဆိုင် ကလေးကား ပြောင်းလဲမှုမရှိခဲ့ပေ။

နေ့ပိုင်း ရောက်သည်နှင့် စားသုံးသူ ဧည့်သည်များဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်လာမြဲ ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ပိန်ကောင်းကိုလည်း ငွေသိမ်း စားပွဲတွင် တူးသီးတစ်လုံး ထောင်ထားသလို မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေ တတ်သည်။

သို့မဟုတ် သောက်စားနေကြသူစားပွဲတစ်လုံးလုံးသို့ရောက် နေတတ်သည်။

အခုလည်း ပိန်ကောင်းသည် ဝမ်းလိတို့စားပွဲသို့ ရောက်နေသည်။

အကြောင်းမူကား ဝမ်းလိက သတင်းထူးတစ်ခုကို သယ်ဆောင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့ တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောနေကြကတည်းက ပိန်ကောင်း သိချင်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ခုလိုညွှန်သည်တွေကြားလာရောက်နားထောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပိန်ကောင်း လာရောက် နားထောင်နေသော အချိန်တွင် ဝမ်းလိတို့ ပြောနေသော အကြောင်းအရာက ပြည့်စုံသလောက် ရှိနေပြီ။

ပိန်ကောင်းမှာသာ ခုထိ ဝမ်းလိတို့ဘာပြောပြော လိပ်ပတ်မလည်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့် ပိန်ကောင်းက....

“နေကြစမ်းပါဦး၊ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ၊ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား၊ ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ကိုကြီးပိန်ကောင်းက လုပ်ပြီ၊ စောစောကတော့ လာနားမထောင်ဘဲနဲ့”

လုံအိချီက ပိန်ကောင်းကို ပြောလိုက်သည်။ ပြောရင်း သဘောကျစွာ ပြုံးရယ်နေသည်။

“ကိုကြီးပိန်ကောင်း လာနားထောင်ရင် ဘယ်တုန်းက အစပြန်မကောက်ပဲ နေလို့ ရသလဲ၊ ကဲ...ဝမ်းလိရေ၊ လိပ်ပြာပိုင် မင်းသား အကြောင်း အစက ပြန်ပြောပြလိုက်စမ်းပါဦး”

တန်ချမ်းက ပိန်ကောင်းကို ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်သည်။

ပိန်ကောင်း မကျေနပ်။ တန်ချမ်းကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ခန်း အတွင်းတွင် စားသောက်နေကြသူ ညွှန်သည်များမှာ ကိုယ်ပိုင်နှင့် ကိုယ်ပိုင်၊ ကိုယ်အဖွဲ့နှင့် ကိုယ်အဖွဲ့ အလျဉ်းရနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ စကားပြောသံများ ရောယှက်ပျံ့လွင့်နေသည်။

စကားသံများကို မိမိတို့အနီးအပါး၌သာ အဓိပ္ပာယ် ဖော်ကျူး၍ ရသည်။

ဝေးသွားသည်နှင့် အရောရော အထွေးထွေး ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ...လုပ်စမ်းပါဦး”

ပိန်ကောင်းက လောဆော၏။

“ပြောပြီးသား ပြန်ပြောရတာလောက် ပြီးငွေ့တာ မရှိဘူး၊ သွားဗျာ... အရက်တစ်အိုး အလကားတိုက်”
ဤသည်မှာ ဝမ်လိတို့ အလေ့အထကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

သည်အခါ ပိန်ကောင်း မနေနိုင်။ ဝမ်လိတို့ဆန္ဒကို လိုက်လျောရသည်ချည်းသာ။

ပိန်ကောင်းသည် မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ အရက်တစ်အိုးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ယူလာ၍ ချပေးသည်။

သည်အခါ အရက်ကြိုက်လှသူ လုံအိချီက အရင်ဆုံး ထည့်၍ သောက်တော့သည်။

“လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား... လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားနဲ့ ပြောနေကြတာကိုကော အစ်ကိုကြီး ပိန်ကောင်း ကြားပြီးပလား”

ဝမ်လိက မေး၏။
ပိန်ကောင်းက...

“ကြားမိသလိုလိုပဲ၊ အဲဒါကြောင့် မေးရတာပေါ့ဟာ၊ မင်းတို့က ဟိုသွားဒီသွားမဟုတ်လား၊ တို့ထက်တော့ဗဟုသုတရှိနေတာပေါ့” ဟု ပြောပြီး ပိန်ကောင်းက ဝမ်လိရှေ့ရှိအရက်ခွက်လွတ်ထဲ အရက်အနည်းငယ် ထည့်ပေးသည်။

“အမှန်ပြောရရင်တော့ အင်မတန်ခားရေးကျမ်းပြီး သိုင်းစွမ်းပညာမှာ မြိုင်စံကင်းလောက်တဲ့ သိုင်းသမား သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လို့ ပြောရမှာပဲ”

“ဒီလောက်ပဲလား”

ပိန်ကောင်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဝင်ပြော၏။
သည်မှာ လူပျိုကြီး တန်ချမ်းက...

“ဟော... လုပ်ပြီ၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကလဲ ဖြတ်ပြီး နားထောင်သေးရဲ့၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ဖြစ်နိုင်တာတွေဝေဖန်နေပြီ” ဟု ဝင်ဟန်သည်။

“ဒီလောက်တော့ မေးရမြန်းရမှာပေါ့ကွာ၊ သူများပြောတာ မှန်သမျှ ခေါင်းချည်းညိတ်နေရအောင် သူများပြောတာတွေကစရာ မှန်နေလို့လား”

“လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ ကျွန်တော် အာမခံဝံ့တယ်၊ ကြားမရတဲ့သတင်းက ဟုတ်တာမှန်တာတွေများနေလို့ပါ”

“သူက သူပုန်လား၊ တောပုန်းလား”

“သူပုန်လဲမဟုတ်ဘူး။ တောပုန်းလဲမဟုတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမူလဲ စကားမပေးဘူး။ ကောင်းကျယ်စားကြီး ဖန်ကန်းနဲ့ သူ့လက်ရုံးကြီးမဲချိုင်ချိုး၊ တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူတို့ အဖွဲ့သားတွေကိုသာ အသဲအမဲ လိုက်တိုက်နေတာ၊ လူကလဲ မကြီးသေးဘူးလို့လည်းတစ်ယောက်ပဲဗျ”

“မင်းက မြင်ဖူးလို့လား”

လူပျိုကြီးတန်ချမ်းက ဝင်ထောက်သည်။

“ကျွန်တော် မြင်ဖူးလို့ ပြောတာပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်က တွေ့ခဲ့တာ”

“ဟုတ်မှပြောနော်”

ဘယ်သူက မှန်းမသိ။

အရက်ရေချိန်ကိုက်နေသော လေသံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကောင်းကျမို့အထက် အဝေ၊ လမ်းမပေါ်မှာ တွေ့လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့စီးလာတဲ့ မြင်းရထားနောက်ကို မြင်းညိုကြီး ခုန်းစိုင်းစီးပြီး လိုက်လာတာများဗျာ”

သည်အခါ နားထောင်နေသူအားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ အရက်သောက်ဖို့ အမြည်းငေးဖို့ပင်မေ့လျော့နေကြသည်။ အချင်းချင်းလှည့်ပြီး စကားပြောခြင်း၊ ချောင်းဟန်ခြင်း၊ အမှုမျိုးကိုပင် မပြုလိုပဲတော့။

အချို့ ဝိုင်းကလူများပင် ဝမ်းလိတို့စိုင်းသို့ မသိမသာ ကျလာကြသည်။

သူတို့လည်း လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအမည်ရှိ သိုင်းသမားသူရဲကောင်းတစ်ယောက်၏ ခုတင်းကိုမမေးဘဲ ကြားနေကြသည်။ မဟုတ်လား။ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အကြောင်းကို သူတို့ သိချင်နေကြသည်။

သူတို့အထဲတွင် မာယွင်းတစ်ယောက်ပါဝင်သည်။

မာယွင်းသည် ပိန်ကောင်းစားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ အချိန်နှောင်းမှ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။

သို့သော်....

သူက ဝမ်းလိတို့ဝိုင်းထဲ ဝင်မထိုင်။ ဝမ်းလိတို့ဘေးရှိ စားပွဲတွင်သာ ဝင်ထိုင်ပြီး အရက်တစ်အိုးကို အချိန်ဆွဲ၍ သောက်နေသည်။

“မြင်းညိုကြီးစီးလာပြီး ဘာဖြစ်သေးလဲ”

ပိန်ကောင်းက၊ ကလေးတစ်ယောက် ပုံပြင်နားထောင်နေစဉ် ပုံပြင်ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်အခါ၊ ပူတတ်သလို ပူဆာနေသည်။

သူ့ကို ပူဆာရကောင်းစေ မပြော။

အားလုံးက သူနှင့် စိတ်ဆန္ဒ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်။

“လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဟေ့လို့ ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းဆရာကြီးက အော်ပြောလိုက်လို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဝတ်ရုံနက်ကြီးတဖားဖားလှည့်ပြီး ငှက်တစ်ကောင် ပျံသလို လိုက်လာတဲ့ မြင်းညိုကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ပါတယ်။ အနီးရောက်လာတော့ သူဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံကို မြင်လာရပါတယ်။ အပြာရောင်ဝတ်စုံ၊ အကျီရင်ဘတ်မှာ အနီရောင်လိပ်ပြာတစ်ကောင် ရှိ ပုံကို တွေ့တယ်။ ပိုးချည်နဲ့ ထိုးထားပုံ ရတယ်”

“ကြော်...မေ့နေလိုက်တာ၊ သူက မျက်နှာဖုံးတပ်ထား
တယ်။ မျက်နှာဖုံးနက်ပါပဲ”

“ဒါဆို တောပုန်းခားပြပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးပိန်ကောင်းကလဲဗျာ၊ မျက်နှာဖုံးတပ်ထားတိုင်
တောပုန်းခားပြ ဖြစ်ရမယ်တဲ့လား။ ဒါကမတော့ သူ့မှာ
အကြောင်း တစ်ခုရှိလို့ပဲ နေမှာပေါ့။ ဒါ ထားလိုက်စမ်းပါ
ဦးဗျာ။ ကျွန်တော်ပြောရမယ် အကြောင်း ဆက်ပြောလိုက်ရ
ဦးမယ်”

“အဲဒီလို လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်း
နောက် မြင်းညိုကြီး ဒုန်းစိုင်းစီးပြီးလဲလိုက်လာဏေ။ ကျွန်တော်
စီးလာတဲ့ မြင်းရထားထဲက လူတစ်ယောက်က မြင်းရထားမရပ်
သေးခင်မှာပဲ၊ ဗြူးဆို မြင်းရထားပေါ်က ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေး
တော့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားပဲဗျာ၊ ဘယ်ရမလဲ၊
ထွက်ပြေးတဲ့ ခရီးသည်နောက်ကို လိုက်တာပေါ့။ မြင်းစီးလိုက်
ရင် ရရှိသားနဲ့ မြင်းစီးမလိုက်ဘူး။ ကိုယ်ဖော့ပညာကို သုံးပြီး
ပြေးလိုက်သွားတယ်။ ကိုယ်ဖော့ပညာကလဲ ကောင်းလိုက်တာ
ဗျာ မပြောပါနဲ့တော့။ စွေ့ခနဲစွေ့ခနဲပဲ။ မြေကြောတွေ့ရှုံ့
လိုက်သလားလို့ တောင် မှတ်ထင်စရာပါပဲ”

“ခရီးသည်ကိုမိတော့ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက သတ်ပစ်
ဏေလား”

“မသတ်ပါဘူး။ ကြက်ကလေးတစ်ကောင်ဖမ်းသလို ဖမ်းပြီး
ကျွန်တော်တို့ဆီခေါ်လာတယ်။ ဒီလူဟာ တောင်ခွဲလက်ဝါး

ဆွန်းဝူအဖွဲ့သား ဒုစရိုက် သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့
အကြောင်း၊ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြ
တယ်။ ဖန်ကန်းတို့ရဲ့ ဗဟိုစခန်းကို မေးတယ်”

“ဟာ...မင်းတို့အဖွဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပါလား။ ငါတောင်
ကြည့်လိုက်ချင်သေးတယ်”

တစ်ချိန်လုံး အေးအေးဆေးဆေး သောက်စားရင်း နား
ထောင်နေသော လုံအိချီက ဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

သူလည်း အရက်ရေချိန်ကိုက်နေပြီ။

“ဒါပေမယ့် ဗျို... ခရီးသည်က လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို ရုတ်
တရက် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းနဲ့ လှမ်းပေါက်တယ်။ တစ်လက်မ
လောက်ရှိတဲ့ ခားကလေး တစ်ချောင်းတည်းရယ်။ နောက်မှသိရ
တာက အဲဒါ အဆိပ်ခားပျံ လက်နက်ပုန်းလို့ သိရတယ်။
ဒီလက်နက်ပုန်းကို လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အရှောင်တော်ပေလို့
ပေါ့။ ထိမိလိုက်လို့ ကတော့ ဘာကောင်းမှလဲ”

“မထိဘူးလား”

“မထိပါဘူး။ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အဲဒီလက်နက်ပုန်းကို
ရှောင်တိမ်းတာ အတော်ကို ဆန်းကျယ်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်
လေထုကို နား အာရုံနဲ့ ချုပ်ထိန်းထားသလားလို့ တောင် ထင်
စရာပဲ။ လက်နက်ပုန်းခားပျံသေးသေးလေး ပြေးဝင်လာတာနဲ့
လိပ်ပြာပိုင် မင်းသားလေး ခုန်ရှောင်လိုက်တာ အထက်ကို
ဆယ်ပေလောက် မြင့်တက်သွားသလားလို့ တောင် ထင်လိုက်
မိတယ်”

ထိုသို့ ဝမ်းလိတို့ ပြောဆိုနေကြသော လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၊ အကြောင်းကို မာယွင်းသည် အထူးစိတ်ဝင်စားနေသည်။

ထို့ကြောင့်...

အရက်ကိုပင် မသောက်မိပဲ နားစွင့်လျက်ရှိသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အကြောင်းကိုကား သူသည် အခုမှ ကြားသိရသည် မဟုတ်ပေ။

ကြားနေသည်မှာ ကြာပြီ။

ပထမပိုင်းက အခုလောက် မကြားရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအကြောင်းကို နေရာတိုင်းမှာ လိုလို မာယွင်း ကြားနေရသည်။

သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ဆရာကြီး လီယင်းဟန် က...

“ကောင်းကျနယ်စားကြီး ဖန်ကန်းနဲ့ သူ့အဖွဲ့တွေကိုပဲ အဓိကထားပြီး တိုက်ခိုက်နေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းသာ မှန်ရင် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ဆိုတဲ့လူဟာ သူ့မှာ မှည့်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်။ ထိုမှည့်ရွယ်ချက်နဲ့ တူရမယ်လို့ တွက်လို့ မရသေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထိုက မတရားမှုတွေဆက်လုပ်နေ က ဖန်ကန်းကိုသာ အပြတ်ရှင်းလင်း ရန်ကြွေးဆပ်ရမယ်။ မှည့်ရွယ်ချက်ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဒီတော့ကောင်းကျနယ်စားကိုသာ သူ့နေရာယူမယ်ဆိုခဲ့ရင် သူဟာ ထိုမှည့်ရွယ်ချက်နဲ့ မတူညီနိုင် တော့ဘူး” ဟု ပြောခဲ့သည်။

လီဟိုးက ပိုပြီးပြတ်သားနေပြန်သည်။

“ဦးမှာ အစ်ကိုမာယွင်း၊ ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုဟာ သေမင်း မောင်နဲ့ ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ စတင်လှုပ်ရှားနေမှတော့ လိပ်ပြာပိုင် မင်းသား မကလို့ ဘယ်လိုထိပ်သီး သိုင်းသူရဲကောင်းမျိုး ဖြစ် ဖြစ် အရေးစိုက်စရာမလိုဘူး။ အစ်ကိုမှာလဲ စွမ်းအားရှင်ရဲ့ခား ရှိနေပြီ မဟုတ်လား” ဟု လီဟိုးက ပြောနေသည်။

မှန်သည်။

လီယင်းတောက်ထံမှ ပြန်ယူထားလိုက်သော စွမ်းအား ရှင်ခားကို အဘိုးအို လီယင်းဟန်က မာယွင်းလက် အပ်နှံခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

“ပြောစမ်းပါဦး ဝမ်းလိရဲ့၊ ဟိုလူက လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ကို အဆိပ်အိပ်ခားပျံ့နဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား က ရှောင်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

ပိန်ကောင်းက မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလိက ဆက်ပြောရမည့်နေရာရောက်လာ ~~အခြေချက်ပိုင်~~ လာပုံ ရဲ့သည်။ ~~နား၍~~ ငွေသိမ်းစားပွဲကို ~~တ်လား။~~

အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်၍ သောက် အရက်ကို အေးအေးဆေးဆေး သောက်နေ နေလောသော်လျက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... အဲဒီခရီးသည်နဲ့ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၊
တိုက်ခိုက်ကြတာပေါ့၊ ပြောရဦးမယ်၊ ခရီးသည်က တောင်ခွဲ
လက်ဝါး ဆွန်းဝူရဲ့ တပည့် ကြောင်လက်သဲ ဟိုက်ဇူချင်းတဲ့”

“ကြောင်လက်သဲ ဟိုက်ဇူချင်း...ဟုတ်လား၊ အဲဒီ သိုင်း
သမားဟာ နာမည်ကြီးပဲ၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ အရပ်ရှည်ရှည်
ဟုတ်လား”

လုံအိချီက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ဝမ်လိက ခေါင်းညိတ်ပြု
ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် အရပ်ရှည်ရှည်၊ အရပ်
သာ ရှည်တာ၊ တော်တော်လျင်တဲ့ သိုင်းသမား တစ်ယောက်
ပဲ၊ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကလဲ သိုင်းပညာမှာနည်းနည်းရရမဟုတ်
လို့သာပေါ့၊ သာမန် သိုင်းသမားအဆင့်လောက်သာ ဆိုရင်
ဘယ်လွယ်မလဲ၊ သိုင်းကွက် တစ်ကွက်လောက်နဲ့ ကိစ္စပြတ်
တယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒီပုံမှာတော့ လိပ်ပြာပိုင် မင်းသားဟာ
ကြောင်လက်သဲ ဟိုက်ဇူချင်းကို အချိန်အတော်ကြာ ညှာနေပုံ
ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ... သိုင်းကွက်သုံးကွက်မှာ
ကဲ ဖန်ကန်းကိုသာ ကြောင်လက်သဲဟိုက်ဇူချင်း သေကွက်
ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်နေ မင်းသားက မသတ်ဘူး၊ ကျုပ် မင်းကို
သူ့ နေရာယူမယ် ကျုပ် မေးနေတဲ့ တောင်ခွဲလက်ဝါးစခန်း
တော့ဘူး ပြောပါ...လို့ ပြောတယ်”

“ဒီလိုဆို မင်းပြောတဲ့ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဟာ လူသတ်
ကောင် သိုင်းသမား မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ မင်းပြောသလို ဆိုရင်
စိတ်ကောင်း ရှိနေတာပဲ”

တန်ချမ်းက ကောက်ချက်ချ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သိုင်းထိပ်သီးချင်း တိုက်ကြတာကို ကြည့်နေ
ရတာ အလွန်ကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော်တောင်
သိုင်းပညာကို သင်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်”

“ဝမ်လိရေ၊ ခုမှတော့ လုပ်မနေနဲ့၊ ကြီးမူလက်ပေးသင့်လို့
မရဘူးဟ”

တန်ချမ်းကပင် ဝမ်လိကို ခွေးနှင့်နှိုင်းလိုက်သဖြင့် ဝိုင်းရယ်
လိုက်ကြသည်။

“တော်ပြီဗျာ၊ မပြောတော့ဘူး”

ဝမ်လိစိတ်ဆိုးသွားဟုန်ပြုလိုက်သဖြင့် မိန်ကောင်း လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

ပိန်ကောင်းသည် ဝမ်လိပြောပြနေသော လိပ်ပြာ ပိုင်
မင်းသားအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ ငွေသိမ်းစားပွဲကို
ပင် လက်ထောက်နှင့်လွှဲထားသည် မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် တန်ချမ်းဘက်လှည့်ကာ...

“အသာနေစမ်းပါဗျာ”

ဟု ဟန်လိုက်၏။

“ကဲ...ဆက်စမ်းပါဦး”

“ကြောင်လက်သဲဟိုက်ဇူချင်းလဲ အတွင်းအားရော၊ ကိုယ် ဖော့ပညာရော သိုင်းပညာမှာရော ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာ မလိုဘူး။ ဒါပေမယ် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကိုတော့ ယှဉ်လို့ကို မရဘူး။ နောက်ဆုံး တိုတိုပြောရရင် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက တိုက်ခိုက်နေရင်းကပဲ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တယ်မသိဘူး။ ကြောင် လက်သဲပုံရက်လဲကျသွားတော့တာပဲ။ လက်တွေ့ရော၊ ခြေထောက် တွေရော လှုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ စကားလဲပြောလို့ မရတော့ ဘူး။ ကျွန်တော်သိခဲ့ရသမျှတော့ ဒါအကုန်ပဲ”

“မင်းဟာကလဲ တိုးလိုးတန်းလန်းနဲ့၊ မင်းတို့ ရှေ့မှာ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး ပြီးရောတဲ့လား”

“ဒီလိုလေဗျာ၊ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက ကြောင်လက်သဲ ဟိုက်ဇူချင်းကို အကြောပိတ်သိုင်းကွက်နဲ့တိုက်ပြီးတာနဲ့ ကျွန် တော်တို့ကို သူဟာ ကြောင်လက်သဲ ဟိုက်ဇူချင်းပဲ။ ဖန်ကန်း ဘက်တော်သား တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝှဲတပည့်တစ်ယောက် ပေါ့။ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကြောင်ကြီးလည် စင်းနေပြီးကဲ...ကျန်တဲ့ကိစ္စ ကျုပ်ကြည့်ရှင်းရဦးမှာမို့ ခင်ဗျား တို့ သွားနိုင်ပြီဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လွှတ်လိုက်တာဗျ”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုလဲဆက်တော့ပြောဦးမှပေါ့ဟ”
လူပျိုကြီးတန်ချမ်းက ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်သည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအကြောင်း ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် အရက် ကို ဆက်သောက်သူ ဆက်သောက်၍ အမြည်းစားသူစားဖြင့် လှုပ်ရှားသံများ ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဟိုသတင်းရောကြားသေးလား”

ချွန်သန်းဖန်ဆိုသူ လူရွယ်ကအစပြုလိုက်ပြန်သည်။ လုံအိချီ က ချွန်သန်းဖန်ဘက် လှည့်၍...

“ဘာသတင်းလဲ”

ဟု မေးသည်။

“သေမင်းမောင်နဲ့သတင်းလေဗျာ”

“သေမင်းမောင်နဲ့...ဟုတ်လား။ အေး...အေး...မနေ့က ငါ့ဆိုင်ကိုဝင်လာတဲ့ မြောက်ပိုင်းသားသုံးယောက် ပြောသွား စာ မင်းပြောတဲ့ သေမင်းမောင်နဲ့ပဲဖြစ်ရမယ်။ သူတို့ကလဲ ကောင်းကျနယ်စားဖန်ကန်းကို တိုက်မယ်ပုံပဲ မဟုတ်လား”

ပိန်ကောင်းက မှတ်ချက်ဝင်ပေးသည်။

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ မာယွင်းက အထူးစိတ်ဝင် စားသွားသည်။

သူနှင့် လီဟိုးတို့အကြောင်း မဟုတ်လား။

သို့သော်...

ဝမ်လီတို့လူစုသည် သေမင်းမောင်နဲ့နှင့် ပတ်သက်သော သတင်းစကားကို အတိအကျမပြောနိုင်ကြသေး။

“သေမင်းမောင်နဲ့ဆိုတဲ့သဘောကတော့ ချစ် သူ နှစ် ဦး၊ ဒါမှမဟုတ် လင်မယားနှစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီလိုသိုင်းသမားတွေ ပေါ်လာတာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကောင်းတဲ့အလားအလာပဲ။ ဒါမှ ကောင်းကျယ်စားကြီးနဲ့သူ့ လူတွေအဖိုးကျိုးမယ်။ ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ။ မကောင်းမှုတို့ မတရားမှုတို့ဆိုတာ အမြဲအားကောင်းနေနိုင်တဲ့ အရာတွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဟူသော စကားကိုကား ပိန်ကောင်း စားသောက်ပိုင်ရှင် ပိန်ကောင်းကပင် ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

မာယွင်းက အရက်တစ်ခွက်ကို မော်သောက်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၂၃)

ညသံည တိတ်ဆိတ်နေ၏။
တိတ်ဆိတ်နေသောညတွင် မြင်းခွာသံသည် အရာရာကို
လှမ်းမြှင့်သွား၏။
လရောင်မှန်တစ်ချိန် မြင်းစီးသမားသည် မြင်းကိုခုန်းစိုင်း၍
စီးလာသည်။
သူကား အခြားသူမဟုတ်။ သိုင်းလောကတွင် တွားခနဲ
ပေါ်ပေါက်လာသော လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ဖြစ်သည်။
လူအပေါင်း၏အသက်ဝိညာဉ် (သို့မဟုတ်) အသက်လိပ်ပြာကို
စိုးပိုင်သူဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်သည်ဟု ဆိုသည်။
သူ၏ အဆိုမှန်မမှန်ကို မည်သူမျှအသေအချာ မပြောနိုင်။
သူ့အကြောင်းကို နေရာတိုင်းမှာလိုလို ပြောဆိုနေကြသည်။

သို့သော်....

သူ့အကြောင်း တကယ်သိသူ ရှားသည်။ သူ့ကို မြင်ဖူး
တွေ့ဖူး သူသည်ပင် အလွန်နည်းသည်။

သို့သော်....

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဟူသော အမည်နာမက သိုင်းလောက
တွင် ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားလာ၏။

အထူးသဖြင့် ကောင်းကျန်နယ်စားကြီး ဖန် ကန်း တို့ လူစု
အတွက် တုန်လှုပ်စရာများရှိသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။

သူ့ ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ။

သူ့ကို ဘယ်လိုလူက စေလွှတ်လိုက်တာလဲ။

မည်သူမျှ မသိကြသေးပေ။

ဤတောအုပ်တွင် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် သူ၏ မြင်းညို
ကြီးကို ဒုန်းစိုင်းစီး၍ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

လမ်းကို ကန်လန်ချထားသော အရာမှာ သစ်တုံးကြီးတစ်တုံး
ဖြစ်သည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား မြင်လိုက်သည်။ မြင်လိုက်သည်နှင့်
မြင်းဇက်ကြီးကို တုံ့ခနဲဆွဲလိုက်သည်။

မြင်းသည် ပဒပ်ရပ်သွားသည်။ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို
မြှောက်ကာ မြင်းဟီသံကို ပြုသည်။

နောက်ထပ် အသံတစ်သံကို လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ကြား
လိုက်သည်။

ဝေါခနဲ ကျဆင်းလာသော အရာတစ်ခုမှန်း သူ သိလိုက်
သည်။

“ရုန်း....”

သစ်ရွက်များပြတ်ကာ သစ်ကိုင်းများကျိုးကာ တစ်စုံတစ်ရာ
သည် မြင်းညိုကြီးစီးလာသော လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို အုပ်မိုး
၍ ဖမ်းလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ချက်ချင်း
သိလိုက်သည်။

ရန်သူ ထေခင်ချောက်မိပြီ။

ရန်သူထောင်ထားသော ထောင်ချောက်ထဲကို မိုက်မိုက်
ကန်းကန်း ဝင်တိုးမိချေပြီ။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား သိလိုက်သောအချိန်သည် မကြာ။
သို့သော်....

များစွာနောက်ကျသွားပေပြီ။ လိပ်ပြာပိုင် မင်းသားမှာ
မလှုပ်နိုင်ပြီ။

ထိုအခါတွင်မူ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ သိုင်း
သမားများ ညာသုံပေး၍ ဆင်းလာကြသည်။ အချို့က ရယ်
ရယ် မော့မော့။

တောအုပ်ထဲတွင် လရောင်၏ အလင်းအားက နည်းနေ
သည်။

ပြောက်တောက်ကြားတား လရောင်ဖြင့်သာ လင်းနေသည်။

သို့သော်...
ဝိုင်းအုံ့လာသော ရန်သူများမှ အချို့သည် မီးတုတ်များ ထွန်းညှိလိုက်သည်။
သည်တစ်စိုက်တွင် အရာရာလင်းထင်းသွား၏။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက ပိုက်ကွန်အတွင်းမှပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေသည်။ ဝိုင်းအုံ့လာသောရန်သူများမှာ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင် ဝတ်စုံအဖွဲ့နှင့် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံအဖွဲ့ဖြစ်ပြီး ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီးများက နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင် ဝတ်စုံများဘက်မှ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသူ လူကြီးက ဝသည်။

ခါးတုတ်သည်။

မျက်နှာပေါက်မှာ ဆိုး၏။ ဆံပင်များ ဖားရား ကျနေသည်။

ကျန် အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံများဘက်မှ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန် တူသော လူကြီးကတော့ အရပ်ရှည်သည်။

ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ ခါးကုန်းကုန်း၊ သွားခေါ်ခေါ်နှင့်မျက်နှာပေါက် ဆိုးသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက လျင်သည်။^{၄၆} သား၊ ❀ ၁၂၃
ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

အဆိပ်လက်နက်ပုန်းပညာရှင် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချို၊
လက်ဝါး ဆွန်းဝူတို့ မဟုတ်ပါလား။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံများ တောလုံးညံ့သွားသည်။

“လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဆိုတာ မင်းလားဟေ့”

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုက စတင်၍ မေးလိုက်၏။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက ဣန္ဒြေမပျက်ပြေသည်။

သူ့မြင်းညှိကြီးကသာပိုက်ကွန်အုပ်ဖမ်းထားသဖြင့်လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။

“လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဆိုလို့ အသက်အတော်ကြီးမယ် ထင်နေတာ၊ ခုတွေ့မှပဲ အသက်အငယ်သား ရှိသေးတာပဲကိုး”

တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူက ဝင်ပြောသည်။

“နေ့စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ တိုက်ခိုက်တာလဲ မဟုတ်ပါလား၊ သိုင်းသမားတွေရဲ့အလုပ်ဟာ ဒီလိုပဲ ထောင်ဖမ်းပြီး အကျဉ်းချကြသတဲ့လား”

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက မေး၏။

ပြောက်တောက်ကြည့်ထင်တင်က ကြီးနေတယ် မဟုတ်
သည်။

သို့သော်... ကြီးမဲကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကောင်းကျနယ်စား
ပိုင်နန်းက ခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို ခုလို
လွယ်လွယ်နဲ့ ဖမ်းလို့ ရပြီများ မှတ်နေသလား”

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၏ စကားကြောင့် အားလုံးထိတ်ထိတ်
ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့က အပိုင်စိစဉ် ဖန်တီးထား
သော ကိစ္စ မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်....

သံသယစိတ်ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

“ဘာပဲပြောပြော မင်းဟာ အခုအချိန်မှာ တို့လက်ထဲက
ရေဖြစ်နေပါပြီကွာ၊ ဟောဒီအဆိပ်ပျားကောင်ကို လွှတ်လိုက်
ရင်ပဲ အဆိပ်ပျားကောင်က မင်းလက်မောင်းကိုတုတ်မယ်၊
အဲဒီအခါမှာ မင်းလဲ အနည်းဆုံး သုံးရက်အိပ်ပျော်သွားမယ်၊
နီးလတ်တဲ့အခါမှာလဲ မင်းဘဝကို တစ်လမေ့နေမယ်”

“ကြောက်စရာကောင်းပါလားဗျ၊ ခင်ဗျားမွေးထားတဲ့
အဆိပ်ပျားဟာ တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲ၊
မရှင်းလို့မေးရဦးမယ်၊ အဲဒီအဆိပ်ပျားက ကျုပ်လက်မောင်းမှ
ရွေးတုတ်မယ်တဲ့လား၊ ခင်ဗျားတို့လက်မောင်းကိုရော မတုတ်
တော့ဘူးလား”

“လွယ်ပါတယ်၊ မင်းလက်မောင်းမှာ အဆိပ်ပျားကြိုက်
တတ်တဲ့ ပန်းဆီရည်တစ်တို့ တို့ပေးလိုက်ရုံပဲပေါ့”

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုင်းနှင့် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားတို့ အပြန်အလှန်
ပြောနေကြသောစကားများကို အားလုံးက မလှုပ်မယှက်ရပ်
ကာ နားစိုက်ထောင်နေကြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆို ကျုပ်လက်မောင်းကို ဘယ်သူ
ပန်းဆီရည်တစ်တို့ လာတို့မလဲ၊ ထွက်ခဲ့လေ”

ထိုအခါ ရန်သူများအားလုံး လှုပ်ရှားသွား၏။

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုင်းနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူတို့သည်
ပင်လျှင် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၏စကားကို ဝေခွဲမရဖြစ်သွား
သည်။

“ဒါက နောက်ဆုံးအစီအစဉ်ကို ပြောတာပါ၊ အခု
လောလောဆယ် တို့ပြောလိုတာက ဒီအကြောင်းမဟုတ်ပါ
ဘူး”

ဟူသောစကားကို တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူက ဖြတ်၍
ပြောသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး”

“ထိုက မင်းလိုအဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကို
ဘာလို့ ရန်လိုကြမှာလဲကွာ၊ အရင်က ရန်ငြိုးရန်စရှိတာလဲ
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဗျို.....တောင်ခွဲလက်ဝါးဆရာကြီး။ အချိန်မရှိဘူး။ ပြော
စရာရှိတာ သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက်လုပ်မနေနဲ့။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
သာ ပြောစမ်းပါ။ ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားတို့
သခင် နယ်စားကြီးဖန်ကန်းက ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့လိုဇာတ်
မျိုး ခင်းခိုင်းလိုက်တာပဲမဟုတ်လား”

ထိုအခါ တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူက သူတို့အကြံကို
လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ကြံ၍ သိနေသဖြင့် ဘာဆက်ပြောရမည်
မသိ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးက.....

“အေး.....ဟုတ်တယ်။ တို့ရဲ့ ပဏာမအစီအစဉ်ဟာ အဲဒီ
အစီအစဉ်ပဲ။ မင်းသဘောတူမလား။ ဒါမှမဟုတ် အဆိပ်
ပျားကောင်အတုတ်ခံပြီးမှ တို့ပြောတာတွေကို လက်ခံ
မလား”

“ဟား.....ဟား.....ဟား.....ဟား.....တော်တော်လဲပိုင်တဲ့လူတွေ
စီလိုနည်းမျိုး တခြားနေရာမှာပဲ သုံးလို ရမယ်။ ကျုပ်နဲ့တော့
မရဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့လိုလူမျိုးတွေကို လက်တွဲဖို့နေနေ
သာသာ အခုလောက် စကားရှည်ရှည်ပြောနေရတာကိုတောင်
စက်ဆုပ်လှပြီ”

ဟု ပြောပြီးနောက် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် အတွင်း
အားများကို စုစည်းလိုက်ကာ.....

“ဟား.....”

ဟု ကျယ်လောင်သော အားမာန်ပြုသံဖြင့် ချုပ်ထားသော
ပိုက်ကွန်ကြီးများကို ဓားဖြင့် အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ထစ်မွေ့ရမ်း
လိုက်သည်။

“ပြောင်း.....ပြောင်း.....ပြောင်း.....”

ပိုက်ကွန်ကြီးစများသည် တဖြောင်းဖြောင်း ဖြတ်ထွက်
သွားချေပြီ။

ထို့နောက် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် ရန်သူများကိုတစ်ရိုက်
ထိုး တိုက်ခိုက်၏။

“ချင်....ချင်....ချင်....”

“ထန်....”

“ချင်....ချင်....ရွမ်း....”

အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း တိုက်ပွဲမှာပြင်းထန်
သည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးနှင့်တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူတို့နှစ်ယောက်
က တိုက်ပွဲထဲ ဝင်မတိုက်။

လူတ်ကင်းရာနေရာကိုယူ၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ
သည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် တိုက်ပွဲတစ်ပြီးမကြာမီ သူ့
မြင်းကို လွှတ်လိုက်သည်။

သူသာ မြင်းကျောပေါ်မှ ခုန်၍ဆင်းနေခဲ့သည်။ ရန်သူ များမှာ ဝတ်စုံနက်နှင့် ဝတ်စုံစိမ်းများ ဝတ်ထားကြသဖြင့် အနက်နှင့်အစိမ်းရောင်တွေ ရောထွေးနေသည်။

မီးတိုက်များသည် မငြိမ်။

ရွှေ့လျားလှုပ်ရှားနေသည်။ တဖျစ်ဖျစ်မြည်၍လောင်နေ သည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက အခြေအနေကို အမြန်ဆုံးသုံးသပ် လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာကိုအသုံးပြုပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားသည်။

အောက်မှ မြားများဖြင့် တရစပ်ပစ်ခတ်နေသည့်ကြားက ကိုယ်ရောင်ပျောက်သွားသည်။

ကျမ်းကျင်လှပါ၏။

တောစပ်ဘက်သို့ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ရောက်လာသော အခါ ဝတ်စုံစိမ်းသုံးယောက်ကို သူ့တော့သည်။

သူသည် သစ်ပင်ထက်မှ နွယ်ကြိုးဖြင့်လှဲ၍ ဆင်းရင်း သုံး ယောက်စလုံးကို လျှပ်တစ်ပြက် ကန်လိုက်သည်။ သူ၏ကန်ချက် မှာ ပြင်းထန်သည်။

“အား...”

ဟု တစ်ပြိုင်တည်းလို အော်ဟစ်ကာ လဲပြိုသွားကြသည်။ သုံးယောက်စလုံး မထနိုင်တော့ပေ။

သို့သော် နောက်ထပ်သုံးယောက် သူ့ထံခုန်ဝင်၍ တိုက်၏။ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် လက်ဝါးရိုက်ချက် သုံးချက်ဖြင့် လှလှပပ ပက်ထုတ်လိုက်သည်။ လေလှိုင်းနှင့်အတူ လွင့်ပျံတက် သွား၏။

သုံးယောက်စလုံး လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၏လက်ဝါးရိုက်ချက် များကို အသီးသီးခံစားသွားရသည်။ နောက်သို့ ဆုတ်သွား ကြရသည်။

သူသည် ကျားဟိန်းသံလက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် တောအုပ်အတွင်းမှ ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက် ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်သည်။ သူ၏တိုက်ကွက်များက လျင်မြန်လွန်းသည်။ တံတောင်နှင့်လက်ဝါးသိုင်းကွက်များကို အဓိကထား၍ တိုက် ခိုက်သူဖြစ်သည်။

တံတောင်ရွှေ့လျားသံနှင့် လက်ဝါးရိုက်ချက်များ၏ လေ ခွင်းသံများမှာ တဝှံ့ဝှံ့ မြည်နေ၏။ ကြောက်မက်စရာကောင်း ၏။ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် ထိုသိုင်းသမား၏ ကျမ်းကျင်မှု ကြောင့် နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။ အခြေအနေကိုလေ့လာ ရန် ဖြစ်သည်။

ဝတ်စုံနက်က ဟန်ရေးပြနေသည်။

ထိုသိုင်းသမား၏ပျော့ကွက်ကို လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား သိလိုက် ပြီ။ မရှု့သို့ခုန်ထွက်တိုက်၏။ ညာခြေတစ်ဘက်ကို အရင်ပစ် သွင်းလိုက်သည်။

ပြီး...လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်ပြီး လက်သီးချက်များပေးလိုက်၏။
ဝတ်စုံနက်မှာသူဆင်ထားသောတိုက်ကွက်မွန်သမျှကစဉ်ကလျှား
ဖြစ်သွားသည်။

“ယား...”

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် အော်ဟစ်ပြီး လက်ဝါးရိုက်ချက်
(၁၀)ချက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်၏။

ဝတ်စုံနက်မှာ လက်ဝါးရိုက်(၁၀)ချက်ကို မချေပနိုင်၊
နောက်သို့ တစ်ဆုတ်တည်းဆုတ်ကာ လဲကျသွားလေသည်။

“ဪ...မင်းက ဒီကိုရောက်နေမှကိုး”

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးက ပြောပြောဆိုဆိုဝင်၍ တိုက်ခိုက်သည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးမှန်းသိရသည်နှင့် လိပ် ပြာ ပိုင် မင်း သား
သတိထားသည်။ စောစောက ဒုစရိုက်သိုင်းသမားတွေကို တိုက်
သလို လွယ်လွယ်နှင့်တိုက်ခိုက်၍ရမည်မဟုတ်ဟု တွက်လိုက်ပြီး
ဖြစ်သည်။

လက်သီးဖြင့်တိုက်ခိုက်ရာမှလက်ဝါးဖြင့်ပြောင်းလဲတိုက်ခိုက်
သည်။ လေထုထဲတွင် လက်ဝါးရိုက်ချက်သံများ ဆူညံနေသည်။

သိုင်းကွက်(၁၈)ကွက် တိုက်ခိုက်ရာတွင်(၁၈)ကွက်မြောက်
သိုင်းကွက်တွင် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အနည်းငယ်ယိမ်းယိုင်
သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းငါးလှမ်း အသာဆုတ်လိုက်ရသည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုး ရှေ့တက်တိုက်ခိုက်၏။

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးက အနည်းငယ်အသာစီးရသည်နှင့် အရှိန်
မြင့်ကာ ဖို့တိုက်လာသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အနောက်သို့ တစ်ဆုတ်တည်းဆုတ်ခဲ့
သည်။ အရေးနိမ့်၍ဆုတ်နေသည်မဟုတ်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုး၏ပျော့ကွက်ကိုသိလို၍ ဖြစ်သည်။ သိလိုက်
ရချေပြီ။

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုး၏လက်ဝါးရိုက်ချက်များသည် အားယူစ
တွင် ပြင်းထန်သည်။ ပစ်သွင်းရိုက်ချသည့်အချိန်တွင် သိသိ
သာသာ အားပျော့သွားတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုး၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်အစပြု
ချိန်တွင် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက အလွန်ရွှောင်သည်။

ထို့နောက် အပိုင်ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန်
တိုက်သည်။ လေမုန်တိုင်းကျရောက်သလို တိုက်ခိုက်သည်။
ပြင်းထန်လွန်း၏။

ထိုသို့သော ပြင်းထန်လှသောသိုင်းကွက်များကို မိုးကြိုးမဲ
ချိုင်းချိုးသည် မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် အနည်း
ငယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။

အဆိပ်လက်နက်ကိုထုတ်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်ပါသေးသည်။
လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက သူ့ထက်လျှင်နေသည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးလက်ကို အဝေးမှနေ၍ ကန်ထုတ်လိုက်သည်။ အဆိပ်လက်နက်ပုန်း လွင့်စဉ်သွားသည်။

သည်ကတည်းက လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးကို အသာရလိုက်ကြောင်း သူသိလိုက်သည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးကလည်း သူ့ဘက်က အနိုင်မတိုက်နိုင်မှန်း သိသည်။

“ဘယ်လိုလဲချိုင်ချိုး။ မင်း ဒီကောင်လေးကိုမှ အနိုင်မတိုက်နိုင်ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ အနိုင်မတိုက်နိုင်ရမှလဲ။ ဟား...ဟား...ဟား...”

တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူသည် တဟားဟားရယ်မောရင်း တိုက်ပွဲကြားရောက်လာသည်။ သူက လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်သည့်ပုံမျိုးရှိသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကလည်း ပြုံး၍ရပ်စောင့်နေသည်။

“မင်းဟာ တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ကောင်လေးပဲ။ တို့ပြောသလို တို့နဲ့လက်တွဲလိုက်ရင် ခုလိုတိုက်ခိုက်နေစရာမလိုဘူး။ တို့ကလဲ အခုလို ရန်ကြေးမရှိဘဲ တိုက်ခိုက်နေရတာကို မလိုလားပါဘူး။”

“ကျားဥပုသ်စောင့်နေတယ်ဆိုတဲ့စကားလား။”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“တော်တော်ယုံစရာပဲ”

“တို့က ဒုစရိုက်သိုင်းသမားတွေ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တို့ကို မင်း သိဖို့ကောင်းပါတယ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဒါလဲ ကျားပါးစပ်ထဲက နံ့သာနံ့ထွက်တယ် ဆိုတဲ့စကားမျိုးပဲ”

ဟု လိပ်ပြာပိုင် မင်းသား ပြောသည့်အခိုက်၊ တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူက လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို တစ်ရှိုက်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် အလစ်တွင်ခံလိုက်ရသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူက လျင်သည်။

ရှောင်တိမ်းပြီး နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြေထောက်ဖြင့် တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူ၏ ရင်ဝကို ကန်ထည့်လိုက်သည်။

“အွန့်...”

တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူ၏ ရင်ခေါင်းသံကြီးတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

နောက်သို့လည်း လန်ကျသွားသည်။

တော်သေးသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက ကျားဟိန်းသံ လက်ဝါးသိုင်းကွက်
များမှ လက်ရွေးစင်သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို အသုံးပြု၍ တိုက်
ခိုက်လိုက်သောကြောင့်ပင်။

သည်မှာ တောအုပ်ထဲကလူသံများပြိုကျလာသည်။

ရန်သူများ အင်နှင့်အားနှင့် ပြိုဆင်းလာပြီဆိုတာ လိပ်
ပြာပိုင်မင်းသား သိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ဖော့အားကို အသုံးပြုကာ သစ်ပင်ပေါ်
ခိုက်တက်သည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်တစ်ပင်သို့ကူးပြီး နွယ်ကြိုးကိုစီးကာ
တောစပ်အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

မှောင်ရိပ်များကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၏ မြင်းညိုကြီးသည် လရောင်အောက်
တွင် လည်တဆန်ဆန်နှင့်ရှိနေသည်။

သခင်လာမည့်လမ်းက စောင့်မျှော်နေခြင်းပင်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် သူ့မြင်းကို အသံပြုလိုက်သည်။

သူ့မြင်းညိုကြီး သူ့ထံပြေး၍အလာ သူသည် သူ့မြင်းညို
ကြီးပေါ်သို့ စွေ့ခနဲ ခုန်ချ၍တက်ကာ ဒုန်းစိုင်း၍ ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။

မြင်းခွာသံသည်သာ တောစပ်တွင် လွင့်စဉ် ကြွင်းကျန်ရစ်
သည်။

ထိုနေရာသို့ မီးတုတ်များနှင့် ဝတ်စုံနက်များ ရောက်လာ
သည်။

တစ်ဖက်မှ ဝတ်စုံစိမ်းများ ပြေးဆင်းလာကြသည်။

“တွေ့သေးလားဟေ့”

မိုးကြိုးမဲ ချိုင့်ချိုးက မေး၏။

“လစ်သွားပြီ၊ လှက်ထဲရောက်ပြီးကာမှ လွတ်ထွက်သွားတာ
နာလိုက်တာဗျာ”

အခန်း (၂၄)

ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်။

ကောင်းကျနယ်သို့အဝင် တင်းဟုန်းမြို့ကလေးမှ ထင်ရှား
သော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင် ဆိုသော်လည်း စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ
ချည်း ဖောင်းချသည်မဟုတ်။

တည်းခိုခန်းနှင့် တွဲဖွင့်ထားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်၏။

တင်းဟုန်းမြို့ကလေးသည် စည်ကားသော လမ်းဆုံနယ်
ခြားမြို့ကလေးမို့ ဝင်ထွက်သွားလာသူများနှင့် စည်ကား၍
နေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုရွှေနဂါး စားသောက်ဆိုင်မှာလည်း အဆင်
စပြင်၊ တည်းခိုခန်းနေသူ၊ စားသောက်သူတို့နှင့် ပြည့်ကျပ်နေ
လေ့ ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံပွဲတော်ရက်များတွင်တစ်ခန်းလုံးပြည့်နေသဖြင့်
တည်းခိုနေနိုင်စရာ နေရာကလေးတစ်နေရာရဖို့ပင် အခက်အခဲ
တွေ့ကြရ၏။

ယခုလို မိုးဦးကျ ရက်မျိုးမှာတော့ တည်းခိုနေထိုင်သူ
အတော်အတန်ကင်းရှင်းနေ၏။

မိုးလေမလွတ်ကင်းသဖြင့် ရာသီဥတုကိုကြည့်ကာ ခရီးမသွား
မဖြစ် သူတို့သာ ဤလိုအချိန်မျိုး၌ သွားလာတတ်ကြသည်
မဟုတ်လား။

လူမျှော်နေခိုက်၊ ရွှေနဂါး စားသောက်ဆိုင်ကလေးသို့
လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။

ငယ်ရွယ်နုပျိုသော ထိုလူငယ်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ခြင်း
ဖြင့် ထိုလူငယ်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ထက် ကျော်သေးဟန်
မတူ။

အင်မတန်နုပျို၏။

ပြီးတော့....

မိန်းမချောလည်း ချော၏။

ဝတ်စားထားတာကလည်း အကောင်းစား ဖဲပြောင်ဝတ်စုံ
များဖြစ်၍ ကြွယ်ဝသူဟု ခန့်မှန်းရသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် အဝတ်ထုပ်တစ်ထုပ်သာ ကိုင်စွဲလာသည်။
ဆိုင်ရှင်ကောင်းစံသည် ပျူပျူငှာငှာ ဆီးကြွီလက်ခံ၏။

“ညီလေးလာပါ၊ အကောင်းဆုံးအခန်းရမယ်၊ အစစအရာရာ
စိတ်ချရတယ်၊ ဝှေးနှုန်းချိုသာတယ်၊ ဒါထက် ညအိပ်
တည်းမှာပဲ မဟုတ်လား”

“အခုပဲ မှောင်ရိပျိုးနေပြီဟာ၊ ညအိပ်တည်းမှ ဖြစ်တော့
မှပေါ့၊ အခန်းတစ်ခန်းမလိုခင် ကျွန်တော် အဖို့ စားစရာက
အရိပ်လိုတယ်ဗျ”

“ဟို...ထိုင်ပါညီလေး၊ ခုလို မိုးအေးအေးနဲ့ ပူပူနွေးနွေး
ရွှေနဂါးစားစရာတွေသာ စားလိုက်ရရင် ညီလေးတော့ ဆွေမျိုး
မေ့တောင် သွားမယ်ဆိုတာ ကြိုပြောထားလိုက်ချင်တယ်၊
ဘဲကင်ရမယ်၊ ဝက်နံ့ရိုး၊ အခေါက်ကင်၊ ဝက်သားကောက်ညင်း
ထုပ်၊ ပင်လယ်ခူ၊ ဂကင်းပေါင်း၊ ပုစွန်ချိုချဉ်၊ အဲ...ကမာဟင်းချို
ကတော့ ဝှေးနည်းနည်းကောင်းတယ်”

“ဝှေးကောင်းတာတွေ ထည့်ပြောမနေနဲ့ဗျာ၊ စားကောင်း
ဖို့သာလိုရင်း၊ ခင်ဗျားကောင်းမယ်ထင်တဲ့ဟင်းတွေသာ ပို့
ပေးတော့”

“စိတ်ချပါ၊ ညီလေးရဲ့နဖူးရည်ခူးရည်ကို အကဲခတ်က တည့်
က လူချမ်းသာသားတစ်ဦးမှန်း သိပါတယ်”

ကောင်းစံသည် အင်မတန်လူရည်လည်သူဖြစ်သည်။ မီးဖို
ခန်းသို့သွားကာ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကိုမှာ၏။ ပြီးတော့
လူငယ်၏စားပွဲဆီသို့ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။

“မိုးအေးအေးကလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံးနွေးသွားစေမယ်
မက်မန်းဝိုင်ကောင်းကောင်းကလေးရဲမယ်၊ မှိတ်ဦးမလား”

လူငယ်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“နေပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခရီးသွားတုန်းအရက်သေစာ
သောက်စားလေ့ မရှိဘူး”

ကောင်းစံက နည်းနည်းကလေးဆန်းသည်ဟုတော့ ထင်
သည်။

ခုလို ရာသီဥတုသည် အင်မတန် အရက်သောက်ကောင်း
သော ရာသီဖြစ်၏။

ပြီးတော့ သူ့သိသမျှ လူချမ်းသာသားသမီးတွေဆိုသည်မှ
အရက်မိန်းမနှင့် လောင်းကစားကိစ္စတို့၌ ကင်းသောသူဟူ၍
မရှိ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ငရုတ်ကောင်းများများ ဟင်းချိုပူပူ
ကလေးပဲ သောက်လိုက်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက်
အကောင်းဆုံး အထူးဟင်းချိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးမယ်၊ ဒါ
ထက် ညီလေးပေါင်ပေါ်ကအထုပ်ကြီး ပေးထားပါလား၊
အစ်ကိုကြီးသိမ်းထားပေးပါမယ်”

“နေပါစေဗျာ၊ ဒီအထုပ်က ကျွန်တော် အတွက်အရေးကြီးတယ်၊ ကိုယ်နဲ့မကွာထားမှ”

“အို... ဒီလိုဆိုရင်လဲ ညီလေးသဘောပေါ့၊ ဒါထက် စကားများတယ်တော့မထင်ပါနဲ့နော်၊ ညီလေးကို ဒီနယ်ထဲမှာ မမြင်ဖူးဘူး၊ လူစိမ်းညွှတ်သည်ပဲထင်တယ်၊ ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့များ၊ ရောက်လာတာလဲ မသိရဘူးလား”

“အရောင်းအဝယ်သက်သက် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ယူနန်နယ်က၊ ကျွန်တော် မိဘတွေကချမ်းသာတယ်၊ ဒီအသက်အရွယ်ထိ မိဘလိုပဲစံထိုင်စားလာရတော့လဲ အားနာလာတယ်၊ ဒါနဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်မယ်စိတ်ကူးနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ ကောင်းကျမြို့အထိသွားမယ်၊ အဲဒီက ကျောက်စိမ်းပစ္စည်းကလေးဘာကလေးဝယ်ပြီး ကိုယ်မြို့ကိုယ်ရွာမှာ ပြန်ရောင်းမလားလို့”

“ကောင်းတာပေါ့ညီလေးရာ၊ ကောင်းကျနယ်ဆိုတာ တရုတ်ပြည်တစ်ခုလုံးမှာ အကောင်းဆုံး ကျောက်စိမ်းတွေ ထွက်တဲ့အရပ်ပဲဟာ၊ အဲဒီမြို့က ပန်းထိမ်ပညာရှင်တွေရဲ့လက်ရာထဲလဲ ကောင်းပါပေ့နဲ့”

စကားသာ ပြောနေရသည်။
ကောင်းစံ၏မျက်လုံးတွေက လူငယ်၏ ပေါင်ပေါ်တွင်တင်ထားသော အထုပ်ဆီသို့သာရောက်နေ၏။

ဤအထုပ်ကြီးမှာ ငွေထုပ်ကြီးကလဲ့၍ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဟု သူတိုက်ဆလိုက်သည်။

အမှန်တော့ ကောင်းစံသည် လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်။

ဒုစရိုက်သမားဘဝနှင့် ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်ရသောငွေများဖြင့် ယခု ရွှေနားစားသောက်ဆိုင်ကို ဖွင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုထက်တိုင်လည်း အလျင်အကျင့်တွေ မပျောက်။ ဆိုင်တွင် လာတည်းခိုသူတွေထံမှ ရသမျှပစ္စည်းတွေကို အလစ်သုတ်တုန်းဖြစ်သည်။

သည့်တော့ သူ့ ရာဇဝတ်မှုတွေကိုဖုံးကွယ်ရအောင် သူသည် ဖန်ကန်းလူတွေနှင့် ဆက်သွယ်ထားရ၏။

အထူးသဖြင့် မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးဆိုတာက သူ့ဦးလေးတစ်ယောက်။

သူ့ကို အကြောင်းသိသူတွေက ကြွက်ကောင်းစံဟုသာ ခေါ်ကြသည်။

ကြွက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသူဟု ဆိုရသည်။

ယခုလည်း လူငယ်ဆီမှ အဝတ်ထုပ်ကိုအလစ်သုတ်ရန် အကြံထုတ်နေလေပြီ။

“ဒါနဲ့ ညီလေးရဲ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

လူငယ်က ကောင်းစံကိုကြည့်ပြီးရယ်လိုက်၏။ ရယ်လိုက်သောအခါ နှုတ်ခမ်းနီနီကလေးနှစ်လွှာအောက် လှပသော သွားတန်းဖြူဖြူကလေးများ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

“ကျွန်တော်က တစ်ညတာတည်းခိုမှယ် လူစိမ်းတင်ဦးပဲ ဗျာ၊ နာမည်တွေဘာတွေ သိဖို့မလိုပါဘူး၊ မောင်လူချောလို့ သာ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့....ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပြီ....ဟုတ်ပြီ....မောင်လူချော၊ ဒီနာမည်တော်တော် ကောင်းတယ်၊ မောင်ရင်နဲ့လွဲတော်တော်လိုက်တယ်၊ မောင်ရင်ကလဲ ချောချောကိုး”

“ခင်ဗျားစားစရာတွေက မလာသေးဘူးလားဗျ၊ ကျွန်တော်က ခရီးဝေးကလာရတာဆိုတော့ ဆာလှပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ရလောက်ပါပြီ၊ ကျုပ်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကောင်းစံကိုယ်တိုင် မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွား၏။ တော်တော်ကြာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ဦးစီး၍ အငွေ့တထောင်းထောင်းစနေသော ဟင်းခွက်များပန်းကန်များကို သယ်ဆောင်လာလေသည်။

ညွှတ်သည်လူငယ်သည် သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ စားသောက်ပွဲများ ကျလာသည်နှင့် အားရပါးရ စားသောက်လေတော့သည်။

ခရီးပန်းလာသဖြင့်တင်ကြောင်း၊ ဗိုက်က ဆာလောင်နေသဖြင့်လည်းကောင်း စား၍ကောင်းလှသည်။

အကောင်းဆုံးကတော့ ကမာကောင်ဟင်းချိုဖြစ်သည်။ ဝူပူနှွေးနှွေးမှတ်သောက်ရတာ အရသာရှိလှသည်။ တစ်ပန်းကန်လုံး ကုန်အောင်ပင် သောက်လိုက်မိ၏။

ကောင်းစံက....

“ကျွန်တော် ဆိုင်က စားသောက်ဖွယ်ရာတွေက ဘယ်လိုလဲခင်ဗျ”

“ကျွန်တော်စားသောက်ဖူးသမျှတွေထဲမှာတော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ နောက် ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတွေကိုလဲ ကင်းဟုန်ကို ရောက်ရင် ရွှေနဂါးမူစားပါလို့ ပဲမှာရတော့မှပဲ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ဟောစီကမာဟင်းချိုပဲခင်ဗျ”

“အဲဒါက မောင်လူချောအတွက် အထူးစိမ့်ပေးတာပါလို့ ပြောထားတာပဲ၊ ဟဲ....ဟဲ....ခင်ဗျားစားလို့ မြိန်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

“စားလို့ ကောင်းတာတော့ စာဖွဲ့ပြောမနေတော့ပါဘူး၊ ဗိုက်လေးပြီး မျက်တောင်တောင်လေးလာပြီ၊ ကဲ....ကျွန်တော် ကျောဆန့်ချင်ပြီ၊ ကျွန်တော် အခန်းကိုသာ ပြပါတော့”

ကောင်းစံက လူငယ်နေထိုင်ရမည့်အခန်းကို လိုက်၍ပြ၏။

ကောင်းစံထွက်သွားပြီးမကြာမီမှာပင် လူငယ်သည် အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်သည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အထုပ်ကို ဖိုက်မြဲဖိုက်ထား၏။

အိပ်ရာပေါ်လှဲချပြီး မကြာခင်မှာပင် သူ့မျက်တောင်တွေ မှာ လေးလံလာ၏။ ဘယ်လိုမှ ဖွင့်၍မရ။ နောက်ဆုံးတော့ လုံးဝ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

လူငယ်အိပ်ပျော်ပြီး မကြာမီ ကောင်းစံသည် အခန်းတံခါး၊ စံသို့ ရောက်လာကာ အထဲက အသံကိုနားစွင့်လိုက်သည်။

အထဲက မှန်မှန်ထွက်ပေါ်လာနေသောဟောက်သံကို ကြား ရသောအခါ သူက တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်၍ပြုံးလိုက်လေ သည်။

အခုအချိန်တွင် လူငယ်သည်ဆင်အော်တာတောင် နိုးမည့်ပုံ မရှိချေ။ ဤကဲ့သို့ မနိုးနိုင်အောင်လည်း ကောင်းစံက စီစဉ်ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်၏။

လူငယ်သောက်မည့်ကမာကောင်ဟင်းချိုထဲတွင် အိပ်ဆေး တွေ ခပ်ထားခဲ့သည်။

ကောင်းစံက သူ့တွင်ဆောင်ထားသောသော့တူနှင့်အခန်း တံခါးဖွင့်ကာ အထဲသို့ဝင်လိုက်၏။

သူထင်သည့်အတိုင်းပင် လူငယ်သည် အထုပ်ကို ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ကာ အိပ်မောကျလျက်ရှိ၏။

အခုတော့ ဘယ်လောက်လွယ်လိုက်ပါသနည်း။ ဤထုပ်ကို အသာတကြည် ယူလိုက်ရုံသာ။

ပြီးလျှင် မလှုပ်မယှက် အိပ်မောကျနေသော လူငယ်ကို အလွယ်တကူသတ်ကာ ပျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ရုံသာ။

သူ သည်လိုလိုပဲခဲတဲ့အကြိမ်တွေ ယခင်ကလည်း မနည်းခဲ့။ ချမ်းသာသည်ဟု ထင်ရသော တည်းခိုလာသူ မှန်သမျှမှာ ကောင်းစံလက်ချက်နှင့် အသက်ထွက်ခဲ့ကြရသည်။

အခုလည်း အထုပ်ကိုဆွဲယူလိုက်၏။
ပြီးတော့....

လောဘရောင်ကြောင့် တောက်ပြောင်နေသော မျက်လုံး များဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

အထုပ်ပြေသွား၍ အထဲကပစ္စည်းများကို မြင်ရသောအခါ ကောင်းစံ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

ကောင်းစံထင်သလို ငွေထုပ်မဟုတ်။

အဝတ်အစားတစ်စုံကို ထုပ်ထားသော အထုပ်ဖြစ်နေသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့သော်....

ထိုဝတ်စုံကို အသေအချာဖြန့်ကြည့်ရင်း ကောင်းစံ လန့် သွား၏။

ထိုဝတ်စုံ၏ရင်ဘတ်မှာ ရေးထိုးထားသော သေမင်းမောင်နို့ ဆိုသည့် စာလုံးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခုတစ်လော သိုင်းလောကတွင် သေမင်းမောင်နို့ဆိုသော သိုင်းသမားစုံတွဲ ပေါ်ပေါက်နေသည်ကို သူ သိကြားပြီး ဖြစ် သည်။

ထို သိုင်းသမား မောင်နို့မှာမှာ သိုင်းစွမ်းကလည်း ထက် လွန်။

ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသား အတော်များများမှာ ထိုသိုင်းမောင်နှံ
ကြောင့် ပျက်စီးကုန်ကြသည်။

သူ့ဦးလေး ချိုင်ချိုးကိုယ်ကိုင်က သူ့ကို ဤသိုင်းမောင်နှံ
အကြောင်း သံတင်ရသလောက် ထောက်လှမ်းပေးဖို့ မှာကြား
ထားဖူးတာ သွားသတိရ၏။

စားသောက်ဆိုင် ဆိုတာက လူစုံ စကားစုံသော နေရာ
မဟုတ်လား။

အခုတော့ ယုန်ထောင်ကြောင်မိ ဖြစ်နေပြီ။

သူက သာမန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လူငယ်တစ်ဦးဟုထင်
လိုက်၏။

သို့သော်....

တကယ် သေမင်းမောင်နှံ ဆိုသော သိုင်းထိပ်သီးတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်း တွေးမိသောအခါ ကောင်းစံသည်လန့်ဖျပ်
၍ သွားသည်။

ဤအခန်းထဲမှာ မနေရဲအောင် လန့်ဖျပ်၍ သွား၏။

လူငယ်သည် သူ့အိပ်ဆေးဒဏ်ကြောင့် တော်တော်နှင့်မနိုး
ကြောင်း သိနေသည့်တိုင်အောင် ဤအခန်းထဲတွင် ဆက်
နေရဲတော့သဖြင့် အထုပ်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲမှ ဝပ်မြန်မြန်
ထွက်လိုက်၏။

ပြီးတော့....

တံခါးကို အပြင်မှသော့ခတ်လိုက်သည်။

‘မဖြစ်ဘူး၊ ဦးလေး ချိုင်ချိုးဆီကို ချက်ချင်း လူလွတ်
အကြောင်းကြားမှ’

ဟုလည်း တွေးလိုက်ပါသည်။

ဦးလေး ချိုင်ချိုးတို့ ရောက်မလှာခင်အထိတော့ သူ အိပ်
ဆေးဒဏ်ကြောင့် လူငယ် မနိုးနိုင်သေးဟု ယူဆရလေသည်။
သူ့တပည့်တစ်ဦးကို မြင်းတစ်စီးနှင့် စာရေးကာ မိုးကြိုးမဲ
ချိုင်ချိုးဆီသို့ ကောင်းစံ လွှတ်လိုက်၏။

ကောင်းစံဆီမှ စာကို ဖတ်ရပြီးသည်နှင့် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုး
မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

မယုံနိုင်အောင်လည်း ဖြစ်သွား၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူတို့သည်
နယ်စားကြီး ဖန်ကန်းဆီမှာ သူ့ထက်ငါ မျက်နှာရအောင်
မြိုင်ဆိုင်နေကြရာ၌ သူက ခြေတစ်လှမ်း သာ၍ သွားပြီဟု
တွေးမိ၏။

သေမင်းမောင်နှံထဲမှ တစ်ယောက်ကိုဖမ်းမိလျှင် နောက်
တစ်ယောက်ကို ခြေရာခံမိဖို့နှင့် ထောင်ချောက်ဆင်ကာ ဖမ်းဖို့
ဘယ်ခက်တော့မည်နည်း။
ထို့ကြောင့်....

လက်ရွေးစင် တပည့်များကိုခေါ်ကာ မြင်းများနှင့် လိုက်ခဲ့၏။

သူ့နေထိုင်ရာ ဒေသနှင့် ထင်းဟုန်မြို့ကလေးမှာ အတော်ကလေး ဝေးသဖြင့် ယခု ခရီးအပြင်းနှင့်တောင် အရက်တက်ကာနီးမှ ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

သူတို့မရောက်မီ အခြေအနေကို ကောင်းစံ ထိန်းထားနိုင်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရတော့မည်။

အရက်ဦးအလင်းရောင် ထင်းဟုန်မြို့ကလေးပေါ်သို့ တစ်ဝယ်တစ်ဝကျရောက်လာ၏။

လင်းကြက်တစ်ကောင်က မိုးသောက်ကို ကြိုဆိုနှုတ်ခန်းဆက်သည့်အလား ဆွဲဆွဲငင်ငင် တွန်းလိုက်သည်။

ရွှေနဂါး စားသောက်ဆိုင်အတွင်း အိပ်ခန်းထဲမှ လူငယ်သည် ရုတ်တရက် နိုး၍လာသည်။ လူငယ်သည် အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲကာ ထလိုက်၏။

ညက အခြေအနေကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူ့ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွား၏။ ညက သူ့နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်၍ သွားခဲ့သည်။

အိပ်ပျော်ရာ၌လည်း ကုလားသေ ကုလားမော ဖြစ်သည်။

သည်တော့ သူ အိပ်ဆေးအခပ်ခံရတာ ထင်ရှားသည်။ အိပ်ဆေးခပ်ရာ၌လည်း သူ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ထည့်ကာ ခပ်ခြင်းဖြစ်ရမည်။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ ကမာကောင်ဟင်းချို ခံတွင်းလိုက်သဖြင့် တစ်ပန်းကန်လုံးကုန်အောင် သောက်ခဲ့မိသည်မဟုတ်လား။

အဲဒါက အရေးမကြီး။ သူ့အထုပ်ပျောက်နေတာကအရေးကြီးသည်။

သူ့အထုပ်ကို ငွေထုပ်ထင်ကာ ဤဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဆိုသူက အကောက်ကြံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်ဆိုင်ရှင်ကို ကြည့်ရတာ မရိုးသား။ အဲသည်ကတည်းက သူ့သတိထားနေဖို့ကောင်း၏။

အခုတော့ ထောင်ချောက်ထဲသို့ တည့်တည့်ဝင်တိုးခဲ့၏။

သူ့အဖြစ်ကိုသာ သိကြလျှင် ဘိုးဘိုးလိယင်းဟုန်နှင့် သူ့ချစ်သူ မာယွင်းတို့က ဘယ်လောက်များ အပြစ်တင်ကြလေမည်နည်း။

မှန်ပါသည်။

ဤရွှေနဂါး တည်းခိုခန်း ရောက်နေသော လူငယ်မှာ ကုန်သည်လူငယ်တစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ထားသော လီဟိုး ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

သူ့ကို အဘိုးဖြစ်သူက ဤကောင်းကျွန်ုပ်အတွင်းကို ဖန်
ကန်း၏ လှုပ်ရှားမှုများကို သိရန်ထောက်လှမ်းဖို့ စေလွှတ်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်၏။

မာယွင်းက အန္တရာယ်ခရီးမို့ လီဟိုးကို မသွားစေချင်။
သူ့သွားမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

အဘိုးကုလက်မခံ။

ဤကိစ္စမှာ တကယ်တမ်း တာဝန်ရှိနေသူက သူနှင့်သူ့မြေ
နှစ်ယောက်။ မြေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် လီယင်းတောက်က
တော့ ယောက်ျားတန်မဲ့ သုံးရတဲ့ကောင်မဟုတ်။

တယ်ရောက်နေမှန်းတောင်မသိ။

သည်တော့ မြေးမကလေး လီဟိုးကိုသာ အားထားနေရ
သည်။

ဟိုကောင်အကြောင်း တွေးမိတိုင်း စိတ်နာသဖြင့် စတု
တောင် မတွေးချင်။

သည်ကောင်သာ သည်လိုသွေးကြောင်မှန်းသိလျှင် ငယ်ငယ်
ကတည်းက စွန့်ပစ်ခဲ့မည်။

သည်အရွယ်ထိအောင် ကျေးမွေး သုတ်သင်လာမည်မဟုတ်။
အခုတော့ အဘိုးသွေး အဖေ့သွေး တစ်စက်ကလေးမှ မပါတဲ့
ဆောင်။

တော်ပါသေးသည်။

မြေးသမက်ဖြစ်သူ မာယွင်းက အားကိုးရသေးလို့။ မာယွင်း
သည် လီဟိုးနှင့်တွဲကာ သူ၏ စီမံချက်အတိုင်း သေစွမ်းမောင်နှံ
ဆိုသောအမည်နှင့် ဖန်ကန်းတို့လူစုကို အတော်ကလေး အနှောင့်
အယှက် ပေးနိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။

သို့သော်....

အန္တရာယ်များသည့် ခရီးကိုတော့ မာယွင်းကို မလွှတ်ချင်။
သူက ဤပြဿနာနှင့် သွယ်ဝိုက်ကာ ဆက်သွယ်နေတဲ့သူ။ ဥစ္စာ
ရင်လို ဥစ္စာမင်ခဲတာ အကောင်းဆုံး။

ပြီးတော့....

သူ့မြေးမလေး လီဟိုးက သတ္တိသာရှိသည်မဟုတ်။ ပါးရည်
နပ်ရည်လည်းရှိသည်။ ဒါကြောင့် ဤခရီးကို ရွေးချယ်လွှတ်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လိုပြန်တွေးမိတော့ လီဟိုး ဝမ်းနည်းသည်။ သူ့အဘိုး
က ယုံကြည်စိတ်ချသလို သူ့အမှုကို ကျေပွန်အောင် မဆောင်
ရွက်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် စိတ်မကောင်း။

အဆိုရွေးဆုံးကတော့ အထုပ်ထဲမှ အဝတ်အစားများကို
ကြည့်၍ သူ့ကိုသေမင်းမောင်နှံ သိုင်းသမားနှစ်ဦးအနက်တစ်ဦး
ဖြစ်ကြောင်းမည်သူမဆို ရိပ်မိသွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤရွှေနဂါးပိုင်ရှင် ကောင်းစံသည်သာ ကောက်ကျစ်စဉ်း
လဲရုံမက ပါးနပ်သူလည်းဖြစ်လျှင် ဖန်ကန်းဆီသို့ လူလွှတ်ကာ
အကြောင်းကြားပေးတော့မည်။

သူတို့မောင်နှံကိုသာ ဖမ်းဆီးမိနိုင်ရန် သတင်းပေးနိုင်လျှင် ဖန်ကန်းက ဆုတွေ့လာဘိတော့ပေးဖို့ လက်နှေးနေမည်မဟုတ်။

စဉ်းစားနေတာက ကြာသည်။

သူ့အနေနှင့် ဤအခန်းမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ရွှေနဂါးတည်းခိုခန်းတစ်ဝိုက်တွင် ဆူညံသော မြင်းခွာသံတွေ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အခန်းထဲမှ နားစွင့်လိုက်ရုံဖြင့် မြင်း စီး လာ သူ များ မှာ ဆယ်ဦးထက်နည်းမည်မဟုတ်ကြောင်း လီဟိုး တွေးလိုက်မိ၏။

သူ့ကိုဖမ်းဆီးရအောင်လာသည့် ဖန်ကန်း၏ လူများသာ ဖြစ်မည်ဆိုတာကတော့ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပါချေ။

ရှေ့ပေါက်ကထွက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။ လီဟိုးပြတင်းပေါက် က ခုန်ကာထွက်လိုက်၏။

ခြံနောက်ဘက်မြေပြင်ကို အသာအယာကြောင်ကျကျသွား ၏။ သို့သော် မလွတ်နိုင်တော့။ သူတို့က ခြံဝင်းကိုဖြန့်ကာ ပတ်ဝိုင်းထားပြီး ဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့...သူငယ်၊ ပြေးဖို့မကြံနဲ့နော်၊ အသာတကြည် အဖမ်းခံ”

သူ့ကိုအမိန့်ပေးလိုက်သူမှာ ဤအဖွဲ့ကိုခေါင်းဆောင်လာသူ ဖြစ်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုး။ သူနှင့်တွေ့လျှင် သူ့အဆိပ်လက်နက်တွေကို သတိထားရသည်။

လီဟိုးက ပြေးရန်ပြင်လိုက်၏။

ခားသမားသုံးယောက်က ပြေးဝင်လာသည်။ လီဟိုး လှက် နက်မဲ့ ခုခံရ၏။

ခရီးထွက်လာခိုက်မို့ အိမ်တွင်ထားခဲ့ရသည့် သူ့စွမ်းအားရှင် ခားကို အမှတ်ရလှာသည်။

ဟင်း...ခားသာကိုင်ရလျှင် ဤအုပ်စုလောက်ကို သူ မှုစရာ မလို။

သို့သော် သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်မပြည့်ခင်မှာပင် သိုင်းသမား သုံးဦးမှာ သူ့ဘေးမှ လွှင့်စဉ်ထွက်သွား၏။

နှစ်ယောက်ကတော့ မြေပြင်ကိုလဲကျသွားကာ လုံးဝပြန်တ မလာနိုင်တော့။

ကျန်လူတွေက ဖြုံသွားသည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးကိုယ်တိုင်လည်း ဖြုံသွား၏။

သူခေါ်လာသော လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတွေထဲမှ သုံး ယောက်ကို ခဏလေးအတွင်းမှာ အလဲအပြု အနိုင်ရအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်သည့် တစ်ဖက်လူ၏စွမ်းပကားကို အံ့ဩ၍လည်း သွား၏။

ဤ သူတို့နှစ်ယောက်သာပေါင်းမိလျှင် တကယ်မလွယ်။ ဒါကြောင့်လည်းသေမင်းမောင်နှံရယ်လို့ နာမည်ကြီးခဲ့တာကိုး။

အခုလို တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီကြုံတုန်း အပိုင်တိုက်နိုင်မှ သူတို့ပြိုကွဲမည်ဟု တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့လက်နက်ပုန်းအဆိပ်အပ်တွေကို လီဟိုးဆီ
ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

သူတူရူမှ ပြေးဝင်လာသည့် အဆိပ်အပ်ကလေးတွေကို
သာမန်မျက်စိဖြင့်မြင်ဖို့ရန်ပင်မလွယ်ကူ။ ရှောင်တိမ်းနိုင်ဖို့ဆိုတာ
စဉ်းစားတောင်မရ။

သို့သော် လီဟိုးက သိုင်းပညာရှင်။ သည်တော့ သူ၏
အမြင်အကြားအာရုံတွေက သာမန်လူတွေထက် ထက်မြက်
ကောင်းမွန်နေ၏။

လေကိုတိုးလာသော အပ်ကလေးတွေအသံကအစ ကြားရ
သည်။

နေရာရှေ့လျားလိုက်သည်။ လက်ကိုလည်း လေထဲမှာ
ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

လီဟိုး လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်လေ
အရှိန်က သူ့တူရူသို့ပြေးဝင်လာနေသော အဆိပ်အပ်မည်းမည်း၊
ကလေးတွေကို လမ်းကြောင်းတလွဲဆီသို့ ရောက်ရှိသွားစေ
သည်။

သို့သော် အဆိပ်အပ်တွေက သူ့ဆီကိုအဆက်မပြတ်ဝင်လာ
ကြပြန်သည်။

နေရာအမျိုးမျိုးမှ။

ဤကဲ့သို့ လက်နက်ပုန်းအသုံးပြုပုံများကို လီဟိုးအလျင်က
မကြုံခဲ့ဖူးသေး။

မြားနှင့်ပစ်လိုက်သလိုလည်း ရှေ့တည့်တည့်မှ ဝင်လာ၏။
လေပွေ့ဝှေ့သလိုလည်း ဘယ်ညာဘေးနှစ်ဖက်မှ စေ့ပိုက်ဝင်
လာ၏။

မိုးရွာချသလိုလည်း အပေါ်မှမြို့ကျလာသည်။
တစ်ပြိုင်နက်တည်း။

ပြီးတော့ အဆက်မပြတ်။ သူသည် အဆိပ်မြားကလေး
များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ကမ္ဘာတစ်ခုအလယ်သို့
ရောက်နေသလို လီဟိုးခံစားနေရ၏။

ထိုလက်နက်ပုန်းပစ်နည်းမှာ မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးတီထွင်ထား
သော နဂါးပတ်စကြာစက်ပါနည်းဖြစ်၏။

ဘော်ရုံအဆင့်မြင့်သော သိုင်းပညာရှင်ဘင်ဦးသည် ဤ
ပစ်ကွင်းမှ အလွတ်ရုန်းထွက်နိုင်ရန်မလွယ်။

လီဟိုးသည် တတ်စွမ်းသမျှအတွင်းအားလေထုဖြင့် ဖယ်
ရှားခြင်း၊ ကိုယ်ဖေ့ပညာသုံး၍ ရှောင်တိမ်းခြင်းများကို ပြု
လုပ်၏။

သို့တိုင် သူ့နွေ့ကိုယ်ထဲကိုတော့ အဆိပ်အပ်ကလေး
သုံးချောင်းက စူးဝင်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်လေသည်။

အဆိပ်ပျံ့နှံ့တာကလည်း မြန်လွန်းသည်။

ချက်ချင်းပင် သူ့ ခြေလက်တွေလေးလံလာ၏။ လှုပ်ရှားမှုက နှေးကွေးလာသည်။

လက်တွေခြေတွေမှာ သံတွေခဲကြီးတွေဆွဲထားသလို မပေါ့မပါး။

ဒါနောက်ဆုံးထွက်ပေါက်ပဲ။ ကြိုးစားစမ်းလီဟိုး။

သူ့ ကိုယ်သူ အားပေး၏။

ရန်သူ့ လက်မှာတော့ အဇ္ဈာတကြည် ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးတွေလို အသတ်မခံနိုင်။

နောက်ဆုံးအဆင့်အနေနှင့် အမြဲတေအတွင်းအားကို စုစည်းလိုက်သည်။

ဤအတွင်းအားသုံးနည်းမှာ အန္တရာယ်ကြီးမား၏။ ရေရှည်အသုံးပြုနိုင်သည့်အတွင်းအားကို တစ်နေရာတွင်စုံကာ တစ်ပြိုင်နက် အသုံးပြုရသောနည်းမို့ ခဏပန်းသာထိရောက်နိုင်သည်။

ရေရှည်မခံ။

အသုံးပြုပြီးသည်နှင့် အားအင်မှာ နှစ်ဆတိုးဆုတ်ယုတ်နိုင်သည်။

လီဟိုးကိုကြည့်ကာ ချိုင်ချိုးကတော့ ပြုံးနေလေသည်။

သူ့ အဆိပ်များက တစ်ဖက်ရန်သူခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ပျံ့နှံ့ကာ အစွမ်းပြနေပြီကို သူ့စောင်းစွာသိ၏။

သူ ယခုပွဲမှာ အသုံးပြုလိုက်သော အဆိပ်တွေက သူ့ကို မေ့စေနိုင်သော အဆိပ်များမဟုတ်။

အားအင်ဆုတ်ယုတ်စေသော အဆိပ်များသာဖြစ်သည်။ သေမင်းမောင်နှံ အတွဲထဲက ဤ သူ့ ရှေ့မှရန်သူမှာ မိန်းကလေးဖြစ်ပုံရ၏။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်မှာတော့ သူက အသေဖမ်းဖို့ မရည်ရွယ်။

သခင်ကြီးဖန်ကန်းကလည်း အရှင်ဖမ်းတာသာသဘောကျမည်။

ကျန်တစ်ယောက်နှင့်နောက်တစ်ယောက်ကို ထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းရမည်။

ပြီးဟော့ ဘာကြောင့် သူတို့ကိုနှောင့်ယှက်နေရသနည်း ဆိုသော အချက်ကိုလည်း ပေါ်အောင် စုံစမ်းမေးမြန်းရမည်။

သည်ကောင်မလေး ကြာရှည်မခံနိုင်တော့။ သူက အဆိပ်အပ်လက်နက်ပုန်းပစ်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ကောင်မလေး သူ့အတွင်းအားတွေ စုစည်းနေသည်။ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားမည့်ပုံရှိ၏။

သူက လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လီဟိုးက တစ်ကိုယ်လုံးအားကို ခြေထောက်ပေါ်တွင်ထားကာ ခုန်လိုက်၏။

အဆိပ်မိထားသောဒဏ်ကြောင့် သူ့မြေမှ ကြွမူကြွနိုင်ပါ
တော့မည်လားဟု သံသယပွားနေသော်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်
က မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် မြေမှကြွတက်သွား၏။

သူသည် ခဏချင်းမှာတော့ လဲပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်လို ပေါ့
ပါးသွားသည်။

လီဟိုး၏အကြံအစည်က တည်းခိုခန်းအမိုးပေါ်ကိုရောက်ရန်
ဖြစ်သည်။

အမိုးပေါ်ရောက်လျှင် နောက်တစ်ဆင့်ထပ်ခုန်မည်။

သည်လိနည်းဖြင့် ရန်သူများနှင့်ဝေးရာသို့ ရောက်ကာ
လွတ်အောင်ထွက်ပြေးနိုင်မည်။

သူတို့ကွယ်ရာမှာတော့ အဆိပ်မိကာ သေဆုံးနိုင်ချင်လည်း
သေဆုံးပါစေတော့။

သို့တည်းမဟုတ် ဤအဆိပ်ကိုပြေပျောအောင် ကုသပေး
နိုင်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သို့မဟုတ် ကုသပေးနိုင်ဆေးကို မတွေ့ဟု မည်
သူက ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

သည်တစ်ခါ သူ့လွတ်မြောက်သွားရင်တော့ နောက်တစ်ခါ
သင်းတို့အလှည့်ပေါ့။

သူ့မှာ အတွေ့အကြုံလည်း ရှိပြီ။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုး၏ ဤလက်နက်ပုန်းပစ်နည်းသည် ဆန်
လည်း ဆန်း၏။

ကြောက်စရာလည်းကောင်း၏။

နောက်တစ်ကြိမ်ကြုံလျှင်ခုခံကာကွယ်နိုင်အောင် နည်းလမ်း
ရှာကာ ကျင့်ကြံထားရမည်။

အခု လောလောဆယ်ကတော့ သူတို့လက်ကလွတ်ဖို့...
သို့သော်....

လီဟိုးအတွေးတွေက အကောင်အထည်မပေါ်တော့။

တည်းခိုခန်းအမိုးပေါ်တွင် ကြိုတင် စောင့်ဆိုင်းနေသည့်
ချိုင်ချိုး၏လူတွေက ချိုင်ချိုး၏အချက်ပေးလက်ခုပ်သံကို ကြား
သည်နှင့် သူတို့ကိုင်ထားသော ကြိုးမားလေးလံသည့် မိုက်ကုန်
ကြိုးတစ်ခုကို လီဟိုးကိုယ်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည့်အတွက်
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

လီဟိုးမှာ အမိုးပေါ်သို့ ဆက်မတက်နိုင်တော့ဘဲ လေးလံ
သော ပိုက်ကြိုး၏ဖီအားကြောင့် လေထဲမှတစ်ဆင့် မြေပြင်မူလ
နေရာသို့ ပြန်ကျလာလေသည်။

သူ့မြေပြင်သို့ပြန်ကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တုတ်ရှည်ကြိုး
တစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ကာ မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးက လီဟိုးကို
ထိုက်ခိုက်တော့၏။

အဆိပ်ကြောင့် သွေးလေးနေသောလီဟိုးသည် ကောင်းစွာ
ရွှောင်တိမ်းခုခံခြင်း မလုပ်နိုင်။

ချိုင်ချိုး၏တုတ်ထိပ်ဖြင့်ကျောကိုတစ်ချက် တံကောက်ကွေး
ကို တစ်ချက်၊ ချိုင်းကြားကိုတစ်ချက်ထောက်ခြင်းကို ခံလိုက်
ရ၏။

သည်တော့မှ သူ့ကို ချိုင်ချိုးကအကြာပိတ်လိုက်ကြောင်း
လီဟိုးရိပ်မိသွားသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားမရတော့။

အခုတော့ သူတို့လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်ရတော့မည်။

လှပသော အရုဏ်တက်မနက်ခင်းတွင် မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုင့်၊
ကျက်သရေကင်းမဲ့သောရယ်သံကြီး ထွက်ပေါ်၍လာလေတော့
သည်။

အခန်း(၅၅)

ရွှေဟုသိစကန်....
ကန်ဟုဆိုသော်လည်း အင်းကြီးတစ်အင်းဟု မှတ်ယူနိုင်
သည်။

တောအုပ်များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည်။
တောအုပ်များအနောက်တွင် တောင်ကုန်းတောင်တန်းတွေ
အထပ်ထပ်ရှိနေသည်။

အနီးဆုံး တောင်ကုန်းတောင်တန်းများသည် စိမ်းစို လန်း
ဆန်းနေသည်။

အဝေးရှိ တောင်ကုန်းတောင်တန်းတို့ကား ဆေးမင်ပြာ
များ လောင်းချထားသလို ပြာနုနုနုနမ်းပင်၊

ရွှေဟင်္သာကန်ရေသည် အပေါ်မျက်နှာပြင်၌သာ ကြည်
လင်နေသည်။

မိုးကောင်းကင်၏ အပြာဖြင့်ပြာလဲ့လဲ့လည်း ရှိသည်။

သို့သော်....

ရေအောက်တွင် ရေမော်ပင်တွေ့ရှုပ်ထွေးနေသည်။ အသေး
စား ငါးကလေးများ အုပ်စုဖွဲ့၍ ကူးခတ်ပြေးလွှားနေသည်။

ရေမျက်နှာပြင်၏အချို့အစိတ်အပိုင်းများတွင် ဗေဒါပင်
များ ပိန်းပိန်းပိတ်နေသည်။ သွားလမ်းကိုပင် ပိတ်ဆို့နေစေ
သည်။

လူရွယ်တစ်ဦးသည် လှေကလေးတစ်စီးကို လှော်ခတ်နေ
သည်။

ဗေဒါပင်တွေ့ကြား တိုး၍လှော်ခတ်လာနေသည်။

သူသည် ဝါးခမောက်တစ်လုံးကို မျက်နှာစိုက်၍ ဆောင်း
ထားသည်။

နောက်ကျောတွင် ဓားရှည်တစ်လက် လွယ်ထားသည်။
ဘူးခါးခြောက်ရေဘူးတစ်လုံးကိုလည်း ခါး တွင် ချိတ် ထား
သည်။

ထိုလူရွယ်ကား အခြားသူမဟုတ်၊ 'ခေမုန်းမောင်နီ'
အမည်ခံ မာယွင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် လီဟိုးအားလာရောက်ကြိုဆိုခြင်းဖြစ်သည်။
လီဟိုး ကောင်းကျသို့သွားရောက်နေသည်မှာ ရက်သတ္တ
တစ်ပတ်ရှိပြီ။

နယ်စားကြီးဖန်ကန်း၏ အဖွဲ့သားများအခြေအနေကို သွား
ရောက် စုံစမ်းခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ကိစ္စကို အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်ကိုယ်တိုင်က ခိုင်းစေ
လိုက်ခြင်းပင်။

မာယွင်းကသူသွားရောက်မည်ဟုပြောသော်လည်း အဘိုးအို
လီယင်းဟုန်က လက်မခံခဲ့။ သူ့မြေလီဟိုးကိုသာ စေလွှတ်
ခဲ့သည်။

မာယွင်းသည် သူ့လှေကလေးကို ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင်
စပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် သူ့လှေကလေးကို သစ်မြစ်ကြီး
အကွယ်တစ်နေရာတွင် ထားပြီး ကမ်းပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

အရုဏ်ဦး၏အလင်းရောင်သည် တောအုပ်အတွင်းသို့ သစ်
ခက် သစ်ရွက်များကြားမှ ထိုးကျနေသည်။

နွေဘက်သို့ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့
ရှိနေသည်။

ထိုစဉ် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပေါ်ထွက်လာသည်။

“ပြောက်....”

သစ်ကိုင်းခြောက်ကျိုးသွားသောအသံဖြစ်သည်။ မာယွင်း သိလိုက်ပြီ။

အန္တရာယ် သူ့ကိုစောင့်ကြိုနေချေပြီ။

သို့သော် မာယွင်းသည် အရာရာကိုမသိဟန်ပြုသည်။

ဆက်၍ လျှောက်လာသည်။

သတိကားရှိ၏။

“ဟိတ်....”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ဝတ်စုံနက်တွင် ကျားသစ်ရေ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသောလူတစ်ယောက် သွားခနဲပေါ် လာသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်မှ ခုန်ထွက်လာခြင်းပင်။

မာယွင်းသည် ထိုလူ၏မျက်နှာသို့ လက်သီးပြင်းပြင်းတစ်လုံး ပစ်ဆွင်းလိုက်သည်။

“ပြောင်း....”

“အား....”

အမှတ်မထင်ခံလိုက်ရသူသည် မာယွင်းမဟုတ်တော့။

သစ်ပင်နောက်မှ သွားခနဲထွက်၍ တိုက်ခိုက်ရန်တံ့စွာ သွားပြန်သည်။

သို့သော်....

ထိုသူက ကိုယ်ဖော့ပညာကိုသုံးပြီး တစ်ဖက်သို့ခုန်ထွက် သွားသည်။

တစ်ချိန်တည်း လက်နက်တွေတရစပ်ပစ်လွှတ်ခဲ့သည်။

“ခါ...ခါ...ခါ...”

မာယွင်းသည် လက်နက်ပုန်းများကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရှောင်ထွက်သွားသည်။

မာယွင်းသည် ကိုယ်ဖော့ပညာကိုသုံး၍ တစ်ဖက်သို့ခုန်ပျံ တက်ခဲ့သည်။

ဝါးတစ်ရပ်သာသာတွင် ပေါ့ပါးစွာပြန်ကျသည်။ ကြောင် တစ်ကောင်ကျသည့်ပုံမျိုးပင်။

ဒူးတွေကို အသာညှိတ်လိုက်၏။

နောက်ကလူက တစ်ချိန်ထိုးပြေးလျှောက်လာသည်။

မာယွင်းက သွက်လက်လျှင်မြန်လှသည်။

“ယား....”

“ဝိုး....”

“ပြောက်....”

“အား....”

ရန်သူသည် လေထဲတွင် မြောက်တက်သွားသည်။ မာယွင်း၏ ထိမိသောကန်ချက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သွားချေပြီ။

မထနိုင်တော့ပေ။

မာယွင်းသည် ဆက်၍ လျှောက်လာသည်။ ရန်သူတွေ့ရှိလိမ့် ဦးမည်ဟု တွက်ထားသည်။

သတိကြီးစွာထားသည်။

“ချွတ်....”

နားအာရုံထဲသို့ အသံတစ်သံ ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ နေရာ ပြောင်းရွှေ့သည့်အသံတစ်သံ ဖြစ်ရမည်ဟု မာယွင်း တွက်လိုက် သည်။

“ရှုပ်...ရှုပ်....”

အသံမှာ ခြေသံ။

လူတစ်ယောက်၏ ခြေသံ။

ခြေသံလာရာသို့ မာယွင်းက စေ့၍ ကြည့်လိုက်၏။

လူတစ်ယောက်။

ထိုသူသည် ဝတ်စုံနက်ဝတ်ထားသည်။ ဓားရှည်ကို မြောက် မိုးလျက် ပြေးဝင်လာ၏။

ထိုသူကား ထွားကျိုင်း၏။

သန်မာ၏။

နပမ်းသဲမားတစ်ယောက်နှင့် မခြား တောင့်တင်းကျစ်လျစ် သည်။

“ဝှီး...ရွမ်း....”

ခံားချွတ်သည် မာယွင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ တိုက်ခိုက်ကျ လာသည်။

မာယွင်းသည် ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ခုန်ပျံရှောင်တိမ်းလိုက် ရင်း ခါးမှ ဓားရှည်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

“စွမ်းအားရှင်ဓား” ဖြစ်ပါသည်။

လိယင်းဟုန်က လီဟိုးနှင့် သူလက်ထပ်ခဲ့သည့် နေ့က ပေးအပ် ခဲ့ခြင်းပင်။

“ဝှီး....”

“ဖြောင်း....”

နောက်ထပ် ဝင်လာသော လက်နက်ပုန်းကို မာယွင်းက ခပ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် မာယွင်း ဆက်လက်မလှုပ်ရှားနိုင်တော့။ သူ့ကို ရန်သူ (၃၀) ခန့် လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းထားလိုက်ကြ သည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးနှင့်တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူတို့နှစ်ယောက်
ရှေ့ထွက်လာသည်။

ဝဝနှင့်ပိန်ပိန်။

သူတို့မျက်နှာတွေက အဆီပြန်နေသည်။ ဝံပုလွေမျက်နှာ
များနှင့် မခြားပေ။

“ဆက်မကြိုးစားနဲ့တော့၊ သေမင်းမောင်နှံကို တို့လက်ဦး
သွားပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့”

ဟု မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးက ဆီးပြောသည်။

ပြီး....

သူ့လူတောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူကို အချက်ပေးသည်။

ဆွန်းဝူက လက်ခုတ်တစ်ချက်နှစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

သူတို့လူတွေကြား လူသုံးယောက်ပေါ်ထွက်လာ၏။

အကြောပိတ်၍ ချုပ်ထားသော လီဟိုးအား ဝတ်စုံနက်
နှစ်ယောက်က တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဆွဲကိုင်ထုတ်ပြခြင်း ဖြစ်
သည်။

သည်ပဲ့တွင် အသက်သေသေ ခုခံတိုက်ခိုက်ရပေတော့မည်
ဟု မာယွင်း တွက်ချက်လိုက်သည်။ သို့နှင့် အတွင်းအားကို
စုစည်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်....

မဟူရာစက်ကြိုး သိုင်းကွက်ကိုအသုံးပြု၍ မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုး
ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။

ချိုင့်ချိုးက မာယွင်း၏သိုင်းကွက်များကို ဖြေထုတ်ကာခုခံ
ကာကွယ်နေသည်။

ကာကွယ်ပြီး မိစ္ဆာဝိညာဉ်သိုင်းကွက်ဖြင့် မာယွင်းကို ပိ၍
တိုက်ခိုက်သည်။

မာယွင်း၏သိုင်းပညာမှာ မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုး၏ ဓားသိုင်း
ပညာကို မဟုတ်နိုင်ပဲ ရှိနေသည်။

သို့သော်....

သူ့မှာ ဇွဲမာန်အပြည့်ရှိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေသည်။ ပြင်း
ပြင်း ထန်ထန် တိုက်နေသည်။ သိုင်းကွက် (၈၀) ကျော်သည်
အထိ သူတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ကြိမ် တစ်ကွက်တွင် မာယွင်း၏ သိုင်းကွက်မှာ ကစဉ်
ကလျား ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခြေအနေကို မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးက လက်လှတ်မခံ။
မာယွင်း၏ စွမ်းအားရှင်ဓားကို ရိုက်ချလိုက်ပြီး တစ်ချိန်တည်း
ဓားဦးကို ထိုးစိုက်ထည့်လိုက်သည်။

မာယွင်း မရှောင်သာတော့ပေ။

“အား...”

မာယုင်းသည် ဝမ်းဗိုက်မှသွေးနီများ ပန်းထွက်ကာ လဲကျ သွားလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို လီဟိုး တွေမြင်နေရသည်။
သို့သော်....

မအော်နိုင်။

မပြောနိုင်။

အကြောပိတ်ခြင်း ခံထားရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

မြင်းခွာသံသည် တစ်ဖက်တော့အုပ်မှ စတင်ပေါ်ထွက်လာ လေသည်။

မိုးကြိုးမဲ့ချိုင်းနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူတို့သည် မြင်းခွာသံကို နားစွင့်လိုက်ကြသည်။

မြင်းခွာသံက ဝေးသွားလိုက် နီးလာလိုက်နှင့်။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

ချိုင်းချိုင်းနှင့် ဆွန်းဝူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ချိုင်းချိုင်းက ဆွန်းဝူအား ပရံ တွန်းပြလိုက်သည်။

သူတို့ချင်းတော့ သိလိုက်ကြသည်။

‘လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား’ လာနေပြီဆိုသော သဘော ပြန် သည်။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

မြင်းခွာသံသည် နီး၍လာပြန်သည်။

ထို့နောက်....

မြင်းခွာသံသည် ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဆိုသော အချက်ပင်။

မိုးကြိုးမဲ့ ချိုင်းချိုင်းနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူတို့က အရေးမစိုက်သလို ဟန်ဆောင်နေသည်။

သို့သော်....

သူတို့၏ ရင်တွင်းလှုပ်ရှားမှုက မျက်နှာတွင် ပေါ်ထင်နေ သည်။

နောက်လိုက်ငယ်သား (၃၀) ခန့်မှာ မြင်းခွာသံသို့သာ စိတ်အာရုံ ရောက်နေကြ၏။

သူတို့မျက်နှာများမှာ ကြောက်ရွံ့မှုများ သမ်းနေကြပြီ။

“ဝှံ...ဖုတ်”

အားလုံး မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ မြင်းညိုကြီးကို စီးလာခဲ့ ခြင်း မဟုတ်။

သစ်နှယ်ဒန်းကိုစီး၍ သူတို့ရှေ့မှောက်သို့ ကြောင် တစ်ကောင်လို ကျလာခဲ့၏။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား။

သူတို့တွေ့ချင်နေသော လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို သူတို့တွေ့လာရချေပြီ။

ချိုင်ချိုးနှင့် ဆွန်းဝူတို့က သူ့လူများကို အချက်ပြလိုက်သည်။

သူ့လူများသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ကြားက လိပ်ပြာပိုင် မင်းသားကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝိုင်း၍ ထားလိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့ကိုစွဲမှာ မင်းက ဘာကြောင့် လာရှုပ်ရပြန်တာလဲ”

တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူက မေး၏။

“ဒါ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စလား၊ ကျုပ်ကလဲ ကျုပ်ကိစ္စပဲ၊ ကျုပ်ကိစ္စမှာတောင် ကျုပ်ဟာ ဒီကို အချိန်မီ ရောက်မလာလို့ မာယွင်းဆိုတဲ့ သေမင်းမောင်နှံ တစ်ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါ ကျုပ်အပြစ်ပဲ”

“ဪ...လက်စသတ်တော့ မင်းက သေမင်းမောင်နှံ တစ်ဖွဲ့တည်းကိုး”

“ဒီမှာ တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူ၊ ကျုပ်ဟာ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၊ တစ်ယောက်တည်း၊ ဘယ်သူနဲ့မှ လက်မထဲခွဲဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီလို မတရားမှုမျိုးတွေမှာတော့ ကျုပ်က တရားတဲ့ဘက်က အမြဲရှိနေတယ်”

“မင်းကိုယ်မင်း မိုးကျရွေ့ကိုယ် သူရဲကောင်းကြီးလို့ များမှတ်နေသလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“ကဲဟေ့...လက်ရွေးစင် သံလက်ဝါး အဖွဲ့သားတွေ ရွေ့ထွက်ခဲ့စမ်း၊ ဒီအကောင်ကို ကောင်းကောင်း အကြောင်း ပြရမယ်”

ထိုစဉ်....

ဝတ်စုံနက် အနီလည်စည်းနှင့် အဖွဲ့သားများ ကျမ်းပစ်၍ ထွက်လာကြသည်။

“ယား...ယား... ယား”

ဝတ်စုံနက်အနီလည်စည်းနှင့်သိုင်းသမားသည် ညာသံပေး၍ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို ဝင်တိုက်ကြ၏။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် အတုအားကို စုစည်းလျက် ဝင်လာသမျှ သိုင်းသမားများကို ခုတ်ပိုင်းရိုက်ထုတ်သည်။

“ဖြန်း....”

“ဖြောင်း...”

“ဝုန်း...”

အသံများသည် သည်းထိပ်စရာ ရင်ဖိုလောက်စရာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

“အား...”

“အီး...အွန်”

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် ‘ကျားဟိန်း သံလက်ဝါးသိုင်းထွက်’ ကိုသာ အကွက်စေ့စေ့၊ စနစ်ကျကျ အသုံးပြုတိုက်ခိုက်နေသည်။

ရန်သူမှန်သမျှ မည်သည့်အကွက်နှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်ဖြစ်စေတိုးမရ။ လှန်ထွက်လွှင့်စဉ်ကာ အသက်ထွက်သူ အသက်ထွက်၊ မရှုမလှဖြစ် သူ မရှုမလှဖြစ်ရှိနေသည်။

တောင်ခဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူနှင့်မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးတို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်လာသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၏ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုနှင့် အားကြီးသော အတွင်းအားတို့ကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

လက်ရွေးစင် သံလက်ဝါးအဖွဲ့သားများ အတိုးအမြှင့်လဲကျသွားသည်နှင့် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက လီဟိုးထံ ခုန်ပျံ့ကူးသွားသည်။

ပြီး လီဟိုး အနီးမှအစောင့်များကို တစ်ရှိန်ထိုး တိုက်ခိုက်သည်။ အလွယ်တကူပင် ရိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် လီဟိုးကို ပိတ်ထားသော သွေးနီကွက် ဝါးကွက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား”

“ဆက်မတိုက်နဲ့၊ သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

လီဟိုးသည် ထွက်ခွာမည့်ဟန် ပြုပြီးကာမှ မာယွင်းကို ဆတိရပုံရှိသည်။

နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်နေသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား သိသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ အကြောင်းနဲ့ သူပဲပေါ့၊ ကဲ့...သွား...သွား”

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် လီဟိုးကို ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး မာယွင်း၏ အလောင်းအနီးသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

“စွမ်းအားရှင် ဓားပါလား”

မာယွင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျနေသော စွမ်းအားရှင် ဓားကို တောက်ယူလိုက်သည်။

လက်ကိုင်တွင် ထွင်းထားသော ‘လီယင်းတောက်’ ဟူသော အမည်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မိုးကြိုးမဲချိုင်းနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူတို့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရောက်ရှိလာ၏။ နှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်အားစနစ်ကိုသုံး၍ တိုက်ခိုက်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသိသည်။

မိုးကြိုးမဲက တောင်ခွဲလက်ဝါးကို အချက်ပြလိုက်သည်။ လက်မကို ချိုးပြလိုက်ခြင်း သင်္ကေတဖြစ်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို ဓားရွည်များဖြင့် ဝင်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

သည်တစ်ခါ ဓားရေးပြရပြီ။ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကတော့ ဓားရေးတင်လည်း မှပုံမပေ။ ဘယ်ညာ ဝင်လာသမျှ တိုက်ကွက်များကို ခုခံ ပယ်ဖျက်၍ အဆုတ် အတက်၊ အရှောင် အတိမ်း၊ တန်ပြန်တိုက်ကွက်ပေါင်းများစွာဖြင့် တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်နေသည်။

သူ၏ အနုတ်အသိမ်း၊ အဝေ အဝိုက်၊ အခုန်အပုံတို့ကလေး ပြီးပြန်သလို အဆက်မပြတ် ဆက်ကာဆက်ကာ လှိုင်းထူလှုပ်ရှားနေသည်။

“ချွင်... ချွမ်း... ထန်”
“ဝှံ... ဝှံ... ရွမ်း”

ဓားျင်း ထိခတ်သံနှင့် ဓားလက်နက်များ လေထုခွင်းသည့် အသံများ သစ်ကိုင်းပြတ်သံ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးသံများမှာ အခါလေပေ။

သိုင်းကွက်(၁၀)ကွက်မကျော်သေး။ မိုးကြိုးမဲနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါးတို့ အမောဖောက်စပြုလာသည်။ သွက်လက်မှု အားမကောင်းတော့။

အမှန်တော့ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအနေနှင့် သည်တိုက်ပွဲကို ဝစ်ခဏနှင့် ပွဲသိမ်းလိုက်လျှင်ရသည်။

သို့သော်....

သူက လီဟိုးကို ခပ်ဝေးဝေးရောက်စေချင်သည်။ ခပ်ဝေးဝေးရောက်စေဖို့အတွက် သည်မှာ အချိန်ဆွဲထားမှ ဖြစ်မည်။

မိုးကြိုးမဲနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါးတို့က ‘လှိုင်းလုံးနီသိုင်းကွက်’ ကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်နေသည်။

လှိုင်းလုံးနီသိုင်းကွက်ကို ထိပ်သီးသိုင်းသမား တိုင်းပင်လျှင် တတ်ကျွမ်းထား ကြသည်မဟုတ်။

လိပ်ပြာပိုင် မင်းသားအနေနှင့်လည်း ဤသိုင်းကွက်သဘောကို မသိလျှင် အခုလောက် ကြာကြာခုခံနိုင်စွမ်း ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ခုတော့ ဝင်လာသော ဓားချက်များကို ဖယ်ထုတ်နေသည်။ ဓားသံများ ညံ့နေသည်။

မိုးကြိုးမဲနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါးတို့ လက်ရည်ကျစပြုပြီ။ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကတော့ နောက်ကျောတွင် ခြုံလွှာ

အနက်ကြီးတဖခးဖားနှင့် ခုတ်ပိုင်းတိုက်ခိုက်နေဆဲပင်။ လက်ရည်မကျသေးပေ။

“ရဲရဲတို့ကကြစမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ကသာ ကျုပ်ကို အသေ
သတ်နေကြတာ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို အသေသတ်နေတာ
မဟုတ်ပါဘူး”

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက တိုက်ခိုက်နေရင်းပြာသည်။

“သတ်လို့ ကောရမ္မာတဲ့လား”

မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးက ပြောလိုက်သည်။

သည်မှာ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား မခံချင်စိတ်ဝင်လာသည်။
တစ်ချက်အကြောင်းပြလိုက်သည်။

“အင့်...” ခနဲ အော်မြည်းညည်းတွားလိုက်သူမှာ မိုးကြိုးမဲ
ဖြစ်သည်။ ပခုံးစွန်းကအင်္ကျီစပြာထွက်သွားသည်။ စုပ်ပြသွား
တာ သွေးများစီးကျလာ၏။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက ပြော၏။

တောင်ခွဲလက်ဝါးကစားရှည်ကို ဝှေ့ယမ်းခုန်ဝင်လာပြီး...
“ယား...”

ဟု အော်ကာ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို ဘယ်လက်ဝါးနှင့်
ရိုက်ချ၏။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး
ရှည်ဖြင့် တစ်ချက်တုတ်လိုက်သည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးနည်းတူ ညာဘက်ပခုံး၌ပင်
သွား၏။

“တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကိုမသတ်သေးဘူး။
တွေ့စရာ ရှင်းစရာလေးတွေရှိနေသေးလို့ ထားတာပါ။ ဟင်း...
ဟင်း...ဟင်း...ကဲ...ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု ပြောကာ လျှို့ဝှက်ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထို့နောက် လျှို့ဝှက်ဖက်မှ မြင်းခွာသံကို စောစောပိုင်းက
အတိုင်းကြားရသည်။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

မြင်းခွာသံသည်ဝေးသည်ထက်ဝေး၍ ဘပြည်းဖြည်းပျောက်
ကွယ်သွားလေသည်။

အခန်း (၂၆)

မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရုတ်တရက်ရောက်လာသော ဧည့်သည်များကို ကြည့်ကာ မေတိုက်စွန်းစေ သူ့သမီးမေယီရှန်ပါအံ့အားသင့်၍ နေကြလေသည်။

သူတို့ထဲမှလူတစ်ယောက်က လေထဲတွင် တလူလူလှင့်နေသော တံခွန်အလံကလေးတစ်ခုကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

အလံကလေးက အနီရောင်ဖြစ်သည်။ ထိုအနီရောင်ထဲတွင် ကင်းမြီးကောက်မည်းမည်းတစ်ကောင်ပုံကို ရေးချယ်ထား၏။

အမှန်တော့ ကျန်လူများမှာ ကင်းမြီးကောက်တွေလိုပင် စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာစရာကောင်းသော ကောင်းကျယ်စားဖန်ကန်း၏ လူများဖြစ်သည်။

ဤတံဆိပ်ကလည်း ကောင်းကျယ်စားဖန်ကန်း၏ကိုယ်ပိုင် အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်၏။

ဖန်ကန်းလူတွေသည် သူတို့နယ်စားဖန်ကန်း၏ အရှိန်အဝါကို အကာအကွယ်ယူကာ နယ်လူထုအပေါ်နှိပ်စက်ကလူပြုနေသည်ကို မေတိုက်စွန်းအသိ။

ဖန်ကန်းတပည့် ဒုစရိုက်သမားတွင် အကျင့်ဆိုးစရိုက်ဆိုးများအကြောင်းကို သူ့နားမဆန့်အောင် နေရာတကာတွင် ကြားနေရ၏။

ယခင်က ကောင်းကျယ်စားလီယန်တီလက်ထက်ကတော့ ကောင်းကျတစ်နယ်လုံးသည် သာယာအေးချမ်းနေခဲ့သည်။ ဒုစရိုက်မှုဟူ၍လည်း ပြောပလောက်အောင်မဖြစ်။

လီယန်တီသည် နာမည်ကြီးသိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူ့ပညာနှင့် မည်သူ့ကိုမှ နှိပ်စက်ကလူ မပြု။ သူ့အာဏာဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ နှိပ်စက်ကလူမပြု။

စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသူပီပီနယ် သူ့နယ် သားများကို ရင်စိမ်းသားကဲ့သို့ ကရုဏာထားကာ ဆက်ဆံအုပ်ချုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူသည် ကံမကောင်းစွာသေဆုံးသွားကာ အကျင့်တန်သောဖန်ကန်းက ကောင်းကျယ်စားထူးကိုရခဲ့၏။

ဖန်ကန်းသည် လီယန်တီက မြောက်စားချီးမြှင့်ထားသည့် မျက်နှာကိုမှမထောက်ထားဘဲ ကောင်းကျနယ်စားရာထူးနှင့် လီယန်တီ၏ဇနီးချောကိုပါ လိုချင် မက် မော သည့် ဇော ဖြင့် ကောင်းကျနယ်စားကို အကောက်ကြံကာ လုပ်ကြံခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

ဤကိစ္စကို တစ်နယ်လုံးကသိကြ၏။

ကောင်းကျနယ်စားဟောင်းလီယန်တီကို လူယုံသတ်၍ သေခြင်းဟု ပြောစမှတ်ပြုခဲ့သည်။

ဖန်ကန်း ကောင်းကျနယ်စားဖြစ်လာပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှ စ၍ ကောင်းကျနယ်သည် ဆီပူအိုးထဲကျသလို ဆူပူကန်နေခဲ့သည်။ ဒုစရိုက်သမားများ ထူပြောလာသည်။

ဖန်ကန်းသည် ကိုယ်တိုင်ပင် ဒုစရိုက်သမားပီပီ သူနယ် အတွင်း၌ ဒုစရိုက်သမားများကို မြောက်စား၏။ ဗုဒ္ဓဝတ် ဒဏ်မှလွတ်အောင် အကာအကွယ်ပေး၏။

အချို့ကတော့ ဤဒုစရိုက်မှုများကို သူကပင် နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်ကာ လှုပ်ရှားနေသူ ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲကြ၏။ ဤခိုးဆိုးလုယက် တိုက်ခိုက်ရသော ရွှေငွေ ရတနာများကို စုဆောင်းထားခြင်းဖြင့် ဖန်ကန်းသည် အတော်ပင် ချမ်းသာကြွယ်ဝနေလေပြီဟုလည်း ပြောကြ၏။

မည်သို့ဆိုစေ မေတိုက်စွန်းသည် ဤဖန်ကန်းလူများနှင့် ထင်းရှင်းအောင် နေခဲ့၏။ သူသည် တစ်ခါက သိုင်းပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်....

ဖန်ကန်း၏ ဘယ်လက်ရုံးနှင့် ညာလက်ရုံး ဖြစ်နေသော မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးနှင့်တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူတို့၏အကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်းသိ၏။

သိည့်လူနှစ်ဦးက တစ်သက်လုံး သူတို့ တတ်မြောက်ထားသော သိုင်းပညာအားကိုးနှင့် မိုက်မိုက်မဲမဲ ကိစ္စမှန်သမျှကို ငွေမျက်နှာ တစ်ခုတည်းကြည့်၍ ကျူးလွန်နေကြသောအမှောင်ကမ္ဘာက သိုင်းသမားတွေ။

သိည့်လိုလူတွေ ခြံရံနေတာ ကြည့်ရုံနှင့် ဖန်ကန်းသည် ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်မည်ဆိုတာ သူက ကြံ၍ တွေးမိပြီး ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖန်ကန်း၏လူတွေနှင့် မငြိစွန်းအောင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေခဲ့၏။

ကင်းရှင်းချင်လွန်းသဖြင့် တစ်ခါက ငွေလှံဝိဇ္ဇာ မေတိုက်စွန်း ဆိုသောဘဝကို မြှုပ်နှံကာ သာမန် ယာသမားတစ်ဦးအနေဖြင့်သာ နေထိုင်ခဲ့၏။

သို့သော်....

ယခုတော့....

နေမင်းသည် သူ့အလင်းရောင်ကို မဖျောက်ဖျက်နိုင်သလိုပင် သူ့ကို ခြေရာခံကာ ရောက်လာကြလေပြီ။

ထိုမထဲတွင် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသောလူက မေးသည်။

“ငွေလှိုဝိဇ္ဇာ မေ့တိုက်စွန်းဆိုတာ ခင်ဗျားလား။”

မေ့တိုက်စွန်းကို မေးလိုက်သူမှာ အတော်ပင် ထွားကျိုင်းသော လူကြမ်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူ့ခါးတွင် ကြီးမားသောခားရွက်ကြီးနှစ်လက်ကို ချိတ်ဆွဲထား၏။

သာမန် လူတစ်ဦးသာဆိုလျှင် ဤခားရွက်ကြီးတစ်လက်ကို ပုင် လက်နှစ်ဖက်နှင့် မ့ဖို့ရန်မလွယ်ပါ။

ကိုင်ကာ ခုတ်ထစ်လှုပ်ရှားဖို့ အရေးကတော့ တွေးကြည့်ရန်ပင် မှသင့်။

သည်လို ကြီးမားလေးကံသော ခားကြီးနှစ်လက်ကို ဘယ်ညာ တစ်ဖက်ဆီကိုင်ကာ ကစားနိုင်သည်ဆိုသော အားအင်မှာ သေးလှသည်မဟုတ်။

လူကသာကြီးမားကြမ်းတမ်းသည်မဟုတ်။ ရုပ်ရည်ကလည်း ခက်ထန်သေးသည်။

တုတ်ခိုင်သော မေးရိုးကားကားကြီးကို လိမ်ကောက်သော မုတ်ဆိတ်မွှေးတွေက ထူထပ်စွာဖုံးအုပ်ထား၏။

လေသံကလည်း ကြားရရုံနှင့် ကျောချမ်းစရာ၊ သွားကြားထဲမှာ ထွက်လာသည့်ဒေါသထွက်နေသော ဝံပုလွေတစ်ကောင် နေသံမျိုး။

သူ့ဘဝကို သူ အေးချမ်းစွာ ယာသမားတစ်ယောက်ဘဝ မှာ မြှုပ်နှံထားသော မေ့တိုက်စွန်းက ဤလူကြမ်းကြီး၏ အကြောင်းကို မသိသော်လည်း သူ့အဖေသင်ပေးထားသော သိုင်းပညာဖြင့် သိုင်းလောကထဲတွင် မှိတ်စပ်စပ် သည်စပ်စပ်ရှိ တတ်သော မေယီရှန်ကတော့ ကောင်းကောင်း သိနေသည်။ ဤလူကြီးအမည်က ယဲပိုင်ချွန်း။ အပြည့်အစုံ ပြောရလျှင် လူ့ဘီလူး ယဲပိုင်ချွန်း။

ခန္ဓာကိုယ်ကသာ ဘီလူးတစ်ကောင်လို ကြီးမားခက်ထန် သည် မဟုတ်။

သူနှင့် ဆက်ဆံရသော သူ့ ရန်သူများအပေါ်တွင်ပါ ဘီလူး တစ်ကောင်လို ခက်ထန် ရက်စက်သောကြောင့် ဤဘွဲ့အမည် ရနေခြင်းဖြစ်၏။

သူ့ရာထူးက ကောင်းကျယ်စား ဖန်ကန်း၏ကိုယ်ရံတော် တပ်မှ ဗိုလ်မှူး။

ဖန်ကန်း၏ ဒုစရိုက်မှုမှန်သမျှကို ဒိုင်ခံလုပ်ကိုင်ပေးနေသော လူတစ်ဦးဟု လူသိများ၏။

ပြုံးစေ့ စေ့ဖြစ်နေသော မေ့တိုက်စွန်းမျက်နှာကိုကြည့်ကာ ယဲပိုင်ချွန်းက ဒေါပုလားဟန်တူ၏။

“ဟေ့လူ...မေးနေတာ မကြားဘူးလား။”

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေပြောတဲ့ စကားက ငြင်းရအခက် လက်ခံရအခက် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကျုပ်နာမည်

မေတိုက်စွန်းဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ငွေလှဲဝိဇ္ဇာ မေတိုက်စွန်းဆိုတာတော့ အလျင်က မှန်ခဲ့ပေမယ့် အခုမမှန်တော့ပါဘူး။ ကျုပ် ဒီဘဝကို မြှုပ်နှံပစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ငွေလှဲကို ကိုင်ရမယ် အစား ပေါက်ထူး ဂေါ်ပြားကိုပဲ ကိုင်ခဲ့တယ်။ အခုကျုပ်ကို မှန်အောင် ခေါ်ချင်ရင် ယာသမားကြီး မေတိုက်စွန်းလို့ ဆိုရင် မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါထက် မိတ်ဆွေရဲ့အမည်နာမကို ရော မသိရဘူးလား၊ ဘာကိစ္စနဲ့ လာခဲ့ပါသလဲ”

“ကျုပ်က ယဲပိုင်ချွန်း၊ သခင်ကြီးဖန်ကန်းရဲ့ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးကြီး”

မေတိုက်စွန်း စဉ်းစားရခက်နေသည်။
ဖန်ကန်း၏လူတွေက သူ့အိမ်ကို အခုလိုဘာကြောင့်မဖိုတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာရသနည်း။

သူ့အနေနှင့်တော့ ရာဇဝတ်မှုဟု ယူဆစရာဘယ်လိုအပြစ်မျိုးကိုမှ မကျူးလွန်ခဲ့စဖူး။ ဒါဖြင့် သူ့သမီး မေယီရှန်များ ကျူးလွန်ခဲ့လေသလား။

သည်ကောင်မလေးကို သိုင်းပညာမတတ်တခေါက်သင်ပေးမိတာ မှားနေလေပြီလားမသိ။

သူက သင်ပေးတုန်းကတော့ အရေးကြုံလျှင်ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်နိုင်ရုံဖြစ်၏။
သို့သော်....

အခုတော့ ကြောင်ကို အတောင်ပုံတပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေသည်။

ဟိုစပ်စပ်သည်စပ်စပ် နေရာတကာပါ၏။
ပြီးတော့....

သူ့သွေးကလည်းပါတော့ မဟုတ်ရင်မခံ။ မတရားတာတွေလျှင် ကြည့်မနေတတ်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေရာတွင် ဖန်ကန်းလူတွေက ငြိစွန်းမိသဖြင့် ယခုလို ဖမ်းဆီးရန် လာလေသလားမသိ။

သူက သမီးလုပ်သူကို အကဲခတ်လိုက်၏။ သူ့အတွေးမှန်ဟန်မတူ။ မေယီရှန်ကလည်း ဤအဖြစ်ကို သဘောမပေါက်သလိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ကိစ္စအထူးများ ရှိသလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သိပါရစေ”

မေတိုက်စွန်းက ဘောင်းပန်လိုက်သည်။

“ရှိတာပေါ့၊ ကျုပ်ကို သခင်ကြီး ဖန်ကန်းကိုယ်တိုင်က အထူးတာဝန်နဲ့ စေလွှတ်လိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားလဲ သိတယ်မဟုတ်လွှာ။ အခုတစ်လော ကောင်းကျယ်တစ်စုံမျှာ သူ့ခိုးတွေနာမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆူပူသောင်းကျန်းနေတာ၊ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားတဲ့၊ သေခင်းမောင်နွဲ့တဲ့၊ ပြီးတော့ မျက်နှာစိမ်း ဓားသမားတဲ့”

မေတိုက်စွန်း ရင်ထဲမှာပဲ ပြုံးမိသည်။

သူ့ခိုးက လူလိုဟစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။

အမှန်တော့ ဤသိုင်းသမားများမှာ ဤနယ် အတွင်းတွင် ဒုစရိုက်သမားများကို နှိမ်နင်းနေသည့် လူကောင်းအဖြူရောင် သိုင်းသမားဖြစ်သည်ဆိုတာကို သူလည်းအသိ။

“အဲဒီတော့ အဲဒီလူဆိုး သိုင်းသမားတွေကို နှိမ်နင်းဖို့ တာဝန်က ကျုပ်တို့နယ်ထဲက သိုင်းသမားတွေအားလုံးရဲ့ တာဝန်ပဲ။ သူတို့မရှိမှ ကောင်းကျန်ကြီးဟာ ငြိမ်ချမ်းသာယာမယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဒီသိုင်းသမားတွေရဲ့ရန်ကို နှိမ်နင်းဖို့တာဝန်ကို ပူးတွဲယူရမယ်”

“ကျုပ်ပြောခဲ့ပါပြီကော ယဲပိုင်ချွန်း၊ ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းသမား တစ်ဆူတဲ ကန့်လန့်ကာကိုချခဲ့တာကြာပါပြီလို့ အခုဆို ကျုပ်က သာမန်သာသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ လှုပ်ရှားနေတယ်။ မှန်တဲ့ အတိုင်းဆိုရင် သိုင်းကွက်တွေကိုတောင် မလေ့ကျင့်တာကြော တော့ မေ့နေပြီလင်တယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ သခင်ကြီးကိုသာ အဲဒီလိုပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်က မကူညီနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလို့”

ယဲပိုင်ချွန်း၏ မျက်နှာက နီရဲသွားသည်။

သူ့ကို လူတိုင်းက တပ်မူးကြီးလို့ ခေါ်ကြရ၏။ အခု မေတိုက်စွန်းက ယဲပိုင်ချွန်းလို့ နာမည်ထုတ်ဖော် ဆက်ဆံနေတာလည်း ခံပြင်းသည်။

ပြီးတော့....

သူက သူတို့နှင့်လက်တွဲရန် ငြင်းဆန်နေသေးသည်။

အမှန်တော့....

တောင် : ၂၅၅

ကောင်းကျန်နယ်အတွင်းမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ပေါ်ပေါက်လာနေသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမား လူစွမ်းကောင်းတွေ၏ မှန်ကို ဖန်ကန်း တွေးကြောက်နေသည်။

ဒါကြောင့် သူ့နယ်မြေထဲမှာရှိသော သိုင်းသမားတွေ အားလုံးကို လိုက်လံ စုဆောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားက သခင်ကြီးရဲ့အမိန့်အာဏာကို ဖိဆန်တာလား”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျုပ် ရိုးရိုးသားသား တောင်းပန်နေတာပဲဟာ၊ ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းလောကကို စွန့်ခွာတားခဲ့တာကြာပြီ။ ပြန်ဝင်ဖို့လဲ သေမထူးပါဘူးလို့ ပြောခဲ့ပြီကော”

“ကျုပ်အနေနဲ့ အဲဒါတွေနားမလည်ဘူး မေတိုက်စွန်း၊ ခင်ဗျားက တစ်ခါက နာမည်ကြီးသိုင်းသမားတစ်ဦး၊ ခုလို အရေးကြုံနေတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို တတ်စွမ်း သလောက်ကူညီရမယ်။ မကူညီတာဟာ ရန်သူအားပေးသဘော ထားတာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားမှာ ရွေးစရာနှစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံမလား၊ ငြင်းမလား အဲဒါပဲ”

သူ့စကားက မောက်မာလွန်းအားကြီးသည်။

မေတိုက်စွန်း၏ ရင်ထဲမှာသိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက်၏ စိတ်ဓာတ်တွေက အိပ်ပျော်နေရာမှ ပြန်လည်လူလွန် နိုးကြားလာသည်။

သူသည် တစ်ခြားသူအမိန့်ပေးတာကိုခံရမည့် ကြက်ကလေး၊ ဂှက်ကလေး တစ်ကောင်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ သိုင်းပညာသည် မတရားမှုပြုသူကို ကူညီဖို့မဟုတ်။

သူသည် ပြဿနာကို မရှာချင်သဖြင့် အေးအေးနေခဲ့သည် မှာ သတ္တိကင်းမဲ့၍မဟုတ်။ တစ်ဦးတည်းသော မိတဆိုးသမီး ကလေး မေယီရှန် မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် လောကကြီးမှာ တစ် ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာစိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူ့သမီးသည် ကိုယ်ဘဝကိုယ်ကြောင်းကိုယ် လမ်းကိုလျှောက်နိုင်သော အရွယ်ရောက်ပြီ။ သူ့သေရမှာကို မကြောက်၊ ကြောက်တတ်သူသာ နှစ်ခါသေရတတ်သည်။

သူသည် မတရားမှုကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“အေး... မင်းက သိချင်တယ်ဆိုရင် ငါကလဲ ပြတ်ပြတ် သားသားပဲ အဖြေပေးရတော့မှာပေါ့၊ ကဲကွာ”

မေတိုက်စွန်းက လျှပ်တပြက်တိုက်ခိုက်သည်။ ညာလက် သီးကို ထိုးယောင်ပြကာ ဘယ်လယ်ဝါးနှင့် ရိုက်ချလိုက်၏။ တခြားလူတစ်ယောက်သာဆို အလွယ်တကူ အနိုင်ရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...
လူ့ဘီလူးယဲပိုင်ချွန်းကတော့ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပေါ့ပါးလျင်မြန်လှ၏။ ဖျတ်ခနဲနေရာရွှေ့ကာ ရှောင်လိုက် သည်။

မေတိုက်စွန်း၏လက်ဝါးက သူ့ပခုံးစွန်းကို ထိသွားသဖြင့် အနည်းငယ်သာ ဟန်ချက်ပျက်သွား၏။

အခုတော့ ကျားမြီးသွားဆွဲမိသလို ယဲပိုင်ချွန်း အကြံ အကျယ် ဒေါ်သူပုန်ထ၍သွားသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူ့လူတွေက ဝင်၍တိုက်ကြ သည်။

မေယီရှန်လည်းမနေသာဘော့ဘဲ ဓားဆွဲကာ ပါရတော့ သည်။

မေယီရှန်က နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော မေတိုက်စွန်း၏ လက်စွဲတော်ငွေလှူကို ချိတ်ထားရာမှ မေတိုက်စွန်းကိုပစ်ပေး လိုက်၏။

မေတိုက်စွန်းက တစ်ဖက်ကလူများကို ထိုက်ခိုက်နေရာမှ လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖမ်းယူလိုက်သည်။

လှံမှာ အမြင်အားဖြင့် ဓာတ်တောင်ခန့်သာရှိသော လှံတို့ ကလေးဖြစ်၏။

သို့သော် လေထဲတွင် တစ်ချက်တည်းတွေ့ယမ်းခါလိုက် သည်နှင့် ငါးတောင်ခန့်ရှည်သော လှံတစ်ချောင်းဖြစ်၍သွား သည်။ လှံရိုးကို အဝှက်နှင့်တပ်၍ထားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွဲရိုင်းသည် ချိုကိုမိ၍အားဖြစ်သလို မေတိုက်စွန်းသည် လည်း သူ့လက်စွဲတော်လှူကို ကိုင်လိုက်ရသောအခါ အားအင် သစ်တွေ ဖြစ်ထွန်းလာ၏။

ဤလက်စွဲတော်လှူနှင့် ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝက သူသည် သိုင်း လောကတွင် ငွေလှူဗိုလ်မေတိုက်စွန်း သို့မဟုတ် ငွေလှူဝိဇ္ဇာ ဆိုသောဘွဲ့ရ၏။

စွမ်းစွမ်းတမန် သတ္တိပြခဲ့သည်မဟုတ်လား။ တရားသော ဘုရားရှင်တို့သည်ကား ဒုစရိုက်သမားများကို ရှင်းလင်းသုတ်သင် ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

အခုရော သူ့ဘာကြီးသေးသနည်း။ သူ့အသက် ငါးဆယ်
ကျော်ရှိ ရှိသေးသည်။

အင်မတန်ကျယ်သောယာကို တစ်ကိုယ်တည်း လုပ်နေနိုင်
လောက်အောင်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းသေး၏။

သူ့တပည့်များနှင့် မေတိုက်စွန်းတိုက်ခိုက်နေသည်ကို ယဲ
ပိုင်ချွန်းက နောက်ဆုတ်ရပ်ကာ ခါးထောက် ကြည့်နေ
သည်။

မေတိုက်စွန်း၏ သိုင်းကစားကွက်များကို လေ့လာနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

အခုတော့ တစ်ခါကနာမည်ကျော်ခဲ့သော ငွေလှံဝိဇ္ဇာ
သိုင်းကွက်တွေကို သူ့မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်နေရသည်။

သူ့လူတွေသည် မေတိုက်စွန်းကို စွမ်းအားရှိသမျှ စုပုံ
တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

ကျားတစ်ကောင်ကို တောခွေးများက ပိုင်းအုံဆွဲနေသလို
ပင်။

မေတိုက်စွန်းလှံကိုပုံက သေသပ်လှပ၏။ ပိုရို၏။

သွက်လက်သလောက်လည်း ထက်မြက်၏။

ပခုံးစွန်းမှ ကျောမှပေါင်ခြားမှ လှ သွားက ပုံစံခနဲပေါ်
လာကာ ပုံစံခနဲပျောက်သွားသည်။

လှ သွားနှင့်ခားသွားထိသံတွေ ညှင်နေ၏။

လူငါးယောက်တည်း မှနည်းစုပုံတိုက်ခိုက်နေသော်လည်း
မေတိုက်စွန်းအကျိုးစက်ခြင်မိရုံကလေးမှ ဘယ်သူမျှမစွမ်းအောင်
နိုင်ကုန်။

သူတို့အား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှံချက်မိကာ
လဲသူကလဲ၊ တိုက်ပွဲမှ ထွက်သူက ထွက်သွားရ၏။

သူ့သမီး မေယီရှန်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကလည်း ဓားသိုင်း
မှာမခေလှ။ မိန်းကလေးတန်မဲ့နှင့် ယောက်ျားသုံးယောက်
ကို ဓားကိုင်ခခံနေနိုင်သည်။

ယဲ ပိုင်ချွန်းက ပွဲကိုတာရှည်အချိန်ဆွဲမထားချင်တော့။

ထို့ကြောင့် သူ့ခါးမှ လူ့လက်တစ်ဝါးသာသာခန့်ရှိသော
ဓားရွက်ကြီးနှစ်ရွက်ကိုဖြုတ်ကာ တိုက်ပွဲထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်
လိုက်၏။

ကြီးမားသောဓားကြီးနှစ်လက်ကို ယဲ ပိုင်ချွန်းကိုင်တွယ်နေ
သည်ကို ကြည့်ရှုသည်မှာ ပေါ့ပါးသော ဖက်ရွက်ကလေး
တစ်ရွက်လို ကိုင်တွယ်နေတာကို မြင်ရသည်အလား သက်သး
လွယ်ကူနေ၏။

သူက ဓားကိုစကြာသဖွယ်ဘယ်ညာဝှေ့ယမ်းကာ လှုပ်ရှား
တိုက်ခိုက်နေသည်။

မေတိုက်စွန်း၏ မှတ်နေသောငွေလှံစက်တန်းကို တစ်စံ
ထက်တစ်စ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကာ ယဲ ပိုင်ချွန်း၏ဓားချက်
များက ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

သူ့တပည့်တွေက သူ့ဆရာ ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့်
နောက်သို့ဆုတ်သွားကာ ဘေးမှနေ၍ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ်နေ
ကြ၏။

မေယီရှန်ကိုပင် ဂရုမထားနိုင်လောက်အောင်ပင် သူတို့က
ဤတိုက်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

မေတိုက်စွန်းသည် သူနှင့်တိုက်နေသူ သုံးယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်ကို ပြိုင်ပွဲမှထွက်ခွာသွားရအောင် တိုက်ခိုက်လိုက် နိုင်သည်။

မေယီရှန်အနေနှင့် အခြေအနေကောင်းသော်လည်း သူ့ အဖေ မေတိုက်စွန်းအနေနှင့်မူ အခြေအနေကောင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်။

ယဲပိုင်ချွန်း၏ တိုက်ခိုက်စစ်ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံ၍နေရလေ သည်။

သူနှင့် ယဲပိုင်ချွန်း ပညာချင်းကကွာခြားလှသည်မဟုတ်။ သို့သော်....

အသက်အရွယ်နှင့် အလေ့အကျင့်က ကွာခြားခဲ့လေပြီဖြစ် သည်။

ယဲပိုင်ချွန်းက သန်တုန်းမြန်တုန်းအရွယ်။

ပြီးတော့ ထာဝရတိုက်ခိုက်မှုနှင့် အဆက်ပြတ်နေသူ မဟုတ်။

မေတိုက်စွန်းကတော့ ငါးဆယ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။

ပြီးတော့ သိုင်းလောကနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ခန်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း အဆက်မပြတ်ကင်၊ ကွာနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဆိုတော့ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါ တော့။

တိုက်ခိုက်မှုကလည်း ထင်သလောက်မထိရောက်တော့။

ပြီးတော့ ယဲပိုင်ချွန်းကလည်း သာမန် မင်းမူထမ်းတစ်ဦး မဟုတ်။

သိုင်းပညာရှင် ဝါရင့်တစ်ဦး၊ သူထင်တာထက်ပင် အစွမ်း ထက်နေသည်။

တစ်ချက်တွင် သူ့ခြေလှမ်း မှားသွား၏။

ထို့ကြောင့်....

ယဲပိုင်ချွန်း၏ ဓားချက်တစ်ချက် ပခုံးစွန်းကို ထိသွားလေ သည်။

သွေးက ရဲခနဲ ပြာဆင်းလာ၏။

ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် သူ ကြာရှည်ကာ ခုခံနိုင်စွမ်းရှိတော့ မည် မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့်....

သမီးဖြစ်သူဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မေယီရှန်သည် လူနှစ်ယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသည့်တိုင် အောင် အသာစီးရနေ၏။

အချိန်မရွေး ဆုတ်ခွာပြေးနိုင်သည်။ သူတို့အနေနှင့် အနိုင် ရရှိ မလွယ်။

ခံစစ်ကိုပင် ကြာရှည်ဆက်ဆင်နှံ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်။

ကျန်လူမတူက သူနှင့် ယဲပိုင်ချွန်း၏တိုက်ပွဲကိုသာမျက်ခြည် မပြတ် ကြည့်နေသဖြင့် မေယီရှန် ထွက်ပြေးရန် အခွင့်သာနေ သည်။

“ယီရှန် .. ပြေးတော့၊ လွတ်အောင်ပြေးတော့”

မေတိုက်စွန်းက အော်ဟစ်သဘိပေးလိုက်သည်။

မေယီရှန်သည် သာမန် မိန်းကလေးတစ်ဦး မဟုတ်။ အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ပြည့်ဝသူကလေး ဖြစ်သည်။

သူတို့သားအဖ အနေနှင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ မနိုင်နိုင်၊
တစ်ယောက်ယောက်လွတ်အောင် တစ်ယောက်ယောက်စတေး
ရမည့် အခြေအနေ ရှိနေ၏။

ယခုပုံအတိုင်းသာဆိုလျှင် သူ့ အဖေက သူ့ အတွက်အသက်
ကို စတေးခံပေတော့မည်။

သူ့ အဖေမှာ ဒဏ်ရာရထားသဖြင့် လွတ်နိုင်လမ်းလည်း မရှိ
တော့။

သည်တော့ အဖေကိုဦးညွှာကာ သူ ဤနေရာတွင်ဆက်တိုက်
ခိုက်နေမည်လား။

ဤသဘောထားမှာ သဘာဝမကျ၊ သူ့ အဖြေကလည်း
သဘောတူလက်ခံမည်မဟုတ်။

သူကသာ ဆက်ပေး၍ ခုခံနေလျှင် သူ့ အဖေအသက်ပေး၍
သူ့ အတွက် စတေးခံခြင်းမှာ အလဟဿ အရာမထင်။ တစ်ဦးဦး
အချည်းနှီး ဖြစ်ပေတော့မည်။

မေယီရှန်က ဓားဖြင့်ဝင့်ခြောက်ကာ တိုက်ကွင်းမှ ခုန်ထွက်
လိုက်၏။

ပြီးတော့....

အားလုံး အံ့အားသင့်နေစဉ် အနီးရှိ တောအုပ်ထဲသို့ ဝင့်
ပြေးခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်း ဓားခုတ်သံတွေနှင့် ဝေး၍ကျန်ခဲ့၏။

သူ့ အဖေ၏ ကံကြမ္မာ မည်သို့ရှိလေမည်နည်း။

မေယီရှန်၏ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ၍နေလေ
သည်။

အခန်း (၂၇)

ကောင်းကျနယ်တွင် 'လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား' ၏ သိုင်းစွမ်း
ပညာကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်လာသည်။

ပြီး လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက တိုက်ခိုက်လာလျှင် ဖန်ကန်း၏
လူများကိုသာ ရွေး၍ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။

သည့်အတွက် ဖန်ကန်းနှင့် ဖန်ကန်း၏လူများ မျက်စိလှုပ်
နေကြသည်။

သူတို့ထံ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ရောက်များ ရောက်လာလေ
မလား တွေး၍လန့်နေသည်။

ဖန်ကန်းသည်ပင် အရင်ကလို သူတစ်ယောက်တည်း လွတ်
လွတ် လပ်လပ် သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့သည်။

နောက်လိုက် နောက်သားများနှင့် သွားလာ လှုပ်ရှားနေ
သည်။

နောက်လိုက်နောက်သား ဆိုတာကလည်း သိုင်းလောက
တွင် သာမန် နောက်လိုက်နောက်သားမျိုးကို သုံးခဲ့သည်။

တကယ် လက်ရွေးစင်များကိုသာ ရွေးချယ် အသုံးပြုနေရ
သည်။ ကောင်းကျယ်စားကြီး ဖန်ကန်းသည် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုး
နှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူတို့ကို အရင်ကလို ခပ်ဝေးဝေး
တွင် မထားတော့။

သူ့အနီးသို့ ခေါ်ထားသည်။

စံအိမ်တွင်လည်း အစောင့်အရှောက်တွေ ယခင်ကထက်ပိုချ
ထားသည်။

သည်လို အခြေအနေမျိုးတွေ ဖန်တီးထားသည့်တိုင်အောင်
ဖန်ကန်းသည် သူ့ကျော သူမလုပ်ဖြစ်နေသည်။ မိုးကြိုးမဲ ချိုင်
ချိုးကမူ ခပ်အေးအေးရှိ၏။

“ဒီကောင်ကိုကြည့်ရတာ ဆရာကောင်းတပည့် ဖြစ်မယ်
ဆိုတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ လောလောဆယ်
လက်တွေ့ ကျွမ်းကျင်မှု သိပ်ရှိပုံမရဘူး။ ဒီတော့ သူ့မှာ
ဘယ်လိုပျော့ကွက်မျိုး ရှိမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လေ့လာဖို့ပဲ လို
ပါတယ်”

မိုးကြိုးမဲ ချိုင်ချိုးက သူ့စကားကို စဉ်းစဉ်းစားစားပြော
နေသည်။

ကောင်းကျယ်စားကြီး ဖန်ကန်းသည် သူ၏မုတ်ဆိတ်မွှေး
များကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သတ်လျက် မိုးကြိုးမဲ ချိုင်ချိုး
ပြောလိုက်သော စကားကို အတွေးဖြင့် ပြန်လည်သုံးသပ်နေ
လေသည်။

“ဘယ်လောက်ပဲတော်တော်၊ ဘယ်လောက်ပဲကျွမ်းကျွမ်း
ကျုပ်တို့နဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးလို့ကတော့ မလွယ်ပါဘူးဗျာ၊ အခု
ဆိုရင် ဟိုဘာမဟုတ်တဲ့ သေမင်းမောင်နဲ့ အမည်ခံ မာယွင်း
တောင် ခံနိုင်လို့လား၊ သေပြီမဟုတ်လား”

“မာယွင်း သေသွားတာက ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုကောင်မလေး
လိတိုးကဓရာ အညံ့မခံဘူးလား”

“အညံ့မခံလို့ဘယ်ရမှာလဲ၊ အညံ့ခံရမှာပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
အဲဒီနေ့က နယ်စားကြီးကို အစီရင်ခံထားတဲ့အတိုင်း ဟို
လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဆိုတဲ့အကောင်က ဘယ်ကနေ ဘယ်လို
ရောက်လာတယ်မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ထဲရောက်လာပြီး မေ့
သွားတာနဲ့ လိတိုးအညံ့ခံမယ် ဆဲဆဲ လွတ်ထွက်သွားတာပေါ့”

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးသည် သူတို့ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို
မယှဉ်နိုင်သည့်အတွက် ခံလိုက်ရသည်ကို ရိုးရိုးသားသားမပြော။
မိမိတို့ကိုယ်ကို ဂုဏ်ခံ၍ပြောနေသည်။

“ဒီကောင်မလေးလွတ်ထွက်သွားတာ ကျုပ်တို့အတွက်
ကောင်းတဲ့လက္ခဏာမဟုတ်ဘူး၊ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားနဲ့ သွား
ပေါင်းစည်းနေရင် ပိုပြီး အင်အားကောင်းသွားနိုင်တယ်”

ဖန်ကန်းက မှတ်ချက်ချသည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုး မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ ခုလို
အချိန် တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူရှိစေချင်သည်။

တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူကို သူက တစ်နေရာကိုစေလွှတ်
၍ စုံစမ်းခိုင်းထားသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ဓားသမား ပေါ်ပေါက်ပြီးနောက် ထပ်မံပေါ်နေသည်ဆိုသော ဓားသမားဟစ်ယောက်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ ဆွေးနွေးရန်ဖြစ်သည်။

ထိုဓားသမားကား....

“မျက်နှာစိမ်းဓားသမား” ဟူ၏။

သည်အကြောင်းကို မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးက နယ်စားကြီး ဖန်ကန်းကို အသိပေးသင့်သည်ဟု တွက်ဆသည်။

သို့သော်....

တကယ်တမ်းကျဏော့လည်း ပြောရခက်နေသည်။

တော်သေးသည်။

ဖန်ကန်းက....

“ဆွန်းဝူကိုမတွေ့ပါလား”

ဟု မေးလာသည်။

သည်တော့ မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးက တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူသည်ကိုမရောက်လာသည့်အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“မျက်နှာစိမ်းဓားသမားတဲ့.... ဟုတ်လား၊ သူကဏော့ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားလိုပဲ ကျုပ်တို့လူတွေကို တိုက်ခိုက်မယ်လို့လား”

“ရုလောလောဆယ်တော့ ရန်သူလား မိတ်ဆွေလား ကျွန်တော်တို့ မသိရသေးဘူးနယ်စားကြီးရဲ့၊ ဒါကြောင့်လဲ တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူကို အကူအညီတောင်းထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ထိုအခိုက်....

ကောင်းကျနယ်စားကြီး ဖန်ကန်း၏စံအိမ်ရှေ့သို့ မြင်းစီးသမားအချို့ ရောက်ရှိလာပုံရသည်။

မြင်းခွာသံများ ဆူဆူညံညံသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့စကားစများတွေ့ရပ်သွားသည်။

ဆက်သားတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။

တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူ ရောက်ရှိလာကြောင်း သတင်းပေးသည်။

ဝင်လာဖို့ ဖန်ကန်းက ပြောလိုက်သည်။

ဆက်သား ပြန်ထွက်သွားပြီး မကြာမီ တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူနှင့်အတူ သိုင်းသမားအချို့ စံအိမ်ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် နယ်စားကြီးဖန်ကန်းအား အရိုအသေပေးသည်။

ပြီး....

သတ်မှတ်ထားသော နေရာတစ်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

သူ့ကြည့်ရသည်မှာ မောနေသည့်ဟန်ရှိ၏။

“မျက်နှာစိမ်းဓားသမားနဲ့ တွေ့ခဲ့ရလား ဆွန်းဝူ”

ဖန်ကန်းက လောဆော့နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်ကြီး၊ မျက်နှာစိမ်းဓားသမားနဲ့ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ သူလဲ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားလိုပဲ” ဟု ဆွန်းဝူက ပြောရုံရှိသေးသည်။ နယ်စားကြီးဖန်ကန်းရော မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးပါ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

သူတို့သည် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို အပြတ်ရှင်းလင်းရန်ကို ပင် ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ဟုတ်လား။ အခုလို နောက်

ထစ်ယောက် ထပ်၍ပေါ်လာသည်ဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ တုန်လှုပ်သွားရတော့သည်သာ။

သို့သော်... ဣန္ဒြေမပျက်ကြပေ။

“လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားလိပ်... ဟုတ်လား”

ဖန်ကန်းက ဣန္ဒြေသည်၍ မေးလိုက်သည်။

“တစ်ကိုယ်တော် လူစွမ်းကောင်းအဖြစ် လှုပ်ရှားနေတဲ့ နေရာမှာသာ တူကြတဲ့အကြောင်း ပြောရတာပါ။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ကို အဓိကတိုက်ခိုက်မယ် ရည်ရွယ်ချက်မျိုး မရှိပါဘူး။ သူ့အနေနဲ့ကတော့ မကောင်းတဲ့ ဒုစရိုက်အမှောင် သိုင်းသမားတွေမှန်သမျှ တိုက်ခိုက်ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ကျုပ် ပြောသလို ကျုပ်တို့ သူ့ကို အသုံးချဖို့မပြောခဲ့ဘူးလား”

မိုးကြိုးမဲ့ ချိုင့်ချိုးက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်နေ့မလဲဗျာ၊ သူ့ဆီကိုသွားကတည်းက ဒီကိစ္စဆွဲနှေးရအောင်ပဲဟာ”

“သတိများ မေ့နေသလားလို့ မေးကြည့်ရတာပါ”

မိုးကြိုးမဲ့ချိုင့်ချိုးက ပြောပြောဆိုဆို သပျစ်သီးပန်းကန်းထဲရှိ သပျစ်သီးတစ်လုံးကို ဖြုတ်ချေပြီး ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

“ကဲ... ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

ဖန်ကန်းက မျက်နှာစိမ်းစားသမားနှင့် ပတ်သက်၍ သိလိုစေက ထက်သန်နေသည်။

“သူ့ကြည့်ရတာ စဉ်းစားရတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ မျက်နှာပုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့တာကိုး၊ သိုင်းပညာမှာ တကယ်စွမ်းမစွမ်းတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မတွေ့ရသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သိုင်းပညာမှာ ကျွန်တော်တို့ထက် သာတာအမှန်ပါပဲ”

“မင်းကိုယ်တိုင်မတွေ့ရသေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ထက် သိုင်းစွမ်း သာနေရတာလဲ”

ဖန်ကန်းက နားမရှင်း၍ မေးသည်။

ချိုင့်ချိုးသည် ဖန်ကန်း၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်၊ ဆွန်းဝူမျက်နှာကိုကြည့်လိုက် ရှိနေသည်။

တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူသည် အရပ်မြင့်ပြီး ခါးကြောရှည်သူဖြစ်၍ ခုလို ထိုင်နေသောအခါ သူ၏ခါးမှာ ပို၍ကုန်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဒီလိုလေ... ကျောက်ဖြူတောင်စွန်း စခန်းကို ကျွန်တော် ထောက်သွားတဲ့ အခါမှာ သူနဲ့ တိုက်ရိုက်တွေ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့လူတွေနဲ့ တွေ့တာ”

“ဒါနဲ့ သူက တစ်ကိုယ်တော်စားသမားဆို”

မိုးကြိုးမဲ့ချိုင့်ချိုးက ဝင်မေး၏။

ကျုပ်ကတော့ တစ်ကိုယ်တော်စားသမားပဲလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြလို့ ပြောရတာပါ။ ကျောက်ဖြူတောင်စွန်းစခန်းမှာ သူ့အဖွဲ့ကို တွေ့ခဲ့ရတာကတော့ အမှန်ပဲ”

ဟု ဆွန်းဝူကပြောသဖြင့် နယ်စားကြီးဖန်ကန်းက သူ၏ပါးမြိုင်းမွှေးငုတ်တိုက်လေးတွေကို လက်ဖြင့်သပ်၍ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေသည်။

ဆွန်းဝူက သူ့စကားကို ဆက်၍ပြော၏။

“ကျွန်တော်ကျောက်ဖြူတောင်စွန်းစခန်းကိုရောက်ရောက်ချင်း လက်မည်းကြီးဟန်းလူ ဆိုတဲ့ မျက်နှာစိမ်းခေးသမားတပည့်တစ်ယောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရပါတယ်” ဟု ဆွန်းဝူက အစချီသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မျက်နှာစိမ်းခေးသမားရဲ့ နာမည်ရင်းကို များ စုံစမ်းသိခဲ့ရသေးလား”

ဖန်ကန်းက ဖြတ်၍မေး၏။

“အဲဒါတော့ မသိခဲ့ရဘူး၊ သူ့တပည့်တွေကတော့ သခင်ကြီးလို့ ခေါ်ကြပါတယ်”

“သခင်ကြီးလို့ ခေါ်တယ်...ဟုတ်လား”

ဖန်ကန်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ရှိနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း စဉ်းစားအဖြေထုတ်နေသည်။

သို့သော်....

ဒါဖြေကို အတည်မပြုနိုင်သေးပေ။

“လက်မည်းကြီးဟန်းလူနဲ့ တိုက်ခိုက်ကြတဲ့အကြောင်းလေးပြောပြစမ်းပါဦး”

မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးက စိတ်ဝင်တစားမေးသည်။

“ဒီကောင်က ဝက်ကြီးတစ်ကောင်လို ကိုယ်လုံးနဲ့မို့ သူ့ကို ကြည့်ရတာကတော့ အတော့ကို ပေါတာကျမယ်လို့ထင်စရာပဲ။ ဒါပေမယ့် တောင်စောင်းပေါ်က ကျွန်တော် အပေါ်ကို လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်တာ ချိန်သားကို ကိုက်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှခုခံချိန်မရဘူး၊ သူနဲ့အတူ မြင်းပေါ်တနေ

နောက်ကို ကျသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ရောသူပါ ချက်ချင်း တရပ်လိုက်ကြပါတယ်။ သူ့ဘယ်ဘက်လက်တစ်ဖက်ဟာ မွှေထုပါနဲ့တူတယ်။ တံတောင်ဆစ်အထိ မည်းပြီး အမွှေးအမျှတော့ ပေါက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် အတော်ကောင်းကောင်းသွားတယ်။ လက်မည်းကြီးဟန်းလူကို အထင်သေလိုက်မိတဲ့အတွက်ပေါ့။ သူက သူ့ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ မမျှအောင် ကျွန်တော် ကို ကျော်လွှားခုန်ပျံပြီး ကျွန်တော် နောက်ကျောက်ခမ်းနဲ့ခုတ်ချလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်သာ မြေကြီးပေါ် မှောက်ချပြီး မရှောင်လိုက်ရင်အသေပါပဲ။ ဒါတောင် သူ့ခမ်းဝဲသံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်လို့ ပေါ့။

“နောက်မှ ဒီကောင်အထားကို ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ ဒီကောင်က ကျွန်တော် ကို တိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော် ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းကိုပဲ ဖိတိုက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဒါဆိုရင်၊ ခင်ဗျားတိုက်ကွက်မှာ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းမလုံတာ သေချာနေပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘယ်သိုင်းကွက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့လို့လဲ”

“လင်းပြာတောင်ပုံရိုက်သံ သိုင်းကွက်ကိုပဲ အသုံးပြု တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒီသိုင်းကွက်မှာ ခင်ဗျားဝမ်းဗိုက်ပိုင်းမလုံဘူး၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို တစ်ခါက ပြောဖူးပါသေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဆက်စမ်းပါဦး”

“သူ့အထာကိုလဲသိရော၊ သတိထားပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လဲ ကိုယ်ဖော့အဘတ်ကို ကောင်းကောင်း

တတ်ကျွမ်းထားလို့ပေါ့၊ နို့မို့ရင် လက်မည်းကြီးတိုက်ကွက်ကို ကျွန်တော်တိမ်းရှောင်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကွက် ဆယ်ကွက်အထိ ဘာမှမထူးခြားခဲ့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ကွက်တွေဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော် ဝမ်းဗိုက်ပိုင်း ကိုမဲပြီး ဟန်ပြတိုက်ခိုက်နေလို့ပေါ့နယ်စားကြီးရယ်၊ အတော် ပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကလဲ သူ့အထာကို လေ့လာတဲ့အချိန် ပိုရ သွားတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီကောင်သိုင်းစွမ်းထက် မင်းသိုင်းစွမ်းအတတ် က မသာနိုင်ဘူးဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်နယ်စားကြီး၊ လက်မည်းကြီးရဲ့ သိုင်းပညာ အဆင့်ဟာ ကျွန်တော် သိုင်းပညာအဆင့်ထက် သာနေတာ အမှန်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့အတွင်းအားနဲ့ တောင်ခွဲ လက်ဝါးကြောင့်သာ သူ့ကျွန်တော်ကို အလွယ်တကူ အနိုင် မယူနိုင်တာပါ။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ လက်မည်းကြီး ဟန်းလူဟာ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို အမြဲ တာဝန်ယူနေရတာ ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ သူ့စား ရေးလဲ ကျလာပါတယ်၊ ပုံစံကလောက် သွက်သွက်လက်လက် မရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထွားတဲ့ သိုင်းသမားတိုင်းနဲ့ ပျော့ကွက်ဆိုတာ အချိန်ပဲ၊ အချိန်ရှည်လျားမှုဟာ သူတို့အတွက် သေတွင်းပဲ”

နယ်စားကြီးဖန်နန်းက ထောက်ခံပြော၏။

“ဒါတောင်သူက၊ ဟေ့ တောင်ခွဲလက်ဝါး...မင်းဟာ လက်မည်းကြီးဟန်းလူရဲ့ လက်ထဲကစားကို ဘယ်တော့မှ မလွတ် ပစ်နိုင်ဘူးကွဲ့၊ ဒီစားကိုလွတ်ပစ်နိုင်မှ ငါတို့သခင်ကြီး မျက်နှာ စိမ်းစားသမားကို တွေ့ခွင့်ရှိမှာ ဆက်ပြီး ကြိုးစားကြည့်စမ်း ပါဦး... လို့ ကျွန်တော်ကို ခြောက်နေပါသေးတယ်။

“ဒီကတည်းက ဒီကောင်းကြီး ကျွန်တော်ကို အချိန်ဆွဲ တိုက်မိတဲ့အတွက် အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့မိကြောင်း သိနေ ပြီလို့ ကျွန်တော်သိလိုက်တယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်လဲ အင်အား တွေကို စုစည်းမြှင့်တင်လိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို တရကြမ်း ဓားကို ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဟာ လက်မည်းကြီးဟန်းလူကို လုံးလုံးမမှုတော့ဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး သူ့ဓားချက် ဓားကွက်တွေဟာ သိသိသာသာ လျော့ကျသွား တယ်။ ကျွန်တော် သွက်လက်မှုတွေကို သူ့အတော်လန့်လာပုံရ တယ်၊ နောက်ချည်း တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်နေတယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်က တောင်ခွဲလက်ဝါးကို အသုံးပြုလာပြီပေါ့၊ သိုင်း ကွက် ငါးဆယ် တစ်ကွက်မြောက်မှာ ကျွန်တော် ဗိုက်ကို လက် မည်းကြီးထိုးအဖောက် ကျွန်တော်က ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ဓားဓားချင်း ပက်ထုတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း သူ့ နောက်ကြော့ကို ကျွန်တော် ဘယ်ဘက် တောင်ခွဲလက်ဝါးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ လက်မည်းကြီးဟန်းလူ မောက်သွားတော့တာပဲ”

တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဂူက လက်မည်းကြီးဟန်းလူ ရှုံးနိမ့် သွားပုံကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောနေစဉ်

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးက....

“သူ့လက်ကစားရော လွတ်ထွက်သွားရဲ့လား”

ဟု မေးသည်။

ဆွန်းဝူမှာ အပြုံးရိပ်များ ပျက်ပြယ်သွားလေသည်။

“သူ့စားကတော့ သူ့လက်ကမလွတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီကော၊ မျက်နှာစိမ်းစားသမားရဲ့ သိုင်းပညာ စွမ်းအဆင့်ဟာ ကျွန်တော်တို့ထက် သာလွန်းနိုင်တယ်လို့ လက်မည်းကြီးဟန်းလူ မှောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဆရာမျက်နှာစိမ်း စားသမားရောက်လာပါတယ်။

“သူ့နဲ့ကျွန်တော် သိုင်းလောကရဲ့လက်ရှိအခြေအနေတွေကို အချိန်အတော်ကြာ ပြောခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့အယူအဆဟာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ခိုက်တိုက်ခိုက် မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးမရှိပါဘူး။ ဒုစရိုက်အမှောင် သိုင်း သမားတွေကိုသာ တိုက်ခိုက်မယ် သဘောပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က နယ်စားကြီးများထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့အကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကောင်းကျယ်ထဲ မှာ လောလောဆယ် ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ တောပုန်းလိုလို၊ ဓားပြလိုလို၊ လူဆိုးလိုလို လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို အပြတ်ရှင်း တိုက်ခိုက်ဖို့ကိစ္စ အရေးတကြီး ပေါ်နေတဲ့အကြောင်း ပြော ကြည့်ပါတယ်”

“မျက်နှာစိမ်းစားသမားက ဘာပြောသလဲ့”

ဖန်ကန်းက မေးသည်။

“ကောင်းကျယ်ထဲမှာ တောပုန်းလိုလို၊ ဓားပြလိုလို လူ တွေ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ပေါ်နေတယ်ဆိုတာကတော့ကောင်းကျ နယ်စားကြီး ဖန်ကန်းအတွက် မကောင်းတဲ့အလားအလာပဲလို့ ပြောပါတယ်။ ပူးပေါင်းဖို့ကိစ္စကို သူ စဉ်းစားပါမယ်တဲ့”

ထိုအခိုက်....

နယ်စားကြီး စံအိမ်ရှေ့တွင် မြင်းခွာသံများနှင့် လူသံများ ကို ကြားလာရပြန်သည်။

နယ်စားကြီး ဖန်ကန်းသည် စကားဝိုင်းလည်း အကြောင်း ကိစ္စတစ်ခု အဆုံးသတ်နေပြီဖြစ်၍ ထိုင်နေရာမှ ရုတ်ခြည်းထ ကာ အပြင်သို့ထွက်လာသည်။ မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးနှင့် တောင်ခဲ လက်ဝါး ဆွန်းဝူတို့လည်း နယ်စားကြီးဖန်ကန်းနောက်မှ ကပ် လိုက်သွားသည်။

စံအိမ်ရှေ့တွင် တွေ့လာရသည်မှာ အလောင်းတစ်လောင်း ဖြစ်သည်။

အဝတ်ဖြူတစ်ခုနှင့် လွမ်းထားသည်။ စံအိမ်အတွက် နယ်စားကြီး ဖန်ကန်း ဖွဲ့စည်းထားသော ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ဗိုလ် ယဲပိုင်ချွန်းသည် အလောင်းဘေးတွင် ရပ်လျက်ရှိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲဟေ့”

နယ်စားကြီး ဖန်ကန်းက လျှောက်လှမ်းလှာရင်းက ယဲပိုင် ချွန်းအား မေးလိုက်သည်။

ပြီး....

ရပ်၍ အလောင်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

ယဲ့ ပိုင်ချွန်းက အလောင်းတွင် လွှမ်းထားသော အဝတ်ဖြူ
စက္ကီ ခေါင်းပိုင်းမှ ဆွဲယူ၍ လှုပ်ပြလိုက်သည်။

“မေ့တိုက်စွန်းပါလား၊ မင်းတို့ သူ့ကို အသေပဲ ဖမ်းလို့ ခဲ့
တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

နယ်စားကြီးဖန်ကန်းက သူ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဗိုလ် ယဲ့
ပိုင်ချွန်းအား မေးလိုက်သည်။

“သခင်ကြီးရဲ့ ညွှန်ကြားရေးချက်အတိုင်း ကျွန်တော်
မေ့တိုက်စွန်းတို့ သားအဖအိမ်ကို သွားမေးခဲ့ပါတယ်၊ သူက
သခင်ကြီးနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို တိုက်ခိုက်ဖို့
လုံးဝလက်မခံတဲ့အပြင် သားအဖနှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ကို
ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်”

“မေ့တိုက်စွန်းကို အသေဖမ်းမိတာ နာတယ်ဟေ့၊ သူ့သမီး
မေယီရှန်ကိုတော့ အရှင်မိခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

နယ်စားကြီးဖန်ကန်းက မျှော်လင့်တကြီး မေးလိုက်သည်။
သို့သော်....

ယဲ့ ပိုင်ချွန်းက မျက်နှာတစ်ချက် ကွက်ခနဲ ပျက်သွား
ကာ....

“မေယီရှန်ကို ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခိုက်နေတဲ့ ကြားက ထွက်
ပြေး လွတ်မြောက်သွားပါတယ် သခင်ကြီး” ဟု ပြောလိုက်
သည်။

“တောက်.... နာလိုက်တာကွာ၊ ဒီကောင်မလေး လွတ်ထွက်
သွားတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်မလေး မှီ

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ သွားပေါင်းမိမှာ စိုးရိမ်
ရသေးတယ်”

“ဒီ ကတောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ပဲ ဆက်လက် တာဝန်ယူ
ပါတယ်”

ဟူသော စကားကိုကား မိုးကြို့မဲချိုင်ချိုးက ဝင်ပြောလိုက်
လေသည်။

* * *

တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းရှိ မိုးထိုးတောင်ကုန်းမြင့်သည် ပေ
၄၀၀၊ တောင်ကျော် မြင့်မားသော တောင်ကုန်းမြင့်ကြီးတစ်ခု
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်....
မိုးထိုးတောင်သည် နွေမိုးဆောင်း ဥတုရာသီမရွေး တောင်
ခိုးတောင်ငွေ့များ ရိုက်၍နေသည်။

တောင်ခိုး တောင်ငွေ့များသည် တောင်အောက်ခြေပိုင်း
တွင် တလိပ်လိပ် တဖွားဖွား လေနှင့်ရာ စီးပျောလျက်
ရှိသည်။

တောင်ထိပ်ပိုင်းများကိုမူ အမြဲလိုလို ဖြူရော်ရော်တောင်ခိုး
များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေတတ်ပေသည်။

ခုလို ဆောင်းဥတု အချိန်မျိုးတွင်ကား မိုးထိုးတောင်သည်
နှင်းခဲ နှင်းပွင့်နှင့်ဖတ်များ လွှမ်းကာ အရာရာသည် ဖြူဖွေး
နေသည်။

မိုးထိုးတောင်ထိပ် တစ်နေရာတွင်ကား သစ်လုံးအိမ်ကလေး
တစ်လုံး ရှိနေသည်။

ထိုအိမ်ကလေးအတွင်းမှ မီးခိုးငွေ့ တန်းကလေးများ ထွက်
နေတတ်၏။

ထိုမီးခိုးငွေ့ တန်းကလေးများသည် အထက်နှင်းမှုန်လေထု
အတွင်းသို့ အားယူ၍ တိုးထွက်နေရဟန်တူသည်။ တော်တော်
နှင့် မတက်နိုင်။

နှင်းမှုန်များကြားတွင် ဝေဆိုင်းနေပါတော့သည်။

ထိုသစ်လုံးအိမ်ကလေး အတွင်းတွင် လူသားနှစ်ယောက်
မီးဖိုရှေ့တွင် ငြိမ်သက်စွာ တိုင်နေကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ဦးက အသက် (၇၀)ကျော် အမယ်အို
ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ကျန်တစ်ဦးမှာ အသက် (၂၀)ကျော်လူငယ်
တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

အမယ်အိုကြီးသည် ဆံပင်များက တစ်ခေါင်းလုံး ပွေးပွေး
လှုပ်မြူနေသော်လည်း သူ၏မျက်လုံးများမှာမူ စူးရှ တောက်
ပြောင်လှပေသည်။

သူမ၏ အသားအရည်များသည် လျော့ရဲနေပြီ ဖြစ်သော်
လည်း အကြောမျှင်များမှာ ထူးခြားလှသည်။

မာကြောပြီး ကျစ်လျစ်နေ၏။ သူမသည် ဖြူဖွေးသော
ဝတ်စုံပုံပွဲကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

အမယ်အို၏အရှေ့တွင်ထိုင်၍ အမယ်အိုကဲ့သို့ မီးဖိုမှ တရှိန်
ရှိန် ဟပ်နေသောမီးအပူတွင် လက်များ မီးအပူပေးနေသူ
လူငယ်သည် နုပျိုလှပါ၏။

အရပ်အမောင်းမှာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မဟုတ်
ပေ။

ရုပ်ရည်မှာ ဖြူဖြူသန့်သန့်ဖြစ်သည်။

အရာရာတွင် တွေးခေါ်စဉ်းစား၍ ပြုမူလုပ်ဆောင်တတ်
မည့်ဟန် ရှိသည်။

မှန်ပါသည်။

ထိုသူငယ်ကား အခြားသူမဟုတ်။

ဘိုးအေဖြစ်သူ လီယင်းဟုန်၏ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသော
လီယင်းတောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ယခု ကောင်းကျယ်နှင့် ထိပ်သီး
အကျော်အမော်သိုင်းသမားများပင်လျှင်ထိတ်လန့်ချောက်ချား
နေကြရသော လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ပင်ဖြစ်ပေသည်။

လီယင်းတောက်တဖြစ်လဲ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ဖြစ်ပေ
သည်။

သူ့ရှေ့တွင်ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက် မီးလုံနေသူဆံဖြူအမယ်
အိုကြီးကမူ လီယင်းတောက်၏ဆရာတစ်ဆူဖြစ်သည့် ဆံဖြူမယ်
ငွေခားရှင် ဘွားဘွားဖန်းယင်ပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်(၃၀)နှစ် က သိုင်းလောကတွင် ဗုဒ္ဓရိုက်အမှောင်သိုင်းသမားများအား တစ် တော ရှင်း ပေး ခဲ့သော ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကမှ အနားယူခဲ့သည်မဟုတ်။ သူ့ဆရာ နှင်းခဲတောင် ရသေ့ကြီး ငွေမုတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်း၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ မိုးထိုးတောင်ထိပ်တွင် စိမ်စွမ်းရှင် ဓားသိုင်းကျမ်း တစ်စောင်ကို ပြုစုနေခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းသိုင်းကျမ်းမှာ အလွန်မတန်ခက်ခဲနက်နဲသော သိုင်းကျမ်းတစ်စောင်ဖြစ်လေရကား ဆံဖြူမယ်ငွေဓားရှင်ဘွားဘွားဖန်းယင်မှာ (၁၀)နှစ်ကြာလာသည့်တိုင်အောင်အဆုံးမသတ်ရသေးပေ။

ထိုစဉ် သူမ၏ဆရာ နှင်းခဲတောင်ရသေ့ကြီး ငွေမုတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်းက တာဝန်တစ်ခုပေးလာသည်။

ကောင်းကျယ်စားဖန်ကန်းနှင့် သူ့လက်ရုံးများဖြစ်ကြသော မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးတောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူတို့အား ဆုံးမပေးရန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘွားဘွားဖန်းယင်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်က မိုးထိုးတောင်ထိပ်မှ မြေပြန့်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် လီယင်းတောက်ကတည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် ဘွားဘွားဖန်းယင်နှင့် ကြုံဆုံခဲ့ရသည်။

ဘွားဘွားဖန်းယင်ကို လီယင်းတောက်က မိခင်တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်မေတ္တာထားပြီး၊ သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို အစမှအဆုံး ပြန်ပြောပြသည်။

ဘွားဘွားဖန်းယင်သည် လီယင်းတောက်နှင့်တွေ့သည့်နှစ်အတွေးတစ်ခုခုရှိသည်။ သူ့အတွေးမှာ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် အတွေးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ အကယ်၍သာ ငါ့ဖာ ဝီကောင်လေးကို သိုင်းစွမ်းပညာတွေပေးပြီး ဖန်ကန်းတို့ကို တိုက်ခိုက်ခိုင်းလို့ ရမယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝလဲပြောင်းပြီး သူ့အဘိုးဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဝမျိုးကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ငါ့လဲ ငါ့အသုပ်မပျက်ဘူး။ ငါ့အစီအစဉ်ကို ရသေ့ကြီးငွေမုတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်းအနေနဲ့လဲ လက်မခံစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ဟု ဘွားဘွားဖန်းယင် တွေးတောစဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် သူမသည် လီယင်းတောက်ကို သူမ၏အစီအစဉ်များကို လီယင်းတောက်အား ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ လီယင်းတောက်မှာ လွန်စွာ အံ့ဩသွားသည်။

ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးမှာ ဘွားဘွားဖန်းယင် ဖြစ်နေကြောင်း သိလာရသဖြင့် လီယင်းတောက်မှာ ကြက်သီးများ တဖြန်းပြန်းတလောက်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

ဆံဖြူမယ်ငွေဓားရှင်ဘွားဘွားဖန်းယင်၏သတင်းစကားကို လီယင်းတောက်ကြားခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ဘိုးအေ လီယင်းဟုန်နှင့် ဟိုကွမ်းဝူတို့ပြောနေကြသော သိုင်းလောကအကြောင်းများတွင် မကြာခဏ သူ့ကြားခဲ့သည်။

သူ အထင်ကြီး၍ လေးစားသော သိုင်းပညာရှင်ကြီးများတွင် ဘွားဘွားဖန်းယင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဘွားဘွားဖန်းယင်က သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြ
သောအခါ လီယင်တောက်က သူ့ယုံကြည်လျက်ကို ရွေ့
ဘေးဖယ်ထားလိုက်သည်။

ပြီး... ဘွားဘွားဖန်းယင်၏အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။
ဤသို့ဖြင့် နှစ်နှစ်အတောအတွင်း လီယင် တောက် သည်
ဘွားဘွားဖန်းယင် သင်ကြားပေးသော သိုင်းစွမ်းပညာများကို
အကျိတ်အနယ်သင်ယူသည်။

သူ၏မူလဗီဇဖြင့် သိုင်းစွမ်းပညာများကို လီယင်တောက်
တတ်မြောက်လာသည်။

အခုတော့ လီယင်တောက်သည် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဟု
သော သိုင်းလောဟ၏ သိုင်းပညာရှင်တို့၏ ဘွဲ့တစ်ဘွဲ့ကိုပင်
ရှုရှုနေခဲ့ပြီ။

ကောင်းကျန်ယံစားကြီး ဖန်လန်းတို့ဆိုလျှင် လိပ်ပြာပိုင်
မင်းသားကို အဓိက တိုက်ခိုက်ဖြိုဖျက်ရန် လူတွေစု၍ စိုင်းပြင်း
နေကြပြီ။

မျက်နှာစိမ်းစားသိမ်းဆိုးသော သိုင်းသမားအကျော်အမော်
တစ်ယောက်ပင် ဖန်လန်းတို့အဖွဲ့ထဲရောက်နေပြီဟုဆိုသည်။

“အဲဒီလိုအခြေအနေတွေတောင် ပြစ်နေမှာကိုး”

ဟု ဘွားဘွားဖန်းယင်ကပြောပြီး သူမ၏အနီးရှိ အဖန်ရည်
အိုးကို လှမ်းယူ၍ ငွဲသောက်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူတို့ကို တစ်ယောက်ချင်း
လိုက်ရှင်းလို့ ကတော့ သိပ်အပန်းမကြီးပါဘူးဘွားဘွား၊ ဒါပေ
မယ်၊ လက်ရှိ ကျွန်တော်မှာရှိနေတဲ့ သိုင်းပညာလောက်နဲ့

သူတို့အဖွဲ့ကို တကယ်တမ်းယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး
လို့ ထင်ပါတယ်”

လီယင်တောက်က ဘွားဘွားဖန်းယင်အား လက်ရှိ သိုင်း
လောက အခြေအနေကို တင်ပြနေခြင်းပင်။

“ဒီလောက် လှုပ်နှိုင်ခဲ့တာ မင်းအတွက် တာဝန်တစ်ဝက်
ကျေတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ ပြန်လာတာလဲ ကောင်း
ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် တိုက်ပွဲဆိုတာ တစ်ဖက်နဲ့
တစ်ဖက် ပညာမတိမ်းမယိမ်းလောက် ကွာရုံ သာရုံလောက်နဲ့
ဒီတိုက်ပွဲကို ဆက်လက်မလှုပ်ရှားသင့်ဘူးကွယ်၊ ကောင်းတယ်၊
ကောင်းတယ်၊ မင်း ဘွားဘွားဆီကို ပြန်လာတာကောင်းတယ်၊
မင်းကို ဘွားဘွား သိုင်းကွက်သစ်တွေ သင်ပေးရဦးမယ်”

ထိုစဉ်... တံခါးခေါက်သံ ကြား၍ ဘွားဘွားဖန်းယင်က
လီယင်တောက်အား...

“မြေးလေး လီယင်တောက်ရေ... သွားစမ်း၊ ရသေ့ကြီး
ငွေ့မှတ်ဆိတ် ဝန်ပိုင်း လာဘယ်ထင်တယ်၊ ဒီလိုရာသီမျိုးမှာ
သူ ဘွားဘွားဆီကို ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်” ဟု တိုက်ခိုက်
ပြောသည်။

လီယင်တောက်သည် တံခါးသို့လျှောက်လာသည်။ ဘွား
ဘွား ဖန်းယင်၏ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းပုံ၊ အရာရာကို သတိနှင့်ယှဉ်
လျက် ရှိနေပုံတို့ကို စိတ်ထဲမှ ချိုးကျူးလိုက်မိပေသည်။

တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဘွားဘွားဖန်းယင် ပြော
လိုက်သည့်အတိုင်း ငွေ့မှတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်း အမည်ရှိ ရသေ့ အိုကြီး
တစ်ပါးကို လီယင်တောက် တွေ့လာရပါ၏။

လီယင်းတောက်မှာ မင်သက်မိသွားသကဲ့သို့ တစ်ခဏလေး
ငိုင်းသွား၏။

“လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားလေးပါလား” ဟု ငွေမုတ်ဆိတ်
ဝန်ပိုင်းက ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။ အပြင်
တွင် နှင်းတွေ တဖွားဖွား ကျနေသည်။

တံခါးဖွင့်ထားသဖြင့် ရသေ့ကြီး ငွေမုတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်း
နောက်ကျောကို နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်များက ရိုက်ခတ်နေသကဲ့သို့
ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့်....

လီယင်းတောက်က တံခါးရွက်ကို အမြန်ဆုံးပြန်ပိတ်လိုက်
သည်။

ရသေ့ကြီးသည် ထူထည်လှသော စောင်ကြီးတစ်ထည်
ကို ခြုံ၍ ထိုစောင်ကြီးပေါ်တွင် ကျားသစ်ရေကို ထပ်၍ခြုံ
ထားသည်။

သူသည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ကျားသစ်ရေကို
စောင်ပေါ်မှခွာချလိုက်သည်။

နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်များ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကြွသက်သွား
ကြသည်။

“မင်းတို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ကျုပ် ကြားပြီးပါပြီ။
ကျုပ်လဲ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်စရာတွေရှိ
လို့ ရေခဲနှင်းတောင်က ဒီကိုကူးလာတာ၊ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား
လေးနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ တောင် မထင်မိဘူး။ ခုလိုတွေ့ရတာ
အခန့်သင့်လိုက်တာ”

ဟု ရသေ့ကြီး ငွေမုတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်းက ပြောဆိုကာ မီးဖို
ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ရသေ့ကြီးမှာ အသက်(၁၀၀)ကျော်ပြီ။ အသက်(၁၀၅)
နှစ်ခန့် ရှိပြီ။

သို့သော်....

သူသည် ခုမှ အသက်(၆၀)ကျော်လောက်သာ ရှိသေး
သည်ဟု ခန့်မှန်းစရာရှိသည်။

သူ၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုမှာ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်
သွက်လက်နေသည်။

သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် ဖြူဖွေးနေသည်။ ရင်ဘတ်
ပေါ်သို့လည်း ဖွားရထားကျနေသည်။

မှောင်ထဲတွင် ရုတ်တရက်တွေ့လျှင် ကြောက်မက်စရာ ဖြစ်
သည်။ သို့သော် ခုလို နေ့ဘက် အလင်းရောင်ထဲတွင်ကား သူ၏
ညစ်ထေးသော အဝတ်အစားများကြားတွင် သူ၏ ကြည်လင်
အေးမြသော မျက်လုံးများက သူ၏ရင်တွင်းရှိ ဖြူဖွေးသန့်စင်
လှသော မေတ္တာတရားကို ဖော်ပြနေပါသည်။

လီယင်းတောက်သည် ရသေ့ကြီး ငွေမုတ်ဆိတ် ဝန်ပိုင်း
အား ကြိုတင်သိရှိပြီး ယုံကြည်အားထားနေသူ ဖြစ်သဖြင့်
ရသေ့ကြီး ငွေမုတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်း မနီးမဝေးတွင် ခပ်ကျုံ့ကျုံ့
ကလေး ထိုင်နေသည်။

ဘွားဘွားဖန်းယင်လည်း ဝန်ပိုင်းအား ရပ်၍ အရိအသေ
ပေးလိုက်သည်။ နေရာထိုင်ခင်း ပြုလုပ်ပေး၏။ ဝန်ပိုင်း၏လက်
များကိုကား တွဲကိုင်မပေးပေ။

ရသေ့ကြီး ငွေမုတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်က သူ့အား လက်ဆွဲလျှင် စိတ်ဆိုးတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ကောင်းကျနယ်စား ဖန်ကန်းကို အထင်သေးလို့ မရ တော့ဘူး၊ ဒီကောင်တွေဟာ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားလေးရဲ့ သိုင်း စွမ်း ပညာအဆင့်ကို ရိပ်မိတာနဲ့ လူအင်အားတွေ စုနေကြပြီ မျက်နှာစိမ်းစားသမား ဆိုတဲ့ သိုင်းသမား ထိပ်သီးအဖွဲ့နဲ့လဲ ပူးပေါင်းသွားကြပြီ၊ ဒီတော့ ဒီကောင်တွေကို လိပ်ပြာပိုင် မင်းသားလေးအနေနဲ့ အရင်ကလို ပေါ့ပေါ့တွေ့ပြီး ပေါ့ပေါ့ တိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွယ်။”

“ရသေ့ကြီး ကြားရတဲ့သတင်းတွေက အမှန်ပဲလား။”

ဘွားဘွားဖန်းယင်က မေးသည်။

“အမှန်ပဲ ဖန်းယင်၊ အမှန်ပဲ...အမှန်ပဲ...ငါ့ကိုယ်တိုင်မြေပြန် ကို ဆင်းပြီး လေ့လာစုံစမ်းခဲ့လို့၊ ဒီလို ဒီအကြောင်း သိခဲ့ရ တာ၊ နောက်ဆုံး သိခဲ့ရတဲ့ သတင်းကဆိုရင် အကြံကြီးတဲ့ ဖန်ကန်းဟာ မျက်နှာစိမ်းစားသမားလို လူတွေကို လိုက်ပြီး စုစည်းနေတယ် ဆိုတဲ့သတင်းပဲ၊ တစ်လောကဆိုရင် ငွေလှေ ဝိဇ္ဇာ သိုင်းသမားကြီး မေတိုက်စွန်းကို သူတို့နဲ့ပူးပေါင်းပြီး လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားလေးကို တိုက်ဖို့ဆွေးနွေးရင်း မေတိုက် စွန်းက သဘောမတူနိုင်တဲ့အကြောင်း ငြင်းခုံမကပဲ ခုခံ တိုက် ခိုက်သံတဲ့၊ ဒီတိုက်ပွဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာက မေတိုက်စွန်း ကျဆုံးသွားတဲ့ အကြောင်းပါပဲ”

ရသေ့ကြီးငွေမုတ်ဆိတ် ဝန်ပိုင်ပြောပြသောအကြောင်း များတွင် ဖန်ကန်းတို့၏လက်ချက်ကြောင့် မေတိုက်စွန်းကျဆုံး

သွားကြောင်း လိယင်းတောက်ကြားသိလာရပါ၏။ သည့် အတွက် သူ့ရင်ထဲ နာကျင်သောဝေဒနာတစ်ရပ် ခံစားလာရ သည်။

မေတိုက်စွန်းသည် သူ၏ကျေးဇူးရှိခဲ့သူ သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦး မှဟုတ်ပါလား။

သူ့ဆရာတစ်ဦးဟုလည်း မှတ်ယူနိုင်ပါသည်။ ဆည်မှာ တစ်ဆက်တည်း လိယင်းတောက်ခံစားလာရသည်မှာ သူမြတ်နိုး ခဲ့သော မေယိရှန်ကလေးပင်။

မေယိရှန်ကလေးအကြောင်းကို ရသေ့ကြီးငွေမုတ်ဆိတ် ဝန်ပိုင်က ဘာကြောင့်ထည့်မပြောပါလိမ့်ဟု လိယင်းတောက် တွေးမိကာ ရသေ့ကြီး၏ပြောစကားကို စောင့်မျှော်နားစွာ နေသည်။

“မေတိုက်စွန်းသမီးလေး မေယိရှန်ကလေးတော် ကျဆုံး မလို့၊ ကောင်မလေးက ဆက်မတိုက်ပဲ ရှောင်ထွက်သွားလို့၊ ကောင်မလေးတွက်တာမှန်ပါတယ်၊ ‘လူအင်အားအဆမတန် များနေတာပဲ၊ ဘာလို့ဆက်တိုက်ရမှာလဲ၊ ရှောင်တန်ရှောင် ပေါ့’”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မေယိရှန်လိုအရေးအခင်း အခြေအနေကိုအကဲခတ်ပြီး အခုလို ဘွားဘွားဖန်းယင်ထံ ပြန်လာခဲ့တာပါ”

လိယင်းတောက်က ဖြတ်ပြော၏။ ရသေ့ကြီးသည် လိယင်း တောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ...

“မင်းစိတ်ကူးမှန်တယ်၊ ဒါဟာ သူ့ရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်ပဲ၊ အားမတန်တဲ့အခါ မာန်ကိုလျှော့တန်လျှော့ရတာပဲ၊ မလျှော့လို့ မရဘူးလေ”

“ဪ...ကျွန်မအခုမှ ရသေ့ကြီးဝန်ပိုင်း စီကိုရောက်လာတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရိပ်မိပါတယ်၊ ရသေ့ကြီး စီကလေးကို သိုင်းပညာတွေ ထပ်ပေးမလို့ မဟုတ်လား”

ဟု ဘားဘားဖန်းယင်ကပြောလိုက်သောအခါ ရသေ့ကြီး ငွေမှတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်းက....

“မှန်လိုက်လေကွယ်...မှန်လိုက်လေ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ရသေ့ကြီးငွေမှတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်းသည် အဖန်ရည်တစ်ခွက်ကို ကောက်ယူ၍ သောက်နေသည်။

သည်နေ့တွင်ပင် ရသေ့ကြီး ငွေမှတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်းသည် လီယင်းတောက်အား သူနေထိုင်ရာ နှင်းခဲတောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတွေကို ထပ်မံ သင်ကြားရာတွင် အနည်းဆုံး ခြောက်လခန့်ကြာကောင်းကြာမည်ဟု ရသေ့ကြီး ငွေမှတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်းက ပြော၏။

မည်သို့ဆိုစေ လီယင်းတောက်မှာ ဆက်၍ ဆောင်ရွက်ရတော့မည့် အခြေအနေတွင်ရှိနေသည်။

အမှန်စင်စစ် လီယင်းတောက်သည် မေယီရှန်ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည်ဆိုသောအကြောင်းကို သိလိုက်ကတည်းက မြေပြန့်ကိုသွားချင်လှပြီဖြစ်သည်။

သူက သူချစ်သောမေယီရှန်ကလေးကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာချင်နေသည်။

သို့သော် အခြေအနေမပေးခဲ့။ လီယင်းတောက်မှာ သူ့တွင် မေယီရှန်နှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းကိစ္စလေးတွေကို ဖွင့်ဟပြောရန်လည်း ခက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့မှာ နှလုံးသားရေးရာကို မေ့ပျောက်ပြီး ရသေ့ကြီးငွေမှတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်းနောက်သို့ လိုက်သွားရသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ကောင်းကျယ်နှင့် ရုတ်တရက် ပျောက်နေသော်လည်း လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအမည်ခံ သိုင်းသမားတစ်ဦး ပေါ်လာသည်။

ပထမ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား လီယင်းတောက်မဟုတ်သော်လည်း ပုံစံကတော့ မူလလိပ်ပြာပိုင်မင်းသားနည်းတူ ရှိနေသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားလိုပင် မျက်နှာတွင် မျက်နှာဖုံးတပ်ထားသည်။ ဝတ်စုံကအပြာ နောက်ကျောတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဝတ်ရှုံ့ခုံလွှာကလည်း အနက်ရောင်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအမည်ခံ သိုင်းသမားအတူပေါ်ပေါက်လာသော်လည်း ကောင်းကျယ်သူနယ်စားလူများကမူ အတုဟုမထင်။ မူလက လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဟုသာ ထင်မှတ်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၏ အရိပ်အယောင်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ကြောက်လန့်ကာ ခုခံတိုက်ခိုက်သူနည်းသည်။

ကိုယ်လွတ်ရုန်းကော ထွက်ပြေးကြသည်သာများ၏။
သို့သော် ကောင်းကျန်နယ်စားကြီးဖန်ကန်းဘက်မှ လူ
အင်အားကောင်းစွာဖြင့် တိုက်ခိုက်လာသည့် အခါတွင်မူ
လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားလည်း တိမ်းရှောင်သွားတတ်သည်။

ချူလင်းတောအုပ်တွင်ဖြစ်ပွားခဲ့သောတိုက်ပွဲသည် ဖန်ကန်း
အဖွဲ့သားများက လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအား အပိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့
ကြပါ၏။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အနားယူနေသည့်အခိုက် ဖန်ကန်း
အဖွဲ့သားများက အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူတို့ အထူး
တီထွင်ထားသော “နှစ်ကွက်တစ်ကွက် သိုင်းကွက်” ခေါ်
“နှစ်ယောက်ပေါင်းတစ်အား” တိုက်ကွက် တစ်ကွက်တည်းဖြင့်
တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဘိုဖြစ်လေရာ သူတို့၏ခားရိပ်ခားရောင်များမှာ လိပ်ပြာပိုင်
မင်းသားအပေါ်တွင် တစ်ချိန်ထိုးလှမ်းမိုးထားလျက် တိုက်ခိုက်
နိုင်ခဲ့သည်။

တော်ပေသေးသည်။ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၏ “နဂါးလိပ်
ချူးအိမ်သိုင်းကွက်” ဖြင့် ချိုင်ချိုးနှင့်ဆွန်းဝူတို့၏ ထူးခြား
သန်းကျယ်သောသိုင်းကွက်များကို တစ်ချိန်လုံးချေဖျက်နိုင်ခဲ့
သည်။ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာများချည်းဖြစ်နေသဖြင့် အချိန်
သာ ရှည်ကြာလာသည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ထိရောက်စွာ မထိုးပောက်နိုင်ဘဲ
သည်။

သည်လိုအဆင့်မြင့် သိုင်းပညာချင်း ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြ
သည့်အခါ အတွင်းအားသည်လည်း အရေးကြီးသော အချက်
တစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။

သိုင်းကွက်တိုက်ကွက်ချင်း မည်မျှပင် စံချိန်စံသွေး တူနေ
လင့်ကစား အတွင်းအားသာ လွန်အားကြီးသူက အတွင်းအား
လျော့နည်းသူအား အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆွန်းဝူသည် အတွင်းအားများကို အစွမ်းကုန်
စုစည်းပြီး သူ၏ ဘယ်ဘက်တောင်ခွဲလက်ဝါးကြီးဖြင့် လိပ်ပြာ
ပိုင်မင်းသား၏ ကုတ်မိုးပိုင်းကို တစ်အားကုန်လှဲ၍ ချိတ်ချ
လိုက်သည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက ပြေးဝင်လာသော လက်ဝါးချိတ်
ချက်ကို မမြင်မဟုတ် မြင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုယ်ဖော့
ပညာကိုသုံး၍ အချိန်မီ တိမ်းရှောင်လိုက်ပါသည်။

သို့သော်...လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား တိမ်းရှောင်လိုက်ခြင်း လှုပ်
ရှားမှုမှာ အချိန်အနည်းငယ် နောက်ကျသွားပါသည်။

“အုန်း...ခနဲ အော်မြည်ကာ ဒူးခွေလဲကျသွား၏။ ချိုင်ချိုး
နှင့် ဆွန်းဝူတို့နှစ်ယောက်သည် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ဒူးခွေလဲကျ
သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြသဖြင့် အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်
သွားကျပြီး...”

“ကဲဟေ့...ဒီတစ်ခါတော့ နာမည်ကြီးလှတဲ့ လိပ်ပြာပိုင်
မင်းသား ထိုနှစ်ယောက်လက်ချက်နဲ့ပဲ သေပေတော့?”

ဟု ပြောကာ တရကြမ်း ဝင်ရောက်ခုတ်ပိုင်းကြသည်။ ပါး
စပ်မှလည်း ဆဲရေးတိုင်းထွာရင်း ပျော်မြူးနေကြသည်။

သည်ကွင် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက နဂါးချူးအိမ်သိုင်းကွက်
ကိုပင် အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်၍ ခုန်ပျံထွက်ခဲ့သည်။

အတွင်းအားကောင်းရုံမကပဲ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ များခဲ့သူ
ဖြစ်ခြင်းကြောင့်သာ ဤမျှ ပြင်းထန်ပြီး ကြောက်စရာကောင်း
စသော ထိပ်သီးသိုင်းသမားနှစ်ဦး၏ နှစ်ကွက်တစ်ကွက် သိုင်း
ကွက်များကြားမှာ ဒဏ်ရာနှင့် ရုန်းထွက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်...ချူးလင်းတောအုပ်အတွင်း တို့တဲတဲတွင် ချိုင်ချီး
နှင့် ဆွန်းဝူတို့သည် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအား အလွတ်မပေး
နိုင်သဖြင့် ပိုမိုကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆက်လက်
တိုက်ခိုက်ကြ၏။

သည်တိုက်ပွဲတွင် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကလည်း လွယ်လွယ်
နှင့် လွတ်မြောက်မည် မဟုတ်ကြောင်း တွက်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ချင်...ချင်...ချင်”

ချိုင်ချီးနှင့် ဆွန်းဝူတို့က နှစ်ကွက်တစ်ကွက်သိုင်းကွက်များ
မှာ သတ္တမမြောက် သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်၏။
လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက ဝင်လာသမျှ တိုက်ကွက်များကို
ဂါးချူးအိမ်သိုင်းကွက်ဖြင့် ခံဆောင် ပယ်ထုတ်လျက်ရှိသည်။

ချမ်...ချမ်...ဟူသော ဓားချင်းထိခတ်သံများနှင့်အတူ
များ ပွင့်နေသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ အဆင့်မြင့် သိုင်း
သမားကြီးနှစ်ယောက်၏ ပခုံးစွန်းများတွင် မည်သည့်အချိန်က
ထိလိုက်သည်ပင်မသိလိုက် သွေးစများ ဖြာကျလာသည်။

ချိုင်ချီးနှင့် ဆွန်းဝူတို့သည် သူတို့၏ပခုံးစွန်း တစ်ဖက်ဆီမှ
သွေးစများကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။ ဆက်လက်
တိုက်ခိုက်ရန်ကိုပင် စဉ်းစားလာ၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန်
ကိုသာ တာစူနေသည်။

သို့သော် သူတို့ရှေ့တွင် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို မတွေ့ရ
တော့ပေ။ ဘယ်အချိန်က မည်သို့ ခုန်ပျံတိမ်းရှောင်သွားသည်
ကိုပင် မသိလိုက်ကြပေ။

ဤသို့ဖြင့် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အတုသည် အစစ်နှင့်မခြား
နာမည်ကြီးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အတုအစစ်ပြဿနာသည်
ရှိပင် ရှိနေသော်လည်း တကယ်တမ်း လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကို
တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်သောအခါ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအစစ်ပင် ဖြစ်
ကြောင်း ပြောဆိုလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ကောင်းကျနယ်အတွင်း ပေါ်ပေါက်၍ ဖန်ကန်းအဖွဲ့
သားများကို သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူလျက် ရှိနေသော
လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအား အတုအစစ် အမှန်တကယ်ခွဲခြားနိုင်
သူတို့ကား သုံးဦးသာရှိပါသည်။

သူတို့ကား မိုးထိုးတောင်ထိပ်ရှိ ဆံဖြူမယ်ဘွားဘွား ဖန်
ယင်း၊ ရေခဲတောင်နေ ငွေမုတ်ဆိတ် ရသေ့ကြီး ဝန်ပိုင်းနှင့်
လီယင်းတောက်တို့သာ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့အနေနှင့် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအတူပေ၍ တွင်စဉ်းစား
၇ ခက်နေသည်ကလွဲ၍ လိုက်တုရကောင်းမလား ဟူသော
အမျက်ဒေါသ မဖြစ်ခဲ့ကြပေ။

အမှန်တော့ လီယင်းတောက် ရေခဲနှင်းကောင် ရသေ့ကြီး
ငွေမုတ်ဆိတ် ဝန်ပိုင်းထံတွင် ပိုမိုနက်ရှိုင်းပြီး လျှို့ဝှက်ခက်ခဲ
သော သိုင်းကွက်များ သင်ယူ၍ စွမ်းအားသစ် အတွင်းအား
လေ့ကျင့်မှုများ ပြုလုပ်နေသည့်အတွက် အထောက်အကူပင်
ရရှိနေပါသည်။

လီယင်းတောက်ကမူ သူ၏လုပ်ဆောင်စရာ လုပ်ဆောင်ချက်
များ ပြီးဆုံးသည့်အချိန်တွင် မြေပြန့်သို့သွားရောက်ကာ အရင်
ဆုံး သူ့အမည်နှင့် လှုပ်ရှားနေသူ ဒုတိယလိပ်ပြာပိုင်မင်းသား
သိုင်းသမားနှင့် တွေ့ဆုံဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါ
သည်။

* * *

ချူလင်း တောအုပ်ကို ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်လာနေသော
မြင်းခွာသံမှာ ပြင်းထန်လှပေသည်။ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ စီး
လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လရောင်မှာ ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိလေ
ရာ မြင်းစီးသမားကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

ထိုသူကား အခြားသူမဟုတ်။ မျက်နှာဖုံး၊ ဝတ်စုံပြာနှင့်
ဝတ်ရုံနက်တို့ကို တပ်ဆင်ထားသော လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားပင်
ဖြစ်သည်။ စီးလာသော မြင်းမှာလည်း အုန်းခွံရောင် မြင်း
ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်လေရကား ဤလိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် ပထမ
လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကား၊ သို့မဟုတ် ဒုတိယလိပ်ပြာပိုင်မင်းသား
ကား မည်သူမျှ မပြောနိုင်ပါပေ။

သူသည် မည်သည့်အရပ်မှမည်သည့်အရပ်သို့သွားသည်မသိ။
အသွားခရီးလား၊ အပြန်ခရီးလား၊ ဒါကိုလည်း မည်သူမျှသိ
လိမ့်မည် မဟုတ်။

သူက သူ၏ အုန်းခွံရောင်မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ နှင်နေသည်။
ချူလင်းတောအုပ်ကို အလျားလိုက် ဖြတ်နေသည်။

သည်ညတွင် ထူးခြားနေသည်မှာ အခြားသောလိပ်ပြာပိုင်
မင်းသား တစ်ဦးသည် မြင်းညှိကြီးကိုပင်စီးနင်းလျက် ချူလင်း
တောအုပ်ထဲသို့ ဒုန်းစိုင်းဝင်ရောက်လာခြင်းပင်။

ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိသော ဤညတွင် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား
နှစ်ဦးတို့ တွေ့ဆုံကြလေပြီ။

“မည်သူသည် ပထမလဲ၊ မည်သူသည် ဒုတိယလဲ”
သူတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် လာခဲ့ကြပါ၏။ တစ်နေရာတွင်
တွေ့ဆုံကြပေတော့မည်။ ဤချူလင်း တောအုပ်အတွင်းရှိ
လမ်းများသည် များများမရှိ။ တစ်ခုတည်းသော လမ်းသာလျှင်
ရှိပေသည်။

သူတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း စီး နှင်လာခဲ့ကြလေရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးသည်ထက် နီးလာခဲ့ ချေပြီ။

တစ်ဦး၏ မြင်းခွာသံများကို တစ်ဦးက ကြားနေရပေပြီ။ မြင်းတွေ အများချည်း ဒုန်းစိုင်းလာသည်မဟုတ်ပဲ မြင်း တစ်ကောင်တည်း ဒုန်းစိုင်းစီးလာသည်ကို သူတို့ချင်း သိလိုက် သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိတို့မြင်းကို ဇက်ကြိုးသပ်၍ မရ၊ ဆက်၍ ဆက်၍သာ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

တွေ့ကြရလေပြီ။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား....

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား....

သူကလည်း လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား....

ငါကလည်း လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားပါလား။

မြောက်ဘက်အရပ်မှလာသော လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားလီယင်း တောက်ကား တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူ့မြင်း၏ ဇက် ကြိုးကို ဆွဲ၍သတ်ကာ ရပ်လိုက်ပါသည်။

စီးနှင်းမောင်းနှင်လာသော အရှိန်ကများလွန်းသဖြင့် မြင်း မှာ ပဒပ်ရပ်သော အနေအထားပင် ဖြစ်သွား၏။

မြင်းညှိကြီးကလည်း သူ့ကို သည်လို အမှတ်မထင် ဇက် ကြိုး ဆွဲသတ်၍ ရပ်သော အလေ့အကျင့်မျိုး မလုပ်စေချင် သည့်ဟန် ရှိသည်။

မြင်းဟိသံကို ပေးလိုက်လေသည်။

တစ်ဖက်က မြင်းညှိကြီးကလည်း ပဒပ်ရပ်ခြင်း မြင်းဟိခြင်း အမှုကို ပြုလာပါ၏။ လီယင်းတောက်သည် ရောမမှန်ကြီးတစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်လာလေသလားဟု သူ့ကိုသူ တွေးလိုက်မိပေ သည်။

ဤ၍ဤမျှ တူနေရပါမည်လော။ လီယင်းတောက်သည် သူ့အား တောခြောက်လေပြီလားဟုပင် အတွေးရောက်လိုက်မိ သည်။ အနည်းငယ်တော့ သွေးလေချောက်ချားသွားသည်။

တစ်ဖက်က လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၏အရိပ်အခြည်ကို အသေ အချာကြည့်နေသည်။ တစ်ဖက်က လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားကလည်း လီယင်းတောက် ကို အသေအချာလေ့လာအကဲခတ်နေသည်။

အချိန်မှာ အတော်ပင်လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးခဲ့သော်လည်း သူတို့ကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကွက်စေ့စေ့ လေ့လာ အကဲခတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

“မင်း....ဘယ်သူလဲ”

လီယင်းတောက်က ခပ်ငေါက်ငေါက်အသံဖြင့် မေးလိုက် သည်။ နုထိယ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် စကားပြန်မပေးဘဲ ကြည့်နေသည်။

“မေးနေတာမကြားဘူးလား။ မင်းဘယ်သူလဲ”

ထို့ပြန်စကားကို လီယင်းတောက် ခုထိမကြားသေးပေ။ “မင်းဟာ ငါမရှိတဲ့အချိန်မှာ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ငါ့ အယောင်ဆောင်ခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ မင်းက ခုလို ငါ့ကိုယ်စားသရုပ်ဆောင် လှုပ်ရှားနေတဲ့အတွက်

ငါသဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက မကောင်းမှုခုစုရိုက်
ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လူသတ်
မိရင်တောင် အလွန်မတန် မလွဲသာမရှောင်သာမှ သတ်ရတဲ့
သိုင်းသမားမျိုး မင်းဟာ ငါ့နာမည်နဲ့ ဘာတွေများ မဟုတ်
တာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ၊ ပြောစမ်း”

သည်အချိန်ထိ ဒုတိယ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားသည် ငြိမ်သက်
နေသည်။ ထို့နောက် ပြုံးလေသည်။ ပြီး... သူ၏ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲ
ထားသော ဓားအိမ်မှ ဓားရှည်ကို ရှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် သူ့လက်ထဲက ဓားရှည်ကို လိယင်းတောက်ထံ
လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။ လိယင်းတောက်သည် တစ်ဖက်မှ မျှော်
လင့်သော လုပ်ရပ်ကြောင့် ကြောင်စီစီဖြစ်သွားသည်။

လှမ်းပစ်လိုက်သော ဓားကို လှမ်းယူဖမ်းဆီးဆုပ်ကိုင်လိုက်
လင့်ကစား ကြောင်အအ။

သူ့လက်ထဲဆောက်လာတော့မှ ဓားကို သတိထားကြည့်လိုက်
သည်။ စွမ်းအားရှင်၏ ဓား ဖြစ်နေသည်။

“စွမ်းအားရှင်၏ ဓား”

“စွမ်းအားရှင်၏ ဓား”

သည်တော့မှ လိယင်းတောက်သည် ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာ
ကာ ဓားရိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“လိဟိုး...”

ဦးလေးဟိုကွမ်းဝူကိုယ်တိုင် ရေးမှတ်ပေးထားသော ဓား
ပိုင်ရှင်၏ အမည် မဟုတ်ပါလား။

လိယင်းတောက်၏ မျက်နှာသည် စောစောကလို အမျက်
ဒေါသ အရိပ်မည်းတွေ လုံးဝမရှိတော့။ ဝမ်းသာမှုအပေါင်း
နှင့် ကြည်လင်ပြတ်သား၍ သွားရပါတော့သည်။

“လိဟိုး...”

လိယင်းတောက်သည် ညီမလေး၏ အမည်ကို နှစ်ထောင်း
အားရ အော်ခေါ်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။
လိဟိုးကလည်း သူ့အစ်ကိုနည်းတူ သူ၏ မြင်းညိုကြီးပေါ်မှ
လွှားခနဲ ခုန်၍ ဆင်းလိုက်သည်။

ပြီး... မျက်နှာတွင် ဖုံးကွယ်ထားသော မျက်နှာဖုံးတွေကို
အသီးသီးဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“လိဟိုးရယ်”

“အစ်ကို...”

ဤသို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောဆိုကြပြီးနောက်
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြေးဖက်လိုက်သည်။

အတန်ကြာဖက်ထားပြီးမှ လူချင်းခွာလိုက်ကြသည်။

လိဟိုး၏ မျက်နှာတွင် ကား မျက်ရည်စများ စိုရွဲသွား၏။

“အစ်ကိုလီယင်းတောက်ကို ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ညီမ လုံးဝမှထင်ခဲ့မိတာ အမှန်ပဲအစ်ကို”

ဟု ပြောကာ လီဟိုးသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ခြေရင်းတွင် စင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

လရောင်သည် သစ်ပင်အောက်တွင် ပြောက်တောက်ကြွားတား ကျရောက်နေသည်။ လီယင်းတောက်လည်း သူ့ညီမလေး၊ လီဟိုးအနီးတွင် ပင်ထိုင်၏။

“ညီမဖြင့် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ကို အံ့ဩနေပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ အဘိုးနဲ့ ဦးလေးဟိုကွမ်းဝူတို့သာ အစ်ကိုဟာ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားလေးဖြစ်နေတာကို သိလိုက်ရရင် သိပ်ကို ဝမ်းသာကြမှာပဲ။ အစ်ကိုဒီဘဝမျိုးကိုဘယ်လိုဖြစ်ပြီးကူးပြောင်းလာတာလဲအစ်ကို၊ ညီမလေးကို ပြောပြစမ်းပါဦး။”

ထိုအခါ လီယင်းတောက်က သူ ခုလိုဘဝမျိုးရောက်ရှိလာပုံကို အစမှသည်အဆုံးတိုင် အသေးစိတ်မဟုတ်သည့်တိုင် အဖြစ်အပျက်များကို လီဟိုးအားပြောပြလိုက်သည်။

လီဟိုးမှာ သူ့အစ်ကိုလီယင်းတောက်ပြောပြသမျှ အသစ်အဆန်းနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာချည်း ဖြစ်နေသည်။

ဘာတစ်ခုနဲ့မျှဝင်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိသည်။ သူ့အစ်ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြပြီးတော့မှ လီဟိုးက ချီဖူရွာကလေးက သူတို့မြေးအဘိုးအကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“အဘိုးရောနေကောင်းရဲ့လား။ ဦးလေး ဟို ကွမ်း ဝူ ရော သူလဲခနဲကောင်းကြတယ်နော်”

“ဦးလေးဟိုကွမ်းဝူကတော့ ကျန်းမာပါတယ်။ အဘိုးက သိပ်မကျန်းမာဘူး။ အစ်ကိုကိုသူက မျှော်လင့်ထားတယ် မဟုတ်လား။ အစ်ကိုက သူ့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိတာကိုး။ အစ်ကို ခုလိုဘဝမျိုးရောက်နေတာမှန်းသိလို့ ကတော့ အဘိုးသိပ်ကို ဝမ်းသာလာမှာပဲ။”

လီဟိုးသည် ဤသို့ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုဝမ်းမြောက်နေရင်းမှ မျက်နှာကလေး သိသိသာသာညှိုးသွားလေရာ လီယင်းတောက်ပင် တအံ့တဩဖြစ်သွားရလေသည်။

လီဟိုးမျက်နှာကလေး ညှိုးကျသွားရသည့်အကြောင်းရင်းကို လီယင်းတောက် ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

အကြောင်းမူကား လီယင်းတောက်ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော စွမ်းအားရှင်တို့၏ခါးကိုလီဟိုးတွေမြင်သွားသောကြောင့်ပင်။

သည်ခါးကို လီယင်းတောက်ထံမှ မာယွင်းလက်သို့ရောက်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ရွှေဟင်္သာကုန်း တိုက်ပွဲတွင် မာယွင်း ကျဆုံးခဲ့စဉ်က လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား လာရောက် ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးခဲ့သည်ကို သာ လီဟိုးသိခဲ့သည်။

အခါအခွင့်သင့်တုန်း တိမ်းရှောင်ခဲ့ရသဖြင့် မာယွင်းကျကျန်ရစ်သော စွမ်းအားရှင်ခါး ခုလို သူ့အစ်ကိုလီယင်းတောက် တဖြစ်လဲ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားလက်ထံ ရောက်နေကြောင်း မသိခဲ့။

လိယင်းတောက်က သူ့ဘိုးအေလုပ်ပေးသော စွမ်းအားရှင်
ဓား သူ့လက်ထဲ မည်ကဲ့သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပုံအကြောင်း
ကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“အစ်ကို အခု အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား”

လိဟိုးက သူ့အစ်ကိုနှင့်ဘိုးအေကို တွေ့စေချင်ဟန်တူ
သည်။

ဒါကို လိယင်းတောက်ကလည်း နားလည်လိုက်ပါသည်။

“အစ်ကို ဘဝအကြောင်းကို ညီမလေးသိနေမှပဲကွယ်၊
အဘိုးတို့ကိုလဲ ညီမလေးပဲပြောပြလိုက်ပါနော်၊ အစ်ကိုက
ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတွေရှိနေသေးလို့ပါ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုဟာ
ချီဖူရွာကိုပြန်နေပြီ၊ လှုပ်ရှားနေဖို့မကောင်းဘူး၊ ဖန်ကန်းတို့
လူစုက သိပ်လျင်တာ၊ ခုဆိုလက်နက်အင်အား လူအင်အား
တာမပြောစရာမရှိတော့ဘူး၊ ကောင်းကျနယ်ထဲမှာ ဘယ်
နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် သူတို့လူတွေချည်းပဲ၊ မျက်နှာစိမ်းဓားသမား
ဆိုတဲ့လူက ဝင်ရှုပ်နေသေးတယ်၊ ညီမလေးလဲ လိပ်ပြာပိုင်
မင်းသားအဖြစ် ဟန်မဆောင်ခဲ့တော့၊ အန္တရာယ်သိပ်များတယ်၊
အစ်ကိုတောင်မှ ကြည့်ပြီးလှုပ်ရှားရမှာ၊ ဖန်ကန်းနဲ့ သူ့လူ
ချိုင်ချိုးတို့ ဆွန်းတို့ဆိုတာကလဲ ဒုစရိုက်သိုင်းသမားလောက
မှာ နယ်နယ်ရရတွေမဟုတ်ဘူး”

“ဒီတော့ ဒီကောင်တွေကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ အစစအရာရာ အသေးစိတ်အကွက်ချပြီး တိုက်ခိုက်
နိုင်ကာမှ ညီမလေး”

“အဘိုးနဲ့မတိုင်ပင်တော့ဘူးလား”

“လို့အပ်ရင် အစ်ကိုတိုင်ပင်မှာပါ၊ အခုတော့ အစ်ကို
ဆရာသမားကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ဆံဖြူမယ် ငွေခားရှင်ဖန်းယင်နဲ့
ရသေ့ကြီးငွေမုတ်ဆိတ်ဝန်ပိုင်းတို့ရဲ့ အကြံပေးထားတဲ့အတိုင်း
ညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း ဆက်လက်လှုပ်ရှားဖို့ ရှိနေတယ်
ညီမလေးရဲ့”

“ညီမလေးကိုရော အစ်ကိုနဲ့အတူတူ ပါဝင်မတိုက်ခိုက်ရ
တော့ဘူးလား၊ အခုကိစ္စဟာ အဓိကအချက်က ညီမလေးတို့ရဲ့
ဖန်ကန်းအပေါ် ရန်ကြေးဆပ်ကြဖို့ကိစ္စမဟုတ်လား”

“ဒီလိုတုတ်လို့ မရတော့ဘူးညီမလေးရဲ့၊ အရင်တုန်းက
တော့ အဘိုးတို့မျှော်လင့်ထားသလို အစ်ကိုတို့ရဲ့ ဖန်ကန်း
အပေါ်မှာ ပုဂ္ဂိုလိကဆန်တဲ့ ရန်ကြေးဆပ်ဖို့ပါပဲ၊ ဒီကိစ္စကြောင့်
လဲ အစ်ကိုဟာ အဘိုးဘာတွေပြောပြော ဘယ်လိုခိုင်းခိုင်း
ဒီလို လူသတ်ရမယ် အလုပ်တွေကို အစ်ကိုရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်
ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့်လို့ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဖန်ကန်း
ကို ကောင်းကျနယ်သူနယ်သားတွေရဲ့ အဓိက ရန်သူအနေနဲ့
တိုက်ခိုက်ကြရတော့မှာမဟုတ်လား၊ ဒီကောင်တွေ ကောင်းကျ
နယ်သူနယ်သားတွေအပေါ်မှာ မတရားစော်ကားမော်ကား
လုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို
အစ်ကို ဆရာတွေက အသေအချာရှင်းလင်းပြောပြလို့ အစ်ကို
သဘောပေါက်ခဲ့ပြီလေ”

“ဗီလိဆိုရင် အစ်ကို ညီမလေးဆီကိုမလာတော့ဘူးလား။ ညီမလေးတို့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကိုလဲ မဖန်တီးပေးတော့ဘူးလား။”

“ဪ...သဘောမပေါက်လိုက်တာညီမလေးရယ်။ အစ်ကို အခုလှုပ်ရှားနေသမျှဟာ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ဖြတ်နည်းလမ်း၊ တွေ့ပါကွယ်။ နော်...ကဲ...ဗီတော့ ညီမလေးအဘိုးဆီမှာသာ အေးအေးစောင့်နေ။ အစ်ကိုဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတွေ ပြီးစီးတာနဲ့ ညီမလေးဆီကိုလာခဲ့မယ်။ အဲဒီတော့ တို့တွေ ဖန်ကန်းရဲ့ လည်ချောင်းသွေးကို ဖောက်သောက်ကြတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။”

သည်ညက သူတို့မောင်နှမသည် ရှေးဟောင်းနှောင်းမြစ်များနှင့် အနာဂတ်အရေးကိစ္စများပြောနေကြသဖြင့် ညဉ့်နက်ရုံမက မိုးသောက်အရုဏ်ပိုင်းသို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့မောင်နှမ လမ်းခွဲလိုက်ကြသောအခါ မိုးသောက်ယံပိုင်းသို့ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

သို့နှင့် လီယင်းတောက်သည်လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအဆောင်အယောင် အဝတ်အစားများကို အထုပ်ကလေး ထုပ်ကာ သာမန် ကျေးတောသား အသွင်ဖြစ် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

လီဟိုးကလည်း သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအသွင် မဆောင်တော့ပဲ ဟုကတိပေးပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်မို့ လီယင်းတောက်မှာ ညီမလေး လီဟိုးအတွက် စိတ်အေး လက်အေး ရှိခဲ့ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လီယင်းတောက်သည် ရှန်စီမြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဤမြို့ကလေးသို့ လီယင်းတောက် ဖရောက်ရှိလာသည်မှာ သူ့ဆရာ ရသေ့ကြီး ငွေမှတ်ဆိုတ်ဝန်ပိုင်းကစေလွှတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရှန်စီမြို့ကလေး၏ ဈေးအတွင်းတွင် ဟိုပုံးကျန်ဆိုသူ ကရုတ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်။

သူသည် ပေါက်စီရောင်းစားသော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ့ထံသို့သွားရောက်ကာပေါက်စီများရောင်းရင်း ဖန်ကန်းတို့ လူစု၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာပြီး တစ်ယောက်ချင်း တစ်စုချင်း ဖြိုခွင်းတိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

နောက်မှ အခြေအနေအရ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားရန် သူ့ဆရာ ရသေ့ကြီးက မှာကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှန်စီမြို့ကလေးသို့ လီယင်းတောက် ရောက်ရှိသောအခါ ဈေးအတွင်းသို့ တန်းဝင်ခဲ့သည်။

ပေါက်စီရောင်းသော ဈေးဆိုင်ကို လိုက်ရှာနေစဉ် အဘိုးကြီး ဟိုပုံးကျန်က ဦးစွာနှုတ်ဆက်၍...

“ရသေ့ကြီး ဝန်ပိုင်းက လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား” ဟု ဆိုမေးသည်။

လီယင်းတောက်မှာ သူ့အား အဘိုးကြီး ဟိုဖုံးကျန်ကခုလို ဆီးမေးလိုက်သဖြင့် အဘိုးကြီးကို အတော်ကလေး တလေး တစား ပြစ်သွားသည်။

“ဘဲကြီးက ကျွန်တော်ကို တွေ့တာနဲ့ ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တဲ့ လှုပ်လို့ သိနေရလောက်အောင် ကျွန်တော် မှာဘယ်လိုထူးခြားတဲ့ အမှတ်အသားများပါလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ဟိုဖုံးကျန်က ပြုံး၍ ကြည့်ရင်း ပေါက်စီတွေကို ဝါးခြင်းတစ်ခုထဲ ထည့်ရင်း ...

“မင်းတို့က ငယ်သေးလို့ ဒီအတတ်ပညာတွေကို မလေ့လာ မိသေးတာပါကွာ၊ နေ့စဉ် လေ့ကျင့်သွားလို့ ကတော့ သိပ် ခေက်ပါဘူး၊ နေ့စဉ်သွားလာ လှုပ်ရှားမှုတွေထဲက ရဲတဲ့ပညာ ရပ်တော့ပါပဲ၊ မင်းကို ငါက ဘယ်သူ လွှတ်လိုက်တာလဲလို့ တန်းသိတာက မင်းဟာဒီမြို့သားတစ်ယောက်ရဲ့ သွားလာ လှုပ်ရှားမှုမျိုး မဟုတ်လို့ပဲ၊ နေ့စဉ်မြင်နေကျ လူတွေရဲ့ သွားလာ လှုပ်ရှားမှု၊ ပြောဆိုမှုတွေဟာ အနေကြာလို့လား မသိဘူး၊ ခွဲမရအောင် တူသွားကြတာဟာ၊ အေး...မင်းလို တစ်ယောက် တစ်ကျေးက ရောက်လာတဲ့ လူလဲကျရော ဘွားခနဲ ခြားနားသွားတော့တာပဲ၊ ဒါက ဒီကိစ္စတစ်ခုတည်းပေါ့ မှာငါပြောနေတာ၊ ဟဲ...ဟဲ”

ဟု ပြောနေသည်။

ဟိုဖုံးကျန်မှာ မုဆိုးဖိုကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် တစ်သက်လုံး ဈေးအတွင်း နေခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ဘဝအတွေ့အကြုံ များနေသူ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“အဘ...ဒီပေါက်စီ အထမ်းက ကျွန်တော် အတွက်လား”

လီယင်းတောက်က အသင့်ရှိနေသော ပေါက်စီအထမ်းကို ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“အစကတော့ ငါ ထမ်းရောင်းတဲ့ ပေါက်စီအထမ်းပဲကွ၊ ငါက အနားယူပြီး ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ရောင်းနေပြီဆိုတော့ မင်း အတွက်ပဲ ဆိုပါတော့၊ ကဲ...ငါက မြန်မြန်သမား၊ ခုဆိုခုမှ ကဲ...အဲဒီပေါက်စီ အထမ်းနဲ့ ခုပဲ သွားရောင်းစမ်း”

အဘိုးကြီး ဟိုဖုံးကျန်က ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလာသည်။

လီယင်းတောက်ကလည်း အားကျမခံ၊ သူ့လိုပင် စိတ်မြန် လူမြန် ရှိသည်ဆိုသော သဘောကို ဖော်ပြလိုက်ချင်နေသည်။ ချက်ချင်းပင် နေရာမှထ သည်။

အထုပ်ကလေးကို အိပ်ခန်းထဲရှိ ဗီဒီတစ်လုံးတွင် လှုံ့ခွာ သိမ်းလိုက်ပြီး အဘိုးကြီးဟိုဖုံးကျန် စီစဉ်ပေးထားသော ပေါက်စီအထမ်းကို ပခုံးထက်တွင်ထမ်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် လီယင်းတောက်မှစ ရှန်စီမြို့ကလေးတွင် ပေါက်စီရောင်းသမားကလေး လီယင်းတောက်ဘဝ သို့မနေ့ချင်း ညချင်း ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

“ပေါက်စီဗျို...ပေါက်စီ၊ တစ်လုံးကိုတစ်ပြားပဲ၊ ပေါက်စီရမယ်၊ ဝက်သားပေါက်စီရမယ်၊ ကြိုက်တာယူ...ကြိုက်တာစား၊ တစ်ပြားပဲ၊ ပိုမယူဘူး၊ တစ်လုံးက နှစ်လုံးစားမူပဲ ပိုယူတယ်၊ လာ...လာ...ပေါက်စီ... ပေါက်စီ...ပဲပေါက်စီ... ဝက်သားပေါက်စီ”

လီယင်းတောက်သည် လူစည်ကားလှသော ရှန်စီမြို့မ လမ်းကြီး တစ်လျှောက်တွင် ပေါက်စီမုန့်ထမ်းကို ထမ်းကာရောင်းချနေသည်။

ဤသို့ ဈေးရောင်းသည့်အလုပ်ကို တစ်ခါတမူ မလုပ်ဖူးသော်လည်း သူက ဈေးရောင်းသည့်အလုပ်တွင်စိတ်ကိုနှစ်ထားလိုက်လေရာ တကယ် ပေါက်စီရောင်းသမား လက်ဟောင်းတစ်ယောက်နှင့်မခြား ရှိနေပါတော့သည်။

“ပဲပေါက်စီတစ်လုံးလောက် ရောင်းစမ်းပါ”

ပဲပေါက်စီ ဝယ်လာသော အမျိုးသမီးကလေး၏ အသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် လီယင်းတောက် တုန်လှုပ်သွား၏။

အကြောင်းမူကား သည်အသံမျိုး၏အရှင်သခင် မိန်းမချောကလေး မေယီရှန်ကို လီယင်းတောက် ချစ်ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

သူထင်မြင်ယူဆသည့်အတိုင်းပင် ဆတ်ခနဲ မော်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မေယီရှန်ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် မေယီရှန်သည် သူမ၏ရုပ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရုပ်ဖျက်ထားဟန် တူသည်။

လီယင်းတောက်ကတော့ မေယီရှန် ဘယ်လိုရုပ်ဖျက်ထားသည် ဖြစ်စေ အမှတ်သညာကောင်းနေသည်။ ချက်ချင်းထုရပ်လိုက်သည်။

“မေ...မေယီရှန်...”

ဟုလည်း လီယင်းတောက်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မေးလိုက်သည်။

မေယီရှန်မှာလည်း လီယင်းတောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့ရုပ်သူဖျက်ထားသည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားဟန် တူသည်။

“အစ်ကိုလီယင်းတောက်၊ ဒီမှာပေါက်စီရောင်းစားနေတယ် ဟုတ်လား”

လီယင်းတောက်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကြာပြီလား”

လီယင်းတောက်က ခေါင်းပဲညိတ်ပြသည်။ သူ့မှာ ဝမ်းသာလွန်းမက ဝမ်းသာနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လမ်းဘေးတံတားအောက်သို့ဆင်းကာ စကားပြောကြသည်။ တံတားအောက်တွင် ဝေဖိုးနေသည်။ လူအချို့

တံတားအောက်သို့ဆင်းကာ စီးနေသောစမ်းရေတွင် ခြေထောက်နှင့် လက်ဆေးကြောခြင်း၊ မျက်နှာသစ်ခြင်း ပြုလုပ်ကြသည်။

အေးအေးဆေးဆေး အနားယူရန်လည်းကောင်း နေရာတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် လီယင်းတောက်က သူ့ချစ်သူမေယီရှန်ကို တံတားအောက် စမ်းချောင်းလေးဘေးသို့ ခေါ်သွားခြင်းပင်။

“အစ်ကိုလီယင်းတောက်၊ အိမ်ကထွက်သွားပြီး မကြာပါဘူး၊ အခုဖလဲဆုံးတာပါပဲ။ ဖန်ကန်းလူတွေ လာသတ်သွားတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပါပဲရှင်”

မေယီရှန်က သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်း တစ်ပိုင်းတစ်စကိုလှစ်ပြသည်။

လီယင်းတောက်က မျက်နှာမသာမယာဖြင့်....

“အဲဒီအကြောင်းတွေ အစ်ကိုကြားပါတယ်”

ဟု ပြော၏။

“အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မလဲ သူတို့နဲ့ကင်းလွတ်ရာနေရာကို ရွေးနေခဲ့ရတာပါပဲ။ ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ ရုပ်ဖျက်ထားရတာ ကြည့်ပါလား”

“မင်း ရုပ်ဖျက်ထားတာကို တခြားလူတွေအနေနဲ့ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကသာ မင်းကို အသည်းနှလုံးထဲ နှလုံးထဲက စွဲမြဲနေလို့ မှတ်မိနေတာပါ”

ဟု လီယင်းတောက်က ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်သောအခါ မေယီရှန်က မျက်လွှာကလေး ချထားလိုက်သည်။

“ဒါထက်....မင်းအခု ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

မေယီရှန်သည် လီယင်းတောက်ပေးထားသော ပဲပေါက်စီတစ်လုံးကို ကိုက်ဝါး၍စားနေရာမှ မျက်နှာလေးညှိုးသွားရပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ....

“ကျွန်မဘဝက အတော် ကိုမရေရာဘူး။ အခုဆိုရင် ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းတောင်မသိဘူး။ အခု အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်မှာနေနေတာ အသိမိတ်ဆွေက ကျွန်မကို မကျွေးချင်တော့လို့လား၊ စီးပွားရေး အဆင်မပြေလို့လား မသိပါဘူး။ ကျွန်မကို လိုလိုလားလားကောင်းမပြောဘဲ၊ တခြားမှာ သွားနေဖို့ချည်းပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ခုလိုထွက်လာတာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် မေယီရှန် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်နေ၊ ကျုပ်မင်းကို လက်ဖျားနဲ့မတို့ဘူး။ တကယ်ပြောတာပါ”

“တကယ်လား”

“အို...တကယ်ပြောတာ၊ တကယ်...တကယ်”

မေယီရှန်သည် လီယင်းတောက်၏မျက်နှာကို မော်၍ကြည့်လိုက်သည်။ အပြုံးစကလေးတစ်စ သူ့မျက်နှာတွင် ကပ်ငြိပ်လာသည်။

အခန်း (၃၀)

ရှန်စီမြို့ဈေးအတွင်းရှိ အဘိုးကြီးဟိုဖုံးကျန်ထံတွင် လီယင်းတောက်နှင့် မေယီရှန်တို့နေထိုင်လာကြသည်မှာ တစ်လကျော်ကြာလာခဲ့ပြီ။

ထိုသို့နေထိုင်နေစဉ် လီယင်းတောက်သည် သူ့လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအမည်ရှိ တစ်ကိုယ်တော် ဓားသမားလူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အကြောင်း မေယီရှန်အား ဖွင့်မပြောခဲ့ပေ။

အဘိုးကြီးဟိုဖုံးကျန်ကလည်း လီယင်းတောက်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့် လီယင်းတောက်မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မေယီရှန်အား မပြောပြခဲ့။

ထို့ကြောင့်လည်း မေယိရှန်သည် လီယင်းတောက်အား...
“ရှင်လဲ ဒီဘဝမှာ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ပဲနေသွားတော့မှလား
ဟင်”

ဟု မေးခဲ့ရာ လီယင်းတောက်က ပေါက်စီအပူပေး ထင်း
များ ထည့်ရင်း....

“ကျုပ်က ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့မနေလို့ ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ နေ
ရမှာလဲဗျာ”

ဟု ပြောပြန်ရာ မေယိရှန်က သက်ပြင်းကလေးမှုတ်ထုတ်ရ
လေတော့သည်။

“ဪ...တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းဘဝမျိုးကိုတစ်ဆင့်
တက်လှမ်းဖို့ ပြောနေရတာပေါ့”

“ကျုပ်အခုလို ပေါက်စီရောင်းစားနေတဲ့ ဘဟော တိုး
တက်မှုမရှိဘူး၊ အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်လို့ မင်းပြောချင်
လို့လား”

လီယင်းတောက် မေယိရှန်ကို မေးခွန်းတစ်ခုထုတ်လိုက်၏။
မေယိရှန်သည် ငေးမောနေရာမှ လီယင်းတောက်ကိုကြည့်လိုက်
ကာ....

“အစ်ကိုလီယင်းတောက်ရဲ့ လက်ရှိဘဝကို တိုးတက်မှုမရှိ
ဘူး၊ အောက်တန်းကျတဲ့ဘဝလို့ ကျွန်မ မပြောရသေးပါဘူး၊
ရှင်၊ အလုပ်ဆိုတာ ဘယ်အလုပ်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မွန်မြတ်တာပါပဲ၊
မကောင်းတဲ့အလုပ်ကလွဲလို့ သမာအာဇီဝ အလုပ်မျိုးတွေ
ပေါ့ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က အဲဒီသဘောမျိုးကိုပဲ လက်ကိုင်ထား
ချင်တယ်”

“ဒါပေမယ့်လဲ....ပြောစရာစကားက ကျန်ပါသေးတယ်”
မေယိရှန်မှာ သူမ၏စကားကို ဆက်ပြီး မပြောသင့်ပြော
သင့် ချိန်ဆနေသည်။ ဆက်ပြော၍ သူနှင့် လီယင်းတောက်
သဘောထား ကွဲလွဲနေတာမျိုးလည်း သူက မဖြစ်စေချင်။

“ပြောပါဦး....ဘာတွေများ ပြောစရာကျန်းသေးလို့လဲ”
လီယင်းတောက်က ထုတ်ဖော်မေးသည့်တိုင်အောင် မေယိ
ရှန်သည် ချိန်ဆနေဆဲရှိသည်။

သူတို့သည် အခုလို ဈေးပိတ်သော နေ့ရက်များတွင် လီယင်း
တောက်လည်း ပေါက်စီလည်ရောင်းသော အလုပ်မလုပ်ရပါ။
ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဈေးပိတ်သော နေ့ရက်များတွင် ခုလို
စကားပြောခွင့် ကြုံကြိုက်သည်။

ဤသည့်ပင် မေယိရှန်က ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးရသည့် တာ
ဝန်ကို ယူထားရပါသေးသည်။ ဈေးပိတ်သော နေ့ရက်များတွင်
အဘိုးကြီး ဟိုဖူး ကျန်မှာ အိမ်တွင်ရှိခဲ့သည်။ ဘုကြောင်းကို
ရောက်နေတတ်သည်။ သို့မဟုတ် ဈေးလွမ်းအကွေ့ ဆိုင်ကလေး
များတွင် ထိုင်နေတတ်သည်။

ထိုနေရာများတွင် သူတို့လို သက်တူရွယ်တူ များရှိသည်။
သူလည်း သူတို့လို သက်တူရွယ်တူများနှင့် စကားပြောဆို
ဆက်ဆံနေရသည်ကို ဘဝ၏ အမောပြေးဆေးတစ်ခွက်ဟု ထင်
မှတ်နေဟန်တူသည်။

“ပြောပါဦး....မင်းအယူအဆကို”

လိယင်းတောက်က၊ မေယီရှန်၏ စကားကို ဆက်စေချင် သည့်စကားမျိုးကိုဆို၏။ မေယီရှန်မှာ အနေကြပ်သွားသည်။ သူ့စကားသော စကားကို သူ့ဆက်ရပေတော့မည်။

“ဒီလိုဆို....လူတိုင်းလူတိုင်းကို မပြောလိုပါဘူး။ တချို့ လူတွေကို ပြောရတာပါ။ သူတို့ကျတော့လည်း ဘဝတစ်ခုမှာ အခြေတကျမဟုတ်တောင်၊ အခြေအနေကျရင် သူတို့ဟာ ရှေ့ ဆက်ပြီး ဘာမှ မလုပ်ဝံ့တော့ဘူး။ ရောက်ရာဘဝမှာ ငြိမ်ငြိမ် ကလေး နေနေတော့တာပဲ။ အဲဒီလိုဘဝမျိုးတွေကို ရှင်လဲ တွေ့ ဘူးမြင်ဘူးမှာပေါ့”

ဟု မေယီရှန်က စကားလမ်းကြောင်းခင်းလိုက်ရာ၊ လိယင်း တောက်က မေယီရှန်အနီး လှာထိုင်ပြီး....

“ကျုပ် သဘောပေါက်သွားပြီ၊ အင်း....မင်းက ကျုပ်ကို ဒီလို ပေါက်စီရောင်းသမားဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်လိမ့်မယ် ထင်နေ တာကိုး။ ဒီလိုတော့လဲ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကို ဟုတ်ရမှာပေါ့၊ လိယင်းတောက်ရယ်၊ ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ အခု ပေါက်စီလည်ရောင်းနေမှယ် နောက်တော့ ဆိုင်ထိုင်ရောင်းရမယ်၊ အဲဒီနောက် ဒီပေါက်စီမဟုတ်ဘဲ ရွှေ၊ ရောင်းချင်ရောင်းရမှာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်....ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်။ ဒီအချက် ကို ကျုပ်မစဉ်းစားမိဘူး။ ကျုပ်က အလုပ်ဆိုရင် ဘယ်အလုပ် ဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတဲ့အလုပ်မှန်သမျှကို လုပ်နေသရွေ့ကတော့

ကောင်းတာချည်းပဲ မှတ်နေတာ၊ မေယီရှန် ပြောသလိုဆိုရင် တော့လဲ ဟုတ်တာပဲပေါ့”

ထို့နောက် သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ အတန်ကြာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာ မေယီရှန်ကစ၍ မျက်လွှာလေးချကာ မျက်နှာလေးလွဲ လေသည်။

“မေယီရှန်....”

မေယီရှန်က မျက်လွှာလေးချပြီး မျက်နှာလေး လွဲဖယ် လိုက်ပြန်တော့၊ လိယင်းတောက်က ပြောလာပြန်သည်။

မေယီရှန်မှာ တုံတိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေမည်ပြုပြီးကာမှ သူ့မှာ မနေနိုင်။

မော်ကြည့်ခြင်းဖြင့်....

“ဘာလဲ လိယင်းတောက်၊ ဘာတွေများ စကား အဆန်း အပြားတွေ ပြောဦးမလို့လဲ”

ဟု ဆီး၍ မေးလိုက်သည်နှင့် လိယင်းတောက်က....

“သိပ်ရိုးသားတဲ့စကားမျိုး ပြောပြချင်လို့ပါ”

သည်တော့ မေယီရှန်က လိယင်းတောက်ပြောမည့်စကားကို ကြိုတင် သိလိုက်သည်။

သူ ဟိုတုန်းကလည်း သူ့ကို ချစ်ခွင့်ချစ်စကားတွေ ပြောခဲ့ သေးသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ မှန်သည်။ လိယင်းတောက်သည် မေယီရှန်အနီးတွင်ထိုင်ကာ မေယီရှန်ဖြင့် နားထောင်နေသည် အထင်နှင့် သူ့ရင်ထဲက အချစ်စကားလုံးလေးတွေကို စီကာ စဉ်ကာ ပြောနေ၏။

မေယျီရှန်သည် လီယင်းတောက်ပြောနေသောစကားတွေကို နားမထောင်ဘဲနေသည်မဟုတ်။

နားထောင်နေသည်။

လက်မခံသည့်သဘောမပြု။ လက်ခံနေမိသည်။

သို့သော်....

တကယ်တမ်း သူမ၏နှုတ်ဖျားမှ လီယင်းတောက်၏တောင်းဆိုလာသော အချစ်စကားတွေကို လက်ခံပါသည်ဆိုသော စကားမျိုး ပြောထွက်ခဲ့ပါ။

ခေါင်းကလေးအသာညိတ်၍ ပြရမည့်အလုပ်မျိုးကိုလည်း သူမလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။

“ဒီစကားတွေ နောက်မှထပ်ပြီး ပြောကြသေးတာပေါ့ရှင်၊ မကောင်းဘူးလား၊ ခုတော့ လီယင်းတောက် ကျွန်မဘဝအကြောင်းကိုလဲ သိထားပြီးပဲ၊ ဒုက္ခပင်လယ်ကြောမှာ မြောနေရတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

ဟူသောစကားမျိုးကို ကြားလာရသောအခါ၊ လီယင်းတောက်သည်ပင် သူ့စကားတွေမှားများမှားသွားချော့သလား၊ အတွေးရောက်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါသေးသည်။

အမှန်စင်စစ်တော့ မေယျီရှန်သည် ခုထိ လီယင်းတောက်အပေါ်တွင် ယောက်ျားပီသသောယောက်ျားမှ ဟုတ်ပါလေ့ရှိလား သံသယစိတ်ဝင်နေဆဲပင်။

သူမသည် နှလုံးသား၏ဆန္ဒအရ လီယင်းတောက်ကိုချစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ချစ်လည်း ချစ်ခဲ့သည်။

အခုလည်း ထိုအချစ်ကလေး ပျောက်ရှုသွားသည်မဟုတ်။ သူမ၏နှလုံးသားအလယ်ဗဟိုတွင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ စွဲစွဲမှတ်မှတ်ရှိနေဆဲပင်။

ဦးနှောက်၏အလိုဆန္ဒအရကမူ သူမသည် လီယင်းတောက်ကို ချစ်နိုင်ဖို့အတွက် ပုံစံသွင်းပေးဖို့ကြိုးစားနေသည်။

လီယင်းတောက် ခုလို အဆင့်အတန်းမရှိ ဖြစ်သလိုရှုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသောဘဝတစ်ခုဖြင့် ရပ်တည်နေသည်ကို သူမသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်မခံနိုင်ပဲရှိ၏။

မေယျီရှန်၏စိတ်သဘောဆန္ဒကို လီယင်းတောက် အတော်အတန် သိရှိသဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ နှလုံးသားနှင့်ပတ်သက်သော စကားမျိုးကို အရိပ်အယောင်မျှ မပြောတော့ပေ။

မေယျီရှန်ကွယ်ရာတွင်မူ အဘိုးကြီးဟိုဖုံးကျန်က....

“ဟိတ်...ကောင်လေး၊ မင်းကိုကောင်မလေးက စိတ်မဝင်စားသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဟဲ...ဟဲ...မင်းက ပေါက်စီရောင်းစားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုးကွ၊ ဒီလိုပဲ မိန်းကလေးတွေဟာ... ဒီလိုပဲ၊ သူတို့ကိုအပြစ်မတင်နဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီအခြေအနေတွေအားလုံး တစ်နေ့ကျရင် ပြောင်းလဲသွားရမှာပဲပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောတတ်သည်။ သည်တော့လည်း လီယင်းတောက်က....

“ကျွန်တော် သူ့ကို အစစအရာရာ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါအဘရယ်....”

ဟုသာ ပြောလိုက်သည်။

အပြုံးကား မပျက်ပေ။

အမှန်တော့လည်း သူသည် မေယီရှုန်ကို စိတ်သဘောထား သိထားရရှိ စိတ်စမ်းသည့်သဘောသာဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ လား။

ပန်းပဲဖိုဘေးတွင် လက်ကိုနှောက်ပစ်ရင်း လီယင်းဟုန် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ တွင် မကြုံစဖူး အပြုံးရိပ်တွေဝေနေ၏။

ပထမတော့ သူ့မြေးမလေးလီဟိုးပြောတာကို ယုံတောင် မယုံချင်။

အခုတစ်လော ကောင်းကျနယ်စားဖန်ကန်း၏ လူတွေကို ဒုက္ခအပေးဆိုး။

အဖြူရောင် သိုင်းသမား သစ္စာဘက်တော်သာအဖြစ် နာမည်ကျော်နေသော လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဆိုသည့် သိုင်း သမားသည် သူ့မြေးလီယင်းတောက်တဲ့။

“ဟုတ်ရဲ့လားလီဟိုးရယ်၊ ငါ စိတ်ချမ်းသာကောင်များ လုပ်ကြံပြောနေသလား”
မေးမိ၏။

လီဟိုးက ကျိန်တယ်ပြော၏။

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားပြောခဲ့ချသေးတာပဲ။ သူ့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားနာမည်ကြီးလာတော့ လီယင်းဟုန်ရင် ထဲမှာ တိတ်တခိုးဆုတောင်းမိသည်။

အဲသည် လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဆိုတာ သူ့မြေးကလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု။

အခုတော့ သူ့ဆုတောင်းပြည့်ပြီဆိုရမည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဆိုတာ လီယင်းတောက်တဲ့။

ဘယ်လောက် ကျေနပ်ဖို့ကောင်းသလဲ။

အလျင်ကတော့ သူ့မြေးလီယင်းတောက်ကို သုံးမရတဲ့ ကောင်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်အပြစ်ပေးပြီး အိမ်က နှင်ချခဲ့၏။

အခုတော့ သူ့အနေနှင့် မြေးကလေးပေါ်အားကိုးချင်စိတ် တွေ ပြန်ပေါ်ပေါက်လာ၏။

အမှန်တော့ လီဟိုးကမိန်းကလေး။

လီဟိုးနှင့်အတူတူကာ မာယွင်းကလည်း သူ့ဆန္ဒကိုဖြည့် ဆည်းပေးခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် သေမင်းမောင်နှံအမည်နှင့် လီဟိုးနှင့်မာယွင်း
လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

သိပ်တော့ မထိရောက်လှ။

သို့သော်....

ဖန်ကန်းတို့လူစုကို ဒုက္ခပေးရတာလောက်ပဲ ကျေနပ်နေရ
သည်။

တစ်လောကတော့ လီဟိုးအန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုနှင့် ကြုံရ၏။

ထိုပုံတွင် မာယွင်းလည်းသေသည်။

လီဟိုးက ကံကောင်း၍လွတ်လာသည်။

သည်တုန်းက ကယ်တင်ခဲ့တာလည်း လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား
သာ ဖြစ်လေသည်။

သည်ကတည်းက သေမင်းမောင်နှံ ၁ဖွဲ့ ပြိုကွဲခဲ့သည်။

မာယွင်းမှ မရှိတော့ပဲကိုး....

သို့သော်....

လီဟိုးကတော့ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အယောင်ဆောင်ကာ
လှုပ်ရှား၍ ဖန်ကန်းတို့အဖွဲ့ကို ဆက် ဒုက္ခပေးနေသေးသည်။
သူ့အဖွဲ့ကို လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားအစစ် လီယင်းတောက်နှင့်တွေ့
၍ လီယင်းတောက်က တားမြစ်တော့မှ အယောင်ဆောင်တံ
ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။

သူ့ မြေး လီယင်းတောက်နှင့် သူ သိပ်တွေ့ချင်သည်။

သူတို့မောင်နှမ တို့ကာ ဖန်ကန်းကို ဆန်ကျင်တိုက်ခိုက်ဖို့ သူ
အစီအစဉ် ဆွဲပေးရမည်။

လီယင်းတောက် ဘာတွေလုပ်နေသနည်း။ ဘာကြောင့်
သူ့ကို လာမတွေ့သေးသနည်း။ သူ့သာမဟုတ်။ လီဟိုးကလည်း
အခုလို အေးအေးလူလူ မလှုပ်ရှားဘဲ နေနေရသည်ကိုမကျေ
နပ်နိုင်။

သူ တွေးကာ လမ်းလျှောက်နေစဉ် ချွတ်ခနဲ အသံတစ်သံ
ကို နားထဲတွင် ကြားလိုက်ရ၏။

သူ့အာရုံတွေက နိုးကြွလာသည်။ ပထမအာရုံဟု ခေါ်ရ
လေမလား မသိ။ သူ့အသိအာရုံတွေက အန္တရာယ်အနံ့ကို
ရလာ၏။

ရန်သူတွေ ဤအနီးတစ်ဝိုက်သို့ရောက်နေကြောင်း အလိုလို
သိလာသည်။

အနှစ်နှစ် အလလံ သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ကျင်လည်
ခဲ့သော အတွေ့အကြုံက အသုံးဝင်လာသည်။

“ဟေ့....ငါ့အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရောက်နေတာ ဘယ်က
ကောင်တွေလဲကွ၊ ပုန်းနေလို့ မထူးဘူး၊ ထွက်လာခဲ့ကြ”

သူတို့အိမ်ဘေး ပတ်ပတ်လည်မှ လူတော်တော်များများ
ပုန်းကွယ်ရာမှထွက်လာ၏။ ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဖန်ကန်းလူတွေ
မုန်း သိလိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်လာသူက တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူနှင့်
မိုးကြိုးမဲ ချိုင်ချိုး။

သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း လီယင်းဟုန်ကိုတွေ့တာနှင့်မှတ်မိ
သွားကြ၏။

“မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာလှပြီပဲ လီယင်းဟုန်”

“အင်း...ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ ဆိုတဲ့စကားဟာ တယ်မှန်တာပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်လိုပုံပန်းနေနေ ခင်ဗျား ကို ကျွန်တော်တို့ ခြေရာခံမိတော့တာပဲ”

“ဟေ့...တစ်ပါးကျန်တွေ၊ အမိတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မင်းတို့ အခု ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ၊ မင်းတို့ဖခင်ကြီး ဖန်ကန်းဆိုတဲ့ စက်ကောင်က ဘာတွေ မင်းတို့ကို အမိန့်ပေးလိုက်သလဲ”

“အဘိုးကြီးကလဲ လေသံတယ်ပြင်းတာကိုး၊ ဖခင်ကြီး ဖန်ကန်းက ဘာမှာရမှာလဲ၊ ကျုပ်ပင်ခုတ် ကျုပ်ငုတ်တောင်မကျန် စေနဲ့ပေါ့၊ သေမင်းမေခင်နဲ့ဆိုတဲ့ သိုင်းသမားအတွဲကို ခင်ဗျား ပဲ မွေးထုတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား ဆိုတာက ရော ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်သွယ်မှု မရှိတော့ဘူးလို့ ဘယ်လိုလိပ် ပြောမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ဒီလောက် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် သဘောမထားပါဘူး၊ ပြုခဲ့သမျှ အပြစ်တွေကို ခင်ဗျားကသာ သခင်ကြီးဆီမှာ ခွင့်ပန်ရင် သူ့ခွင့်လွှတ်မှာပါ၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့ကလဲ ဝိုင်းကူပြောပေးမှာပေါ့”

“ဟေ့ ကောင်...ဖန်ကန်းလို့ လူယုတ်မာရှေ့မှာ ဒူးထောက် မယ် အစား ငါ့အသက်ကိုသာ ငါ့စွန့်လွှတ်မယ်ကွ၊ မင်းတို့နဲ့ ငါ့က လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူခြင်းကွာတယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ထဲက လီဟိုးက လက်ထဲတွင် ဓား တစ်လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ခုန်ထွက်လာ၏။ သူက အပြင်ရောက် သည်နှင့် မေးမြန်းမနေတော့ဘဲ မြင်သမျှလူများကို လိုက်လံ ထိုးခုတ် တိုက်ခိုက်နေတော့သည်။

ဘာမှလည်း မေးမြန်းနေရန်မလိုတော့။ သူတို့မြေးအဘိုး အိမ်သို့ ဤကဲ့သို့ ဆွန်းဝူတို့၊ ချိုင်ချီးတို့လူစု ရောက်ရှိနေ ခြင်းမှာ ကောင်းမွန်သော လာရောက်ခြင်းမဖြစ်နိုင်။

ထို့ကြောင့်....

သူတို့အဘိုး ဖြစ်သူ၏ အမိန့်ပေးစကားကို နားထောင်မနေ တော့ဘဲ သူ စတင်တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။

အခြေအနေမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဤနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ တိုက်ပွဲမြေပြင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ သွား၏။

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိလှသော မြေးမကလေး လီဟိုးကို အဘိုး ဖြစ်သူ လီယင်းဟုန်က အပြစ်တင်စိတ် မွေးမနေနိုင်တော့။ သူ ပါ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရ၏။

ဤပွဲတွင် ဆွန်းဝူနှင့် ချိုင်ချီးတို့က ပွဲကြည့်ပရိသတ်။

လီယင်းဟုန်သည် ဓားလှ လက်နက်များကိုင်ဆွဲထားသော လူတစ်စုကို လက်နက်မဲ့ ခုခံတိုက်ခိုက်နေ၏။ သူ၏ လက်ဝါး ရိုက်ချက်မှာ ပြင်းလှသည်။

အတွင်းအားကို အချိန်အဆမဲ့ ထုတ်ကာ သုံးစွဲနေကြောင်း ထင်ရှား၏။

သူ့လက်ဝါးတစ်ချက် မိလိုက်သော ဓားကိုင်လူများမှာ လွင့်စဉ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လွင့်စဉ် လဲကျသွားလျှင်လည်း လဲကျရာမှ ပြန်မထနိုင် တော့။

သွေး ပွက်ခနဲ အန်ကာ အတွင်းဒဏ်ရာရကာ သေဆုံးရ၏။

တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူက အဘိုးကြီး၏လက်ဝါး စွမ်းအားကို အကဲတော်ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်နေ၏။

အင်း...ခေတ်ဟောင်းက သိုင်းသမားတွေအား အသက်ကြီးတယ်ရယ်လို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆသဘောထားလို့ မသင့်ဘူးဟု တွေးမိ၏။

ဤအဘိုးကြီး လီယင်းဟုန်နှင့်သူ တစ်ကိုယ်ချင်း အားစမ်းချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့်....

အဘိုးကြီး၏ နောက်ကျောဘက်ကို ခုန်ဝင်ကာ သူ၏နာမည်ကျော် တောင်ခွဲလက်ဝါးနှင့် တအားရိုက်ချလိုက်၏။ အဘိုးကြီး လီယင်းဟုန်ကလည်း လျင်မြန်လှသည်။

သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေသူတွေထဲမှ နောက်ဆုံး ကျန်နေသော သူတစ်ယောက်ကို အဝေးသို့လှင့်သွားအောင် ဖြင့်ကန်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့ကျောဘက်သို့လှည့်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ဆီးခံလိုက်၏။

“ဖုန်း” ခနဲ သူလူနှစ်ဦး၏ လက်ဝါးချင်း ထိသံက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အလစ်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ သူ၏ နာမည်ကျော် တောင်ခွဲလက်ဝါးအစစ်ကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းကြောင့် သာမန် သိုင်းသမားတစ်ယောက်သာ ဆိုလျှင် ဘယ်လိုမှ ခုခံရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။
သို့သော်....

ဤအဘိုးကြီး လီယင်းဟုန်ကတော့ ဟန်မပျက် ခုခံနိုင်သည်။ ဆွန်းဝူ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် လီယင်းဟုန်၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်တို့ ရိုက်မိကြသည်။

သာမန်သာဆိုလျှင် အားနည်းသူသည် နောက်သို့ လှင့်စဉ်လဲကျသွားနိုင်သည်။

သို့သော် သူတို့၏ အတွင်းအားချင်းမှာ သူမသာကိုယ်မသာ ရှိကြသည်မို့ ဘယ်သူမှ လှင့်စဉ်မသွား။ ရပ်နေသော သူတို့ ခြေထောက်အောက်က မြေကြီးများသည်သာ တစ်လက်မခန့် နှစ်ဝင်သွားကြသည်။

ဘေးကလူတွေက သည်တစ်ခါတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့က သူတို့ဝင်စရာ မလိုသေး ဟူသော အခြေအနေကို နားလည်သွားကြ၏။ ဆွန်းဝူနှင့် လီယင်းဟုန်တို့၏ပွဲကို ကြည့်၍ မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးကလည်း အားကျမခံစိတ် ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ ကောင်တွေ... နောက်ဆုတ်ကြစမ်း”

ဟု သူ့လူတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

လီယင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြသော လူတွေက သဘောကျသွားသည်။ သည်ကောင်မလေးကို သူတို့ ဝိုင်းတိုက်နေကြသည်မှာကြာပြီ။ ကောင်မလေး၏ အင်္ကျီစလေးတစ်စ နုတ်ပြတ်အောင်ပင် မတတ်နိုင်ခဲ့။ သူတို့သာ ကောင်မလေး၏ ခေးချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာအနာတရရကာ သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေ

သည်။ ခုတော့ ဝဋ်ကျွတ်ပြီ။ သူတို့က ပဲ့ကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်ပြီ။
သည်ကောင်မလေးနှင့် ဆရာကြီးချိုင့်ချိုင့်တို့ တိုက်ခိုက်ကြပေ
တော့မည်။

ချိုင့်ချိုင့်က လက်နက်မဲ့ ဝင်ဖမ်းကာ လီဟိုးကို ချုပ်ကိုင်နိုင်
အောင် ကြိုးစား၏။ သို့သော် မလွယ်။ ကောင်မလေး၏
ဓားချက်တွေက သွက်လွန်းသဖြင့် အနားမကပ်နိုင်။ ခေါင်းတ
ခြား ကိုယ်တခြား မဖြစ်အောင်ပင်မနည်း ရှောင်ထွက်ခဲ့ရ
သည်။

သည်တော့ သူ့အားအကိုးဆုံး အဆိပ်လက်နက်ကိုသာ ထုတ်
သုံးရန် ကြံရတော့သည်။ သူ့ပါးစပ်ကို ထွေးမှုတ်လိုက်သည်။
ပါးစပ်ထဲမှ သေးငယ်သော လက်သည်းခွံခန့်ရှိသည့် သံလုံး
ကလေးများ ပြေးထွက်သွား၏။

လီဟိုးက ကပျာကသီ ခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။ အတွင်း
အစားကို အသုံးပြုလိုက်မှန်း သိသာသည်။ သံလုံးကလေးများ
သည် နောက်ဘက်က သစ်ပင်ပင်စည်ထဲတွင် နစ်မြုပ်ဝင်သွား
သည်။

ချိုင့်ချိုင့်က ဘယ်ညာလက်များကို ခါထုတ်လိုက်၏။ အဆိပ်
အပ်ကလေးများ လီဟိုးဆီ ပြေးဝင်လာကြပြန်သည်။ လီဟိုး
အတွင်းအားကို စုစည်းကာ ရင်ဝဋ် ရောက်လာသော လက်
ဝါးနှစ်ဖက်ကို အပြင်သို့ အရှိန်အဟုန်နှင့် ဆန့်ထုတ်လိုက်
သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပြင်းထန်သော လေထုငယ်တစ်ခု ဖြစ်

ပေါ်လာကာ ထိုလေထုက အဆိပ်ကလေးများကို ဘေးသို့
ဖယ်ထုတ်လိုက်၏။

ချိုင့်ချိုင့်နှင့်လီဟိုး တိုက်ခိုက်နေသလိုပင် ဆွန်းဝူနှင့် လီယင်း
ဟန်တို့လည်း အပြင်းအထန် အတွင်းအားဖြင့် ပြိုင်ဆိုင်နေကြ
သည်။ ဖြုန်းခနဲကြည့်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ရပ်ကာ လက်ဝါးချင်း အင်ထားကြသည်ဟုသာ မြင်
စရာရှိ၏။

သို့သော် တကယ်တမ်းတွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုယ်ထဲမှ အတွင်း
အားချင်းမှန်သမျှကို လက်ဝါးများဆီသို့ ပြိုင်တူပို့လွှတ်ကာ
အစွမ်းပြိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ ဘယ်လောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်နေကြ
သည်ကို သူတို့ နှစ်ဦးလုံး၏ မျက်နှာများ ရဲရဲနီကာ နဖူး၌ ချွေး
များ သီစို့ နေခြင်းကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် သိရှိနိုင်၏။

အတော်ကြာသောအခါ သူတို့၏ မျက်နှာများမှာ နီရဲနေ
ရာမှ တဖြည်းဖြည်း စိမ်းပြေအရောင်သို့ ပြောင်းလဲလာ၏။

သဘာဝတွင် ဓာတ်ဖိုနှင့် ဓာတ်မသို့မဟုတ် အပူနှင့်အအေး
သဘောသာရှိသည်။

သာမန်လူများအဖို့ အပူသည် အရေးကြီးသည်ဟု မြင်စရာ
ရှိသော်လည်း တကယ်တမ်းအချက်မှာမူ အအေးသာဖြစ်သည်။
အပူစွမ်းအင်ထက် အအေးစွမ်းအင်က သာလွန်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အတွင်းအားပြိုင်ပွဲမှာလည်း အပူသဘော
မှ အအေးသဘောသို့ ရွေ့လျားသွားခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ နဖူးပေါ်မှ ချွေးသီးကလေးများမှာ ရေပေါက် အပြစ်မှ အခဲဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

ပွဲက ကြာရှည်ဦးမည်။ ဤအခါတွင် အတွင်းအား သာ လန်သူကသာ အနိုင်ရမည်ဖြစ်၏။

ဆွန်းဝူနှင့် တိုက်ခိုက်နေရာက လီယင်းဟုန်သည် သူ့ မြေး မလေး လီယင်းရီထံသို့ စောင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ မြေးမလေး အခြေအနေမတောင်းသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သူ့ ရင်ထဲ ထိဟိသွားသည်။

ဟုတ်သည်။ လီဟိုး အခြေအနေက တကယ်ပင်မကောင်း။ သူသည် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုး၏ လက်နက်ပုန်းပစ်ခတ်သည့်ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေရသည်။ တစ်ခါတုန်းကလည်း သူ သည်လို ခံခဲ့ရဖူးသည် မဟုတ်လား။

ချိုင်ချိုးပစ်လွတ်လိုက်သည့် လက်နက်ပုန်းများသည် အရပ် ရှစ်မျက်နှာမှ သူ့ဆီ ပြေးဝင်လာနေသလိုထင်ရ၏။ မိုးကြိုးမဲ ချိုင်ချိုးက နဂါးပတ် စကြာဝင်္ကံပါ ဆိုသော သူ့ လျှို့ဝှက် ထိထွင်ထားသည့် လက်နက်ပုန်း ပစ်ခတ်သည့်နည်းကို ထုတ်သုံး စွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ခံစစ်ကိုပင် မနည်းကြိုးစား တည်ဆောက်နေချိန် သည်။

ဤအတိုင်းလည်း ကြာကြာခံနိုင်လိမ့်မည်မထင်။ မိုးကြိုးမဲ ချိုင်ချိုးကတော့ အထက်စီးကရနေသမို့ ပြုံး၍နေ၏။

အမှတ် ၁၅ / ၁၃၈၊ မြောက်
လိပ်ပြာပိုင်ခင်းသား
တောင်ပုဒ်

သည်တစ်ခါ သူ့သုံးစွဲနေသည့်အပ်ကအဆိပ်တွေက တစ်ခါ က အသုံးပြုခဲ့သလို အားအင်ကုန်ခန်းရုံသာ အစွမ်းပြသော အဆိပ်တွေမဟုတ်။

အသက်ပါ ဆုံးရှုံးစေမည့် ဆေးမမီသည့် အပြင်းထန်ဆုံး အဆိပ်တွေ ဖြစ်၏။

သူတို့မြေးအဘိုး၏ အကြောင်းကို သိပြီးနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် လက်ရအရှင်ပမ်းရန် မလိုအပ်တော့။ ကိစ္စတုံး စီစဉ်ပစ်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်၏။

ဆွန်းဝူနှင့် တိုက်ခိုက်ရင်း လီဟိုးအတွက် ပူပန်နေသော လီယင်းဟုန်သည် သူ့ မြေးမလေးကို ဤအခက်အခဲထဲမှ လွတ် မြောက်အောင် မည်ကဲ့သို့ ကူညီရမည် ဆိုသည်ကိုသာ တွေး နေမိ၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏ သိုင်းအတွင်းအားပြိုင်ပွဲမှာလည်း အမြင့်ဆုံး အခြေအနေ အရေးအကြီးဆုံးအချိန်သို့ ရောက်နေသောအခါ ဖြစ်၏။

သူ့အနေနှင့် လီဟိုးကို ကူညီရန် ဤပြိုင်ပွဲမှ စထွက်ခွာမှ ဖြစ်မည်။ ဇာတွင်းအားချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရာ၌ စထွက်ခွာလိုသူသည် မိမိ၏အတွင်းအားကို စတင်လျှော့ချမှုကို အရင်လိုပဲရ၏။

ဤကဲ့သို့ ကိုယ်အတွင်းအားကို ရုတ်တရက် လျှော့ချလိုက် သည့်နှင့် တစ်ဖက်လူ၏ အတွင်းအား ဖိစီးသည့်ဒဏ်ကို ကိုယ် အလူးအလဲခံရမည်။

သို့မဟုတ် မိမိဘာသာ အတွင်းဒဏ်ရာရကာ ထိခိုက်နိုင် သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ပြိုင်ပွဲကတော့ ရုတ်တရက် ပြီးဆုံးသေးဖို့ မလွယ်။

အကဲတော်ကြည့်ရတာကတော့ မိမိဘက်က တစ်စထက်တစ်စ အသာစီးရလာသည် ထင်ရ၏။

ဆွန်းဝူ၏ မျက်စိမျက်နှာပျက် တစ်စထက်တစ်စအားတမ်း ထားရဟန် ပေါ်လာနေသည်။ ပြီးတော့ ဆွန်းဝူ၏ခြေထောက် များသည် မိမိ၏ခြေထောက်များထက် မြေကြီးထဲကို ပို၍ပို၍ နှစ်ဝင်နေ၏။

သို့သော်....

အောင်ပွဲခံရသည်အထိ သူ့မှာ စောင့်စားနေရန် အချိန် မရှိ။

အဓိကကတော့ သူ့မြေမကလေး၏ အသက်ကို ကယ် တင်ဖို့။

ရုတ်တရက် အခြေအနေက ပြောင်းသွား၏။

ဆွန်းဝူက စတင်၍ သတိမူမိသည်။

တစ်ဖက်ကလူက အတင်းအားကို ရုတ်ချည်းလျှော့ချလိုက် သည်ကို သတိပြုမိခြင်းဖြစ်၏။ ဆွန်းဝူ အတင်းဖိအားခက် ကြောင့် လီယင်းဟုန် နောက်ပြန်လွင့်စဉ်သွားသည်။

သို့သော်....

ဝါရင့်သိုင်းပညာရှင်ကြီးပီပီ ထိုရွှေ့လျားမှုကိုပင် အကျိုး ရှိရှိ အသုံးချကာ လီဟိုးဆီသို့ တရကြမ်း ဖောက်ရှိသွား သည်။

သူ့အလုပ်မှာ အန္တရာယ်များလှသည်။

ထိုအချိန်၌လီဟိုးသည် အဆိပ်အပ်ကွန်ခြာဖြင့်စူးအုပ်ခြင်း ခံနေရ၏။ ထိုအထဲတွင် မိုက်မဲစွာ လီယင်းဟုန်က တိုးဝင် သွား၏။

ပြီးတော့ ရုတ်တရက် လီဟိုးကို ကုတ်ကဆွဲ၍ အပြင်သို့ ပစ်လိုက်သည်။

လီဟိုးသည် အဆိပ်အပ်ဝက်ပါ အပြင်သို့ လွင့်စဉ်ရောက်ရှိ သွားသဖြင့် အန္တရာယ်ကင်းသွားပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော်....

လီယင်းဟုန်မှာမူ လီဟိုးအား အဓိကထားကယ်တင်နေရာ၌ သူ့တွင် အကာအကွယ်ကင်းမဲ့နေ၏။ ထို့ကြောင့် ပြင်းထန် သော အဆိပ်အပ်ပေါင်း များစွာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုစူးဝင်ကာ နေရာတွင် လဲကျသွားသည်။

တိုက်ပွဲက ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ လီဟိုးက ထွက်ပြေးနိုင်ပါ လျက်နှင့် ထွက်မပြေးဘဲ အဘိုးရှုံရာသို့ ပြေးလာလာအဘိုး၏ အသက်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖက်ကာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေ လေတော့သည်။

* * *

မေယီရှန်သည် ရံခါတွင် အိမ်မှ အမှတ်မထင် ထွက်ထွက် သွားတတ်သည်။

ထိုသို့ မေယီရှန် အိမ်မှ အမှတ်မထင် ထွက်သွားသည့်အချိန် မျိုးတွင် သူမ၏နောက်တွင် လူတစ်ယောက် အမြဲလိုက်၍ အကဲ

တော်ကြည့်ရှုခဲ့မြဲဖြစ်သည်။ ထိုလူများမှာ အဘိုးကြီး ဟိုဖု၊ ကျန်နှင့် လီယင်းတောက် ဖြစ်သည်။

အစပိုင်းတွင် သူမအပေါ်တွင် သံသယစင်ပြီး လိုက်လံ ချောင်းမြောင်း၍ အကဲခတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လီယင်း တောက်တို့ အနေနှင့် မေယီရှန်အပေါ်တွင်ပိုမို၍ အယုံအကြည် ရှိပြီး သံသယစိတ်များ ကင်းစင်သွားသည်။

မေယီရှန်သည် လီယင်းတောက်နှင့် အဘိုးကြီး ဟိုဖု ကျန် တို့ အပေါ်တွင် တကယ် စိတ်ရင်း စေတနာရင်း ထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူမတွင် လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုတော့ ရှိနေသည်ဟု ဆိုရမည်။ ထိုလျှို့ဝှက်မှုမှာ ရှန်စီမြို့ မြို့ပတ်လမ်းတွင် အသက် (၅၀) ကျော် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် မကြာခဏ တိုးတိုးတိတ်တိတ် စကားပြောနေတတ်ခြင်းပင်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ ရှန်စီမြို့မှမဟုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ရောက်ရှိလာတတ်သူဖြစ်သည်။

သည်နေ့ နေ့လယ်က ထိုအမျိုးသမီးကြီးနှင့် မေယီရှန်တို့ စကားပြောနေကြသည်ကို လီယင်းတောက် ပေါက်စီရောင် ရင်း တွေ့ခဲ့သည်။

အဘိုးကြီးဟိုဖု ကျန်ကလည်း ထိုအကြောင်းကို လီယင်း တောက်အား အသိပေးလာခဲ့သည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ တို့ သူ့ကိုနည်းနည်းမေးမြန်းတာ ပြီးတော့ ကောင်းတယ်၊ သူ ဘာတွေလုပ်နေတယ် ဆိုတာ တို့ သိနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ကွာ” ဟူသော မှတ်ချက်ကို

လည်း အဘိုးကြီး ဟိုဖု ကျန်က ပြောလာသဖြင့် လီယင်း တောက်က မေယီရှန်ကို လေ့လာအကဲခတ်ဖို့ လိုပြီဟု တွက် လိုက်သည်။

သည်မှာ မေယီရှန်၏ မျက်နှာကလည်း ညှိုးနွမ်းနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံ ရသည်။ လီယင်း တောက်မှာ မေယီရှန်အား သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်မဆိုင် ၍ မဖြစ်တော့မှန်း သိလာသည်။

သို့နှင့် သူက....

“မေယီရှန်ကို ကျုပ် တစ်ခုမေးပါရစေ” ဟူသော စကား ပြော အစ ချီလိုက်သည်။

ထိုအခါ မေယီရှန်သည် မျက်ရည်စများ စီးသွယ်လျက် ရှိနေပြီ။ လီယင်းတောက်မှာ မေယီရှန်မျက်ရည်စများစီးသွယ် နေသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အလွန် အမင်း အံ့ဩသွား၏။

ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လို ခံစားနေရပါလိမ့်၊ မည်သူနှင့် ဘာတွေဖြစ်တာလဲ၊ နေ့လယ်က မြို့ပတ်လမ်းတွင် သူမနှင့် စီးတိုးစကား ပြောခဲ့သော မိန်းမကြီးများကြောင့်လား။ ထိုမိန်းမကြီးက မေယီရှန် မျက်ရည်သွယ်စေလောက်သော စကားတွေကို မည်သို့ ပြောခဲ့ပြီလဲ တွေးလိုက်မိသည်။

မေယီရှန်မျက်ရည်စတွေနဲ့ပါလား၊ ကယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

ဟု လီယင်းတောက်က ကုဗျာကသိမေးလိုက်သည်။

မေယျီရှန်သည် မေးနေသည့်လူက ကပျာကသိမေးနေသည့်
တိုင် အပြေစကားမှာ သူမ၏ပါးစပ်ဖျားမှ ရွတ်တရက်ကျရောက်
မလာခဲ့ပေ။

အတန်ကြာကာမှ....

“ဒီလိုပါရှင်၊ သိုင်းလောကမှာ ဒီလပါနဲ့ဆိုရင် ဆုံးရှုံးမှု
ကြီး နှစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့လို့ ကျွန်မ မျက်ရည်ကျမိတာပါ”

ဟု မေယျီရှန်က ပြောသည်။

သူမ၏အပြေစကားကို ကြားမိကာမှ ယီယင်းတောက်က
အထိတ်တလန့်ဖြင့်....

“ဘာ....ဘာ....ဘာပြောတယ်၊ မေယျီရှန် သိုင်းလောက
ကြီးရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးနှစ်ရပ် ဟုတ်လား”

ဟု စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ရုံမက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား တုန်တုန်
ယင်ယင်ပင် ဖြစ်နေလေရာ မေယျီရှန်ပင်လျှင် ယီယင်းတောက်
ကို ပြန်လည်အကဲခတ်ရပါတော့သည်။

ယီယင်းတောက်သည် ပြန်လည် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။
ဣန္ဒြေကိုမဆည်လျှင်ဖြစ်။ သူ့အပေါ်တွင် သံသယတန်ပြန်
သံသယစိတ်ဝင်သွားနိုင်သည်။

ယီယင်းတောက်က သူ့ကိုလိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဖြစ်ကြောင်း
မေယျီရှန် မသိစေချင်သေး။ အချိန်တန်သည့်အခါ ထိုအချက်ကို
အသိပေးမည်။

အခု အသိမပေးသေးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သို့နှင့် ယီယင်း
တောက်က ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကာ အပြုံးတစ်စနှင့် အသာမြှုပ်
နေလိုက်သည်။

မေယျီရှန်သည် ယီယင်းတောက်အား သိုင်းလောက
အကြောင်းကို ဟိုတုန်းက လုံးလုံးစိတ်မှဝင်စားတဲ့လူက အခု
ကျခါမှ ဘယ်လိုကြောင့် သည်လောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
သွားပါလိမ့်ဟု အတွေးရောက်လိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက သူ့အစပျိုးထားသောစကားကို ပြန်
ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ သတင်းတစ်ခုကြားနေလို့ပါ”

“ဘာသတင်းများလဲ”

“ကျွန်မပြောပြရင် ရှင်သိပ်အံ့ဩသွားမှာသေချာပါတယ်၊
ပြီးတော့”

ထိုသို့ မေယျီရှန်ပြောနေပြီဆိုကတည်းက ယီယင်းတောက်
မှာ သိချင် စိတ်ဆန္ဒက ပင့်ကူအိမ်မှာရုန်းကန်နေသော လိပ်ပြာ
ငယ်လို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။

ယီယင်းတောက်သည် မေယျီရှန်၏မျက်နှာကို စူးစူးစမ်းစမ်း
ကြည့်နေသည်။

“ရှင်တို့အဘိုး ယီယင်းဟုန် ကွယ်လွန်သွားပြီတဲ့”

“ဟင်....”

ဟုသာ ယီယင်းတောက် ရေရွတ်နိုင်ပါတော့သည်။ ဆက်၍
မေးနိုင်သောအားအင်ပင် သူ့တွင်မရှိတော့။

ဪ...လိဟိုး သူ့ကိုတစ်ပါတည်းခေါ်တုန်းက လိုက်
သွားမိလျှင် သူ့အဘိုးကို တစ်ကြိမ်ဖြင့်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ယီ
ယင်းတောက် အတွေးရောက်လိုက်မိပါသည်။

“အဘိုးကွယ်လွန်ပြီတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အသတ်ခံရတာလေ”

“အသတ်ခံရတာတဲ့...ဟုတ်လား။ ကျုပ် ဘိုးအေကြီးကို ဘယ်လိုဒုစရိုက်မိုက်သားတွေကလာသတ်ကြတာလဲဗျာ။ အဲဒါကို မေ့ယိရှုန် မသိလိုက်ဘူးလား။ သိရင် ကျွန်တော်ကိုပြောပြစမ်းပါ၊ ပြော...ပြောပြစမ်းပါ”

လီယင်းတောက်က ရန်သူအား အခုချက်ချင်းပင် ရန်ကြေး သွားဆပ်တော့မည့်ဟန်ရှိနေသည်။

ဤသည်မှာလည်း အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ လီယင်းတောက်သည် သူ့ကိုယ်သူ လီယင်းတောက်ဘဝကိုမေ့ကာ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဘဝကို ထင်စားလိုက်မိသောကြောင့်ပါပေ။

“ဘယ်သူတွေဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဖန်ကန်းလူတွေပဲပေါ့၊ မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးရဲ့အဆိပ်လက်နက်ပုန်းလွှဲချက်နဲ့ ဆရာကြီးလီယင်းဟုန် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရတာလို့ ပြောပါတယ်”

“တောက်... ရိုင်းလိုက်တဲ့လူတွေလိဟိုး...လိဟိုးတစ်ယောက်ကရောဟင်၊မင်းကိုပြောသွားတဲ့လူက လိဟိုးအကြောင်း ထည့်ပြောသွားရဲ့လား”

“ပြောပြပါတယ်၊ ရှင့်ညီမလေးလိဟိုးကို ဖန်ကန်းအဖွဲ့တွေက ဖမ်းဆီးသွားတယ်တဲ့၊ သတင်းက အတိအကျမရသေးဘူး။ လာသောဆယ်တော့ ဖန်ကန်းရဲ့လျှို့ဝှက်အကျဉ်းမှာ ထားတယ် ထင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ကျောက်တောင်ကဲ့... စခန်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လီယင်းတောက်မှာ ရုတ်တရက် စိတ်လိုလက်ရ လှုပ်ရှားလိုက်မိသဖြင့် သူ၏ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား အဆောင်အယောင်ပစ္စည်း အထုပ်ထားရာ ဗီရိုရှေ့သို့ပင် လျှောက်သွားမိသည်။

နောက်မှ မေ့ယိရှုန်ကို အသိမပေးသင့်သေးဘူး တွက်ဆပြီးနောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

မေ့ယိရှုန်သည် သည်နေ့အဖို့ လီယင်းတောက်ကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ တစ်မျိုးပါဟု တွေးထင်နေသည်။

ဘာကြောင့် မိမိထိုသို့တွေးထင်နေမိမှန်းလည်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြောမရဘဲဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မေ့ယိရှုန်သည် ထိုင်နေရာမှထကာ လီယင်းတောက် သွားရပ်သော ဗီရိုရှေ့သို့လျှောက်သွားသည်။

ထို့နောက် ဗီရိုတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကြည့်သည် ဗီရိုမှသော့အိမ်မရှိသောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲဖွင့်ရဘဲ အလွယ်တကူဖွင့်သွားသည်။

ဗီရိုအတွင်းတွင်အဘိုးကြီးဟိုပုံးကျန်၏စုံစီနံဖားပစ္စည်းမျိုးစုံ ပြည့်နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင်တွေ့သော အသုံးတည့်မည့်ပစ္စည်းကလေးတွေကအစ ရှိနေသည်။

စာအုပ်တွေကလည်း ပြည့်နေသည်။ မေ့ယိရှုန်သည် စာအုပ်တွေကြားမှ ဖြူဖြူပိတ်စကို အသာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ပါလား”

မေ့ယိရှုန်သည် သည်အဝတ်ထုပ်ကလေးကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် လီယင်းတောက်၏ အထုပ်မှန်း သူမ သိရှိလိုက်ပါသည်။

‘ဒါ...ဒါ သူ့ အထုပ် မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ လျှိုလျှိုဝှက်ဝှက် ဒီနေရာမှာ လာထားပါလိမ့်’ ဟု မေယီရှန်က တွေးတော စဉ်းစားရင်း အဝတ်ထုပ်ကို ဖြေဖြန့်ချလိုက်သည်။

“ဟင်...”

မေယီရှန်မှာ အလွန်မတန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားသည် လား။ သို့မဟုတ် အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား သည်လား သူ့ ကိုယ်သူပင် မသိလိုက်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား၏ အဆောင်အယောင် ပစ္စည်းတွေ မှန်း သိသိချင်း သူမ၏ လက်ထဲမှ အောက်သို့ လွတ်ကျသွား ပါ၏။

နောက်မှ အသာပြန်ကောက်ယူကာ အသေအချာ ဒုတိယ အကြိမ် ကိုင်တယ်ကြည့်နေသည်။

‘ဒါ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားရဲ့ အဆောင်အယောင်တွေပဲ၊ ဒီပစ္စည်းတွေ လီယင်းတောက် လက်ထဲကို ဘာကြောင့် ရောက် နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့်...ဘာကြောင့် ရောက်နေတာလဲ၊ သူနဲ့ လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား သိနေကြလို့ပဲ၊ ဒီအဆောင်အဆောင်တွေ ကို သူက သိမ်းဆည်းပေးရတဲ့ တာဝန် ရှိနေတဲ့လူလား’

မေယီရှန်မှာ အဖြေရှာမရ။

အထုပ်ကိုတော့ ပြန်ထုပ်ပြီး သူ့ နေရာတွင်သူ ပြန်ထားလိုက် သည်။

ထိုညတွင် မေယီရှန် အလုပ်တစ်ခု လုပ်သည်။

လီယင်းတောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ထက်ကြပ်မကွာလေ လာ နေခြင်းပင်။

မေယီရှန်သည် အိပ်ရာစောစော ဝင်ခဲ့သည်။ ပြီး အိပ်ချင် ယောင် ဆောင်နေသည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသည့်ဟန် ဆောင်နေ လိုက်သည်။

ညဦးပိုင်းတွင် အဘိုးကြီး ဟိုဖူးကျန်နှင့် လီယင်းတောက် တို့ အတန်ကြာ စကားလက်ဆုံကျနေသည်။

ထူးခြားနေသည်မှာ သူ့ဘိုးအေကြီး လီယင်းဟုန် အသတ် ခံရသည့်အကြောင်း၊ သူ့နှမလေး လီဟိုးကို ဖန်ကန်းတို့လူစုက ဖမ်းဆီးသွားသည့် အကြောင်းတွေကို မပြောမဆိုဘဲ အခြား သော အကြောင်းကိစ္စတွေကိုသာ ပြောဆိုနေခဲ့ခြင်းပင်။

အမှန်တော့ ထိုအကြောင်းတွေကို မေယီရှန်ကမဟုတ်မှမမှန် ပဲ ဉာဏ်ဆင်၍ မပြောခဲ့သည်မဟုတ်။ တကယ်ကြားခဲ့ရသော သတင်းကို အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့ခြင်းပင်။ မေယီရှန်တွင် သစ္စာ ရှိသော အဘွားကြီးတစ်ဦး ရှိသည်။

မြို့တွင်နေစဉ်က အိမ်တွင် အဝင်အထွက်ရှိခဲ့သည်။ မေယီရှန် ကလည်း ထိုအဘွားကြီးအပေါ်တွင် ကျေးဇူးများစွာထားရှိ ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မေယီရှန်က ထိုမိန်းမကြီးအား ဖန်ကန်းတို့ လူစု အခြေအနေမှန်တွေ သိထားရအောင် သူမထံ မကြာခဏ လာ၍ အသိပေးရန် မှာကြားထားခဲ့သည်။

ထိုအလုပ်တာဝန်ကို ထိုအမျိုးသမီး အဘွားကြီးကတာဝန် ကျေသည်။ ကြားကြားသမျှသော သတင်းစကားများကို

စုဆောင်း၍ တပင်တပန်း လာရောက်ပြီး မေယီရှန်ကို ပြောပြ တတ်သည်။

အခု လီယင်းဟုန်၏ သတင်းကိုလည်း သူကပဲ ပြောကြား ခဲ့ခြင်းပင်။ လီယင်းဟုန် ပန်းပဲဆရာကြီး၏ မိတ်ဆွေ ဟိုကွမ်းဝူ အကြောင်းကိုကား ကြားသိရသော သတင်းစကားတွင် ပါ မလာခဲ့။ ဟိုကွမ်းဝူ အသတ်ခံရသည်လား၊ ထွက်ပြေး လွတ် မြောက်သွားသည်ပဲလား မပြောနိုင်ပဲရှိ၏။

ထိုစဉ် လီယင်းတောက် အိပ်နေသည့် ခုတင်မှ အသံတစ်သံ ကို မေယီရှန် ကြားရသည်။ လီယင်းတောက်၏ လှုပ်ရှားသံပင် ဖြစ်သည်။ မေယီရှန်သည် ခြံထားသော စောင်ကို အသံလှုပ်၍ လီယင်းတောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေသည်။ မေယီရှန်မှာ အသက်ပင် မရှူဝံ့ပဲရှိသည်။ ငြိမ်သက်လျက်။

လီယင်းတောက်သည် ဗီရိုရှေ့သို့ လျှောက်သွား၏။ ဗီရို တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုသို့သော လှုပ်ရှားပြောင်းလဲနေ သည့် မြင်ကွင်းကို မြင်နေသည်နှင့်အမျှ မေယီရှန်၏ရင်ထဲတွင် ဆောက်တည်ရာမရ လှုပ်ရှားနေသည်။

လီယင်းတောက်က ဗီရိုအတွင်းမှ အဝတ်ထုပ်ကလေးကို ဖျပ်ခနဲယူသည်။ ဗီရိုတံခါးရှက်ကို အသာ ပြန်ပိတ်သည်။ ထိုနောက် အိမ်ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး အိမ်အောက်သို့ ခုန်ပျံ ဆင်းသွား၏။

မေယီရှန်သည် အချိန်မီလူးလဲထသည်။ အဘိုးကြီးဟိုဖိုး ကျန် မသိအောင် လှုပ်ရှားနေရသေးသည်။ မေယီရှန်သည် ပြတင်းပေါက်မှပင် အောက်သို့ ခုန်ပျံဆင်းသည်။ သူလည်း

လီယင်းတောက်ကဲ့သို့ ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် အောက်သို့ရောက်သောအခါ မေယီရှန်နောက်ကျ နေသည်။

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားက မေယီရှန်၏ရင်ညွန့်ကို စွမ်းအားရှင် ဓားဦးဖြင့် ထောက်ထားလိုက်ပါ၏။

“မလှုပ်နဲ့”

“မေယီရှန်ပါ လီယင်းတောက်ဆိုတဲ့ လူစွမ်းကောင်းကြီး ရယ်”

မေယီရှန်က ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်ပါ၏။

* * *

ကျောက်တောင်ကဲ့စခန်းသည် ကောင်းကျနယ်၏အနောက် ပိုင်းတွင် တည်ရှိသည်။

ကောင်းကျနယ်စားများ အဆက်ဆက်တွင်မရှိခဲ့။ ဖန်ကန်း ၏ အချိန်အခါရောက်မှသာ တည်ရှိခဲ့ခြင်းပင်။ အမှန်တော့ ကွဲအက်ကွာဟနေသော ကျောက်တောင်နှစ်လုံးကြားရှိ ပထဝီ အနေအထားကို အကွက်အကွင်းယူကာ ဒုစရိုက်စခန်းဟစ်ခု တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်စခန်းတွင် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူတို့က ဦးစီးဦးဆောင်ထားသည်။ လူအင်အား၊ လက်နက် အင်အား အပြည့်အစုံရှိအောင် ဖန်တီးထားခဲ့သည်။ အခုနောက်

ပိုင်းတွင် မျက်နှာစိမ်းစားသမားအား လာရောက်ကွပ်ကဲရန်
နှင့် အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာများ ပို့ချပေးရန် အစီအစဉ်များ
ပြုလုပ်နေကြသည်။

သို့သော်....

ဖန်ကန်းက မျက်နှာစိမ်းစားသမားကို ခုထိအယုံအကြည်
မရှိသေးပေ။ သူ့ လူ့နှစ်ယောက်လောက်မျက်နှာစိမ်းစားသမား
အပေါ်တွင် ယုံကြည်စိတ်ချမှုမရှိခဲ့။

မုန်ပါသည်။

ဖန်ကန်း တွက်ချက်ထားသည့်အတိုင်း မုန်ကန်နေပါ
သည်။ မျက်နှာစိမ်းစားသမား ဆိုသူမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် ယဉ်
ဝန်ချီက တာဝန်ပေး စေလွှတ်ထားသော ဘုရင့်အမှုတော်
ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သူကား စစ်သူကြီး လျှံပ၏သား 'လျှံကျင်း' ပင် ဖြစ်
သည်။ လျှံကျင်းသည် ယခုကဲ့သို့သော တာဝန်ကို ဝင်ရောက်
ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ သူ့ ဖခင်၏
အလုပ်အကြွေးကို ပြန်လည် ပေးဆပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို
ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင်က သိရှိနားလည်ရှိသည်။

မုန်ပါသည်။

လျှံကျင်း၏ဖခင် လျှံပသည် သူ့ သားကဲ့သို့ စစ်သူကြီး
ဘဝတွင် အမှုထမ်းစဉ်က ကောင်းကျနယ်စားကြီး လီယန်တီ
အပေါ်တွင် အခြားသူများ၏ မမုန်ကန်သော အစီရင်ခံ
လျှောက်ထားမှုများကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က ကောင်းကျ
နယ်စားကြီး လီယန်တီအပေါ်တွင် လွှဲများသုံသယဝင်ခဲ့သည်။

ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စစ်သူကြီးလျှံပက လီယန်တီအား
စုံစမ်းရမည့်အစား လျှံပသည် အကောက်ဉာဏ်သမားဖန်ကန်း
နှင့် ပူးပေါင်းကာ လီယန်တီမိသားစုကို ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ဤသည်မှာလည်း လျှံပတွင်ရည်ရွယ်ချက်ရှိသလို၊ ဖန်ကန်း
တွင်လည်း မျှော်လင့်ချက်ရှိသည်။

လျှံပမှာ သိုင်းပညာသင်စဉ်က လီယန်တီသူ့ ထက်သာလွန်
နေသည့်အတွက် အရှက်ရခဲ့သော ရန်ငြိုးဖြစ်သည်။ ဖန်ကန်း
ကတော့ သူ၏ကျေးဇူးရှင်လည်း ဖြစ်၊ သူ့ အပေါ်တွင်ယုံကြည်
စိတ်ချကာ မာရာရာ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းတတ်သူ ကောင်းကျ နယ်
စားကြီး လီယန်တီကိုသတ်ပြီး ရာထူးကိုယူရုံမက လီယန်တီ၏
ဇနီးချောလေး ချီပေ့ကို အတင်းအဓမ္မသိမ်းပိုက်၍ နယ်စား
ကတော်အဖြစ် တင်မြှောက်ရန် ဖြစ်သည်။

ချီပေ့ကို မသိမ်းပိုက်နိုင်တာကလွဲ၍ ကျန်သော ကြံစည်
အားထုတ်မှုတွေ အားလုံး အဆင်ပြေခဲ့ကြသည်။ တိုက်ပွဲတွင်
ကောင်းကျနယ်စားကြီး လီယန်တီကျဆုံး၍ နယ်စားကတော်
ချီပေ့က သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
လား။

ဖန်ကန်းသည် လျှံပ၏အကူအညီတွေကို အများဆုံးယူ၍
သူ၏ ဒုစရိုက်အမှုကိစ္စများ ကြီးထွားလာသည်နှင့်အမျှ စစ်သူ
ကြီးလျှံပမှာ သူ့ အမှားကို သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
ဘုရင်မင်းမြတ်အား အသိပေးပါကလည်း သူ၏ပယောဂက
မကင်းခဲ့၊ လျှောက်တင် အသိပေးရန် ခက်နေသည်။ သို့သော်

သူက သူ့အများကို သေသည်၏ အခြားသို့ သယ်ဆောင်
မသွား။

စစ်သူကြီး လျှံပသည် သူ၏ လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်
သောအခါ သူ့အများကို ဘုရင်မင်းမြတ် ယဉ်ဝန်ချီထံတွင်
ဖွင့်ဟ လျှောက်တင်ရင်း ယခုရှိနေသော ကောင်းကျန်စား
ကြီး ဖန်ကန်းနှင့် သူ၏ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများ၊ ဒုစရိုက်သားများ
အကြောင်းကိုပါ ဟင်ပြခဲ့သည်။

ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်က စစ်သူကြီး
လျှံပ၏သား စစ်သူကြီး လျှံကျင်းကိုပင် ဖခင်၏အများကို
ထောက်ပြကာ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ဤနည်းဖြင့် ကျောက်ဖြူတောင်စွန်းစခန်းတွင် “မျက်နှာ
စိမ်း ဓားသမား” ဟူ၍ တစ်ကိုယ်တော်လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦး
လိပ်ပြာပိုင်မှားသမားနှင့် အပြိုင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ဖန်ကန်း၏လူများက မရိပ်မိသော်လည်း ဖန်ကန်းကတော့
ရိပ်မိသည်။ မဒသချာတာပဲရှိသည်။ သူက မျက်နှာစိမ်း ဓား
သမားကို မယုံ။

အစဉ်သဖြင့် သံသယရှိနေသည်။
သည်ကြားထဲက မျက်နှာစိမ်းဓားသမားသည် ခုလိုဆောင်း
ည တစ်ညတွင် ကျောက်တောင်ကဲ့စခန်းအတွင်းသို့ စွန့်စား၍
ဝင်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ သူသည် ကျောက်တောင်ကဲ့စခန်း
အတွင်းသို့ စွန့်စွန့်စားစား ဝင်လာရသည်မှာ လီဟိုးကိုအချိန်မီ
ကယ်တင်ရန်ဖြစ်သည်။

မျက်နှာစိမ်းဓားသမား လျှံကျင်းသည် ကျောက်နံရံကြီး
တစ်ခုအပေါ်မှ စခန်း၏အခြေအနေကို ချောင်းမြောင်းကြည့်
နေသည်။ လှရောင်မှာ နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျနေသဖြင့် မှုန်မှုန်
မှားမှား ရှိသည်။ အရာရာသည် ပြတ်ပြတ်သားသားမရှိ။

“စခန်းကိုသတိထားဟေ့၊ လီဟိုးဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို
လွတ်ထွက်မသွားဖို့လိုတယ်တဲ့။ ဆရာကြီးချိုင်ချိုးက တို့ကို
အသေအချာမှာထားတာ”

လုံခြုံရေးအစောင့်တစ်ယောက်က အခြားလုံခြုံရေးအစောင့်
တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောနေသည်။

“အကျဉ်းသားတွေ ဒီလောက်များတဲ့ကြားက ဒီတော်မလေး
ကျကမ္မာ တာတွေများ ဒီလောက်အရေးကြီးနေရတာလဲ”

“အကြောင်းရှိလို့ နေမှာပေါ့ကွာ”

ပြန်ပြောလိုက်သူမှာ မျက်နှာရှည်ကြီးနှင့် အရုပ်ဆိုးဆိုး
လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သိုးမွေးပွအင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ထား
သံဖြင့် ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်နှင့်တူနေသည်။

သူကား ဤစခန်းတွင်နာမည်ကြီးသော ခေါင်းရှည်ခြင်္သေ့
ကြီးဟူ၏။ တော်ရုံတန်ရုံလောက်ကို သူကမမူ သိုင်းကွက် သိုး
ကွက်လောက်နှင့် ခါးချိုး၍ ပွဲသိမ်းပေးနိုင်စွမ်းသူဖြစ်သည်။

သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာစိမ်းဓားသမားက ဝင်
ရောက် တိုက်ခိုက်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်နေသည်။
သို့သော် သူ့စိတ်ကို သူ့အတော်ပြန်ထိန်းရသည်။

အဓိကအချက်မှာ လီဟိုးဆိုသောမိန်းကလေးကို အချိန်မီ
ဝင်ရောက်ကယ်တင်ရန် မဟုတ်ပါလား။ အဓိကအချက်ကို မေ့

ရန် မဖြစ်ပေ။ သို့နှင့် မျက်နှာစိမ်းဝေးသမားသည် ကျောက်နံရံ အထက်မှ ကိုယ်ဖော့၍ အသာဆင်းလာခဲ့သည်။

ကျောက်တောင်ကြားတွင် အဆောက်အအုံများရှိနေသည်။ အားလုံးငြိမ်သက်နေသည်။ အဆောက်အအုံများအတွင်းပိုင်း တွင် မည်သို့သော မကောင်းမှုဒုစရိုက်ဘွေဖြင့် လှုပ်ရှားနေသည် ကိုကား သူမသိ။

အဆောက်အအုံများကြားရှိ လမ်းမြောင်းများသည် နှင်းပွင့် များဖြင့် စွတ်စိုနေသည်။ အမိုးများပေ၍ နှင်းရည်များ တစက်စက်ကျနေသည်။

ထိုလမ်းမြောင်းများတွင် လုံခြုံရေးအစောင့်များ ဝေးတွေ့ လှုံ့တွေ့နှင့် သွားလာလျက် စောင့်နေသည်။ အချင်းချင်းတွေ့ သည့်အခါ အသံပြုကြသည်။

မျက်နှာစိမ်းဝေးသမားသည် အဆောက် အအုံ သုံး ခု ကို ကောင်းမွန်ချောမောစွာ ကျော်ဖြတ်လာနိုင်ခဲ့သည်။

စတုတ္ထမြောက်အဆောက်အအုံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ တွင်မူ....

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...မိတ်ဆွေက ဧည့်သည်ထင်ပါ။ ဘယ်သူနဲ့များတွေ့ချင်လို့၊ ဩော်...လက်စသတ်တော့ မျက်နှာ စိမ်း ဝေးသမားကြီးကို။ ကျုပ်က ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်”

တွေ့လာရသူမှာ ကျောက်တောင်ကဲ့စခန်း၏ နာမည်ကြီး ခေါင်းရှည်ခြင်္သေ့ကြီးပင် ဖြစ်နေသည်။

“မင်းက ခေါင်းရှည်ခြင်္သေ့လားဟေ့”
“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုလဲ ခေါင်းရှည်ခြင်္သေ့နဲ့မျက်နှာစိမ်း ဝေးသမားတွေ့ကြတာပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက တို့ရဲ့မဟာမိတ်ဆို အခု ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ခေါင်းရှည်ကြီးကဖြတ်မေးလိုက်သည်။ သူမရှင်းလင်းသော အချက်ကို ထောက်စမ်းလိုက်ခြင်းပင်။

“အေး...မင်းတို့ကို လူကောင်းတွေလားလို့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ မယ် စိတ်ကူးခဲ့မိတယ်၊ အခုတော့မှ မင်းတို့ဟာ ဒုစရိုက်အမှောင် ဂိုဏ်းသားတွေဆိုတာ သိရလို့ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ဖို့လာခဲ့တယ်ပဲ ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...မျက်နှာစိမ်းဝေးသမားက စကား ပြောမှာလဲ ကောင်းသားပဲ။ တော်တော်ကြာရင် မင်းပါးစပ် ကလေး ပိတ်သွားမှာတောင် သနားမိပါရဲ့ကွာ”

“အေး...မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ပါးစပ် ပိတ်သွားမှာပါလေ”

“ဟုတ်ပြီဟေ့...ငါကလဲ လူစွမ်းကောင်းဆိုတဲ့အကောင် တွေနဲ့မှ တိုက်ချင်နေတာ ပျင်းလွန်းလို့”

ခေါင်းရှည်ကြီးသည် အလွန်လျှင်မြန်ဖျတ်သတ်၏။ ပြော ပြော ဆိုဆိုကြားက ခါးမှပုဆိန်ကြီးကိုဆွဲဖြုတ်၍ မျက်နှာစိမ်း ဝေးသမား၏ ရင်ဝတ်တည့်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ပုဆိန်ကြီး၏ပစ်ပေါက်ချက်မှာ အတွင်းအားကိုထည့်သွင်း လိုက်ခြင်းမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သာမန်မျှသာဖြစ်သည်။ သို့သော်

ပုဆိန်ကြီး၏အလေးချိန်က စီးလွန်းသဖြင့် အချိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ကျရောက်လာလေ၏။

မျက်နှာစိမ်းစားသမားသည် ပြေးဝင်လာသောပုဆိန်ကို မြင်သည်။ သို့သော် လုံးဝမရွှောင် ဓားကိုသာဖျတ်ခနဲထုတ်၍ ပုဆိန်ခုတ်ချက်ကို ပက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ချင်...ဝှံ့...ဒုတ်”

ဟုသောအသံနှင့်အတူ ပုဆိန်သည် နောက်ဘက်ရှိမြက်တော အတွင်းသို့ ကျရောက်သွား၏။

“မျက်နှာစိမ်းစားသမားက ဘယ်မှာဆိုးလို့လဲဟေ့”

ခေါင်းရှည်ကြီးက ပါးစပ်ကဲတွေကရာပြောရင်း ရှေ့သို့ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်လိုကုန်းကုန်း၊ ကုန်းကုန်းလျှောက်လှမ်း လာသည်။ ပြီး နောက်ဆုံးခြေလှမ်းတွင် တန့်ခနဲရပ်၍ တစ် ကွက် ဖိုလှမ်းပြီး၊ သူ့အသင့်ကိုင်ထားလိုက်ပြီးဖြစ်သော ကြာပွတ် ကြီးဖြင့် ‘ရွမ်း’ခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်။

ကြာပွတ်ကြီးကို အချက်ကျကျ၊ အကွက်မိမိလှမ်း၍ ရိုက်ချ နိုင်သည်မှာလည်း၊ ခေါင်းရှည်ခြင်္သေ့ကြီး၏ ထူးခြားသော တိုက်ကွက်တစ်ကွက်ဖြစ်သည်။

မျက်နှာစိမ်းစားသမားသည် အထက်သို့ ခုန်ပျံတက်လိုက်ပြီး ကြာပွတ်ရိုက်ချက်ကို လွတ်ရုံ တိမ်းရှောင်လိုက်သည်။ မျက်နှာ စိမ်းစားသမားဆိုသောအမည်ကို စောင့်ထိန်းထားလိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်နေသည်။

သည်တော့မှ မျက်နှာစိမ်းစားသမားက ကုန်းတင်းမုန်တိုင်း သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုကာ ခေါင်းရှည်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ခေါင်းရှည်ကြီးသာ တိမ်းရှောင်သည့် လှုပ်ရှားမှုအချိန် အနည်းငယ် နောက်ကျသွားလျှင်၊ ပဲ့သိမ်းသွားမည်သာ ဖြစ် သည်။

ခေါင်းရှည်ခြင်္သေ့သည် မျက်နှာစိမ်းစားသမား၏ ကုန်း တင်းမုန်တိုင်းသိုင်းကွက်ကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။ သူ့အထိတ်တလန့်ဖြစ်လောက်အောင်လည်း မျက်နှာစိမ်းစား သမားသည် ခေါင်းရှည်ကြီးအား တရကြမ်းအသက်ရှူခွင့်ပင် မပေးဘဲ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။

သည်မှာ ခေါင်းရှည်ကြီးသည် သူ့လက်ထဲက ကြာပွတ် ကြီးကို လှင့်ပစ်ချပြီး နောက်သို့ ခုန်ပျံ၍ ဆုတ်သွားသည်။

ထို့နောက် သံကြိုးကွင်းဆက် သံဆူးတောင်လက်နက်ကို ထုတ်သုံး၍တိုက်သည်။ ယင်းလက်နက်သည် အဝေးအနီးအသုံး ပြုနိုင်သော လက်နက်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အဝေးလက်နက် ဟု ဆိုနိုင်သည်။

“ဝှံ့...ဝှံ့...ဝှံ့...”

“ဝှံ့...ဝှံ့...ဝှံ့...”

ထိုအသံသည် သံကြိုးကွင်းဆက် သံဆူးတောင်လက်နက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံဖြစ်သည်။

“ချင်...ချင်...ချင်...”

သံကြီးကွင်းဆက် သံဆူးတောင်လက်နက်နှင့် ဓားရှည်ထို
ခတ်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာသော မီးပွင့်မီးပွားများမှာ တဖွားဖွား။
မျက်နှာစိမ်းစားသမားသည် ခေါင်းရှည်ကြီးကို အခွာမပေးဘဲ
ပူးကပ် တိုက်ခိုက်သည်။ အခွာပေးလိုက်ပါကမူ မျက်နှာစိမ်း
စားသမားအဖို့မလွယ်။

ခေါင်းရှည်ကြီးက နောက်သို့ဆုတ်၍ တိုက်ခိုက်နေသည်။
သူ့လက်နက်မှာ နောက်ဆုတ်မှုသာ တိုက်ကွက်အနေအထား
မှန်ကန်နိုင်မည်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်၊ လုံခြုံရေးအစောင့်ငါးယောက် ဝိုင်းအံ့ ရောက်ရှိ
လာသည်။ မျက်နှာစိမ်းစားသမားမှာ အများနှင့်တစ်ယောက်
တိုက်ခိုက်နေရပြီ။ သို့သော် အများနှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်
လာသောအခါ၊ ခေါင်းရှည်ကြီးမှာ လက်စွမ်းမပြနိုင်တော့ပေ။
သူ့လက်နက်များမှာ သူတစ်ဦးတည်း တိုက်ခိုက်မှု တိုက်ကွက်
အနေအထားမှန်ကန်ပြီး သိုင်းကွက်မများယွင်းနှိုင်ပဲ ရှိနိုင်သော
ကြောင့်ပင်။

ခုတော့ သူတို့သည် တစ်ယောက်လျှင် သိုင်းကွက်တစ်မျိုး
အလျင်သင့်သလို တိုက်ခိုက်နေရသည်။ စုပေါင်းစနစ်လည်း
မဟုတ်၊ ထိုအခါ သူတို့ဘက်မှ တိုက်ခိုက်စွမ်းရည်မှာ အလို
အလျောက် ကျသွားလေသည်။

“ဟား...”

လျှံကျင်းက အားမာန်ပြု၍ ခုန်ပျံပြီး အလှည့်အပြောင်း
တွင် ဘယ်ညာ လက်နှစ်ဘက်ရှိ ရန်သူနှစ်ဦး၏ ရင်ညှိန်များမှ
သူ၏ဓားကို ဖြတ်ခုတ်ပိုင်းသွားစေ၏။

“အား...”

“အား...” ဟူသော ငြီးထွားအော်ဟစ်၍ လဲကျသံများ
ဉာဏ်မှောင်ထဲ စူးနှစ်ဝင်သွားသည်။

ရန်သူများ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း၊ စုပေါင်း
တိုက်ခိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရှိလေရာ၊ လျှံကျင်းမှာ တပန်းမကသာ
နေသည်။

ခေါင်းရှည်ကြီးလည်း လက်ကောက်ဝတ်တွင် ဓားတစ်ချက်
ထိုသွားသဖြင့် လက်ရည် သိသိသာသာကျသွား၏။ နောက်သို့
တဆုတ်တည်း ဆုတ်နေရသည်။

လျှံကျင်းသည် ဒဏ်ရာရရှိသွားသော သားစကောင်ကို
လိုက်တိုက်သလို ခေါင်းရှည်ကြီးကို နောက်မှလိုက်၍ တိုက်၏။
ခေါင်းရှည်ကြီးက ပြန်လှည့်၍ တိုက်မှု ဖျပ်ခနဲ... ဖျပ်ခနဲ ခုန်၍
ဆုတ်ကာရှောင်သည်။ ရှေ့သို့ တိုးတက် တိုက်ခိုက်သည်သာ
များသည်။

စောစောက ဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်လာသော လုံခြုံရေး
အစောင့်ငါးယောက်အနက် နှစ်ဦးမှာ ကျသွားပြီ။ ထိုနှစ်
ယောက်ကျသွားသည်ကို တွေ့ရပြန်တော့၊ ကျန်သုံးယောက်
ရှေ့မှတက်ဝံ့ပဲရှိသည်။

ထိုအခါ ခေါင်းရှည်ကြီးသည် သူ့လူများကို ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်
ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး လျှံကျင်းကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည်။
သည်တော့လည်း တိုက်ကွင်းက လူရှင်းသွားသဖြင့် ဘာတပြန်
ကျားတပြန်ဖြစ်နေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ခေါင်းရှည်ကြီးမှာ ဒုက္ခရာဇာလည်း
ရထားသဖြင့် လက်ရည်က သိသိသာသာကျလာသည်။

ဆက်လက် တိုက်ခိုက်လျှင် သူတို့ဘက်က ရှုံးနိမ့်မည့်အရေးကို
တူးတော့မိသဖြင့် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကို ထုတ်လိုက်သည်။
မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုး၏ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းဖြစ်သည်။

ထိုအဆိပ်လက်နက်ပုန်း ထုတ်လိုက်ခြင်းကို လျှံကျင်း
ကောင်းကောင်းမြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ခုန်ပျံပြေးဝင်ကာ ခြေ
တစ်ဖက်ဖြင့် တော်ထုတ်လိုက်သည်။

အဆိပ်လက်နက်ပုန်းသည် နောက်တွင် တိမ်းရှောင် ထွက်
ပြေးရန် ဟန်ရေးပြင်နေသော လုံခြုံရေး အစောင့်သုံးဦး၏
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျရောက် ဖြန့်ကြဲကျကာ ၎င်းတို့သုံးယောက်
လုံး အဆိပ်လက်နက်ပုန်းမိကာ လဲကျသွားကြ၏။

“အား....”
“အီး....”
“အင့်....”

လုံခြုံရေး အစောင့်သုံးယောက်သည် အဆိပ်များ မိကာ
တစ်ယောက်တစ်နေရာ လဲကျသွားကြပြီး ငြီးတူးသံများ ဖြူ
လျက် သေဆုံးသွားကြ၏။

ခေါင်းရှည်ကြီးသည် မဟန်တော့မှန်းသိ၍ တိမ်းရှောင်မည်
ပြု၏။

တစ်ဖက်သို့လှည့်နေစဉ် လျှံကျင်းက ခေါင်းရှည်ကြီး၏
နောက်ကျောရိုးကိုပစ်မှတ်တစ်ခုဟုသတ်မှတ်ကာ ငွေစားမြောင်
ကလေးကို တောက်လွှင့်လိုက်လေသည်။

“အား....”
“ဘိုင်း....”

ခေါင်းရှည်ကြီးသည် နောက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး ခြေတစ်လှမ်း
အသစ်မလှမ်းရသေး။ အားခနဲအော်ကာ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွား
လေသည်။

မကြာမီ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းရှည်ကြီးသည် သွေးအိုင်များ
အတွင်း မောက်ခုံကြီးလဲနေသည်။

လျှံကျင်းသည် အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။
သည်အဆောက်အအုံကိုပဲ အကျဉ်းခန်းတွေ ရှိလိမ့်မည်ဟု လျှံ
ကျင်း တွက်သည်။

အခန်းအတွင်းတွင် မီးရောင်ဟူ၍ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်
သာ ရှိသည်။ ဘယ်အချိန်က မိုးထွန်းထားသည်မသိ၊ တရွှိန်ရွှိန်
တေခက်လေခင်နေသည်။

အခန်းထဲတွင် ကံအားလျော်စွာ အစောင့်အရှောက်တွေမရှိ
သလောက်ပင်။ အမှန်မှာ အစောင့်တွေ မရှိမဟုတ် ရှိရပေလိမ့်
မည်။ သူတို့အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် တစ်နေရာသို့ရောက်ရှိ
နေကြပုံ ပေါ်သည်။

လျှံကျင်းသည် ကျဉ်းမြောင်း ရှည်လျားသော အခန်း
အတွင်းသို့ ဆက်ဝင်လာ၏။ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကြေး
လင်ဗန်းများခံ၍ ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိထားသည်။

အခန်းတစ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အစောင့်တစ်ယောက်
အပေါက်ဝတွင် ထိုင်ပြီး အိပ်ငိုက်နေသည်။ လျှံကျင်း၏ခြေသံ

ကြောင့် အစောင့်သည် ဖျပ်ခနဲ လန့်နိုးလာ၏။ သို့သော် သူ
သည် မျက်လုံးအပြူးသား၊ ငါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်။

“အင်” ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ဝမ်းဗိုက်အရှိုက်ကို ခြေ
တစ်ချက်ဖြင့် ကန်ကြောက်ခြင်းခံရကာ ဘေးနားတွင် ခွေ
ခေါက်၍ ကျသွားသည်။

တံခါးမှာ သေ့ခတ်ထား၏။ လျှံကျင်းသည် လဲကျနေ
သော အစောင့်၏ခါးတွင် ချိတ်ထားသော သေ့ခတ်ကိုယူ၍
တံခါးကိုဖွင့်သည်။ အခန်းထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင် ထွန်း
ညှိထားသဖြင့် လင်းနေသည်။

လီဟိုးကို တွေ့ရပြီ။ သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံး ကြီးများဖြင့်
အထပ်ထပ်ချည်နှောင်ထားသည်။ ထိုကြီးများကို လျှံ ကျင်းက
အလျင်အမြန် ပြောပေး၏။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

လီဟိုးက မေး၏။

“ကျုပ် မျက်နှာစိမ်း ဓားသမား လျှံကျင်း၊ နေပြည်
တော်က ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အမိန့်အရလာခဲ့ရတာပါ။ ကျုပ်အဖေ
က လျှံပ”

“ရှင်...ရှင်...ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ ရန်သူပေါ့”

“ဟုတ်တောင်း ဟုတ်မယ်၊ အဲဒါက ကျုပ်အဖေရဲ့ အမှား
တွေပါ။ ကျုပ်က ဆက်မှားမယ်လို့ မင်း ယူဆနေသလား”

“ရှင်ကို ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ”

“ဒီမှာ လီဟိုး၊ လူတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်ဖို့ ဆိုတာ
အချိန်ကလိုသေးတယ်။ အချိန်နဲ့စံထားလို့ မရတာတွေလို့

အများချည်းပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ် တစ်ခုပဲ ပြောမယ်၊ ဒီလို
အန္တရာယ်နယ်ထဲကို ကျုပ် အသက်စွန့် ဝင်ရောက်ပြီး မင်းကို
ကယ်တင်နေတာကို မင်း မျက်မြင်ပဲမဟုတ်လား၊ ဒီအချက်ဟာ
အိမ်မက်မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် မင်း ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်ကိုဘာမှသံသယ
ဖြစ်နေစရာ မလိုဘူး”

“ဒီကြီးတစ်ချောင်းက ဘာဖြစ်လို့ ချန်ထားရတာလဲ”

“မင်းကို ကျုပ် မယုံသေးလို့ပေါ့”

“ယုံပါတော့ရှင်...ကျွန်မလဲ ရှင်လုပ်ရပ်မှန်ကို သဘော
ပေါက်သွားပါပြီ”

သည်တော့မှ လျှံကျင်းက လီဟိုးကိုယ်ပေါ်တွင် ကျန်ရှိ
နေသော ကြီးတစ်ချောင်းကို ဓားနှင့်ဖြတ်ချလိုက်၏။ လီဟိုး
ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား၍ ရချေပြီ။

“ဪ...မျက်နှာစိမ်းဓားသမားဆိုလို့ ကျွန်မက ရှင်ဟာ
အသက် တော်တော်ကြီးနေပြီမှတ်တာ၊ ကျွန်မတို့လောက်
ပါပဲလား”

“အေးလေး...မင်းအဖေနဲ့ ကျုပ်အဖေတို့ဟာ သက်တူ
ရွယ်တူတွေပဲ”

ထိုအခါ လီဟိုး မျက်နှာကလေးမှာ နှမ်းလျသွားလေ
သည်။

သူ့အဖေကို သတိရသွားဟန်တူသည်။

ပြီးတော့...

သူ့အဘိုး။

“သူတို့တုန်းကလို ကျုပ်တို့ မဖြစ်ဖို့လိုပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့
တဲ့အတွက်လဲ ကျုပ်အဖေဟာ ကျုပ်ကို သူ့ကိုယ်စား သူ့
အမှားကျွေး ပေးဆပ်ဖို့ ကျုပ်ကိုမှားသွားခဲ့ပါတယ်”

“ကျွန်မပြောမှားဆိုမှားရှိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်”

“ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ...အချိန်မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့
ဒီက အမြန်ဆုံးထွက်မှဖြစ်မယ်၊ ဒီကောင်တွေ တစ်နေရာရာ
ရောက်နေပုံရတယ်၊ လူနည်းနည်းပဲရှိတယ်၊ လာ...လီဟိုး...
လာ...လာ...”

ထို့နောက် လီဟိုးနှင့် မျက်နှာစိမ်းစားသံမားလျှံကျင်း
တို့သည် အဆောက်အအုံအပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။
အပြင်တွင် လရောင်သည် မှန်ပြာပြာ။

ကျောက်တောင်ကဲ့စခန်းမှ လျှံကျင်းနှင့် လီဟိုးတို့
နှစ်ယောက် မြင်းနှစ်ကောင်ဖြင့် ဒုန်းစိုင်း လာခဲ့ကြသည့်
အခိုက်....

ရွှေဟင်္သာကန်အနီး တောအုပ်သို့ရောက်သည်တိုင်....
“ဟေ့...ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟူသော ဆီး၍ဟန်တားလိုက်သည့်အသံကို လျှံကျင်း
ကြားလိုက်ရသည်။

လျှံကျင်းသည် ညအမှောင်တွင် မည်သူမည်ဝါမှန်း
မသိခဲ့။

သူ့စိတ်အထင်၌ ကျောက်တောင်ကဲ့စခန်းမှ ဖန်ကန်း၏
လူများဟု တွေးထင်လိုက်မိသည်။

သို့နှင့် သူ့ရှေ့မှဟန်တားသူကို စီးချင်းပြေးဝင်တိုက်ခိုက်
သည်။

“ချင်...ချင်...ချင်”

စားချင်းထိခတ်သံများမှာ ညအမှောင်တွင် ဆူဆူညံညံသွား
လေတည်။

“ဪ...ဘယ်သူများလဲလို့၊ လက်စသတ်တော့လိပ်ပြာပိုင်
မင်းသားကိုး”

“မင်းကုရော...”

“မျက်နှာစိမ်းစားသမား”

“ဖန်ကန်းရဲ့ ဘက်တော်သားတွေပေါ့၊ ကဲ...ကွာ”

ဟု ပြောဆိုကာ လီယင်းတောက်သည် “မိုးလုံးညံသိုင်း
ကွက်” ကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်အပြင်....

“အစ်ကို...မှားကုန်မယ်... အစ်ကို...မှားကုန်မယ်”

ဟု အော်၍ သတိပေးလိုက်သောလီဟိုး၏အသံကို ကြားရ
သည်။

စားသမားနှစ်ယောက် လှုပ်ရှားမှုများ ရပ်တန့်သွားကြ
သည်။

သည့်နောက် လီယင်းတောက်နှင့်အတူ လိုက်လာသော မေယီရှန်နှင့် လျှံကျင်းနှင့်အတူလိုက်လာသူ လီဟိုးတို့အနီးသို့ ဝိုင်းအုံ့ရောက်ရှိလာသည်။

လီဟိုးက ကျောက်တောင်ကဲ့စခန်းသို့ လျှံကျင်းလာရောက် ပြီး သူ့ကိုကယ်တင်ခဲ့ပုံနှင့် လျှံကျင်း၏စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး အစီအစဉ်များကို လီယင်းတောက်အားရှင်းပြရင်း ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

လီယင်းတောက်လည်း လျှံကျင်းအပေါ် အထင်အမြင် လွဲမှားနေမှုများ ပြောဖွားရလေတော့သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ဟာ တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရတော့မယ်၊ အခြေအနေ မှာ ရောက်နေပြီ၊ ဘယ်လိုသဘောကြသလဲ”

လီယင်းတောက်က မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်က စေလွှတ်စုံစမ်း ခိုင်းထားတဲ့အတွက် ကျုပ်စိတ် ကျုပ်သဘောလုပ်လို့ မှု သေးဘူးထင်တယ်၊ ကျုပ်အဖေရဲ့အမှားမျိုး ကျုပ်ကထပ်မှား နေရင် မကောင်းဘူးလေ”

“လျှံကျင်းက စီစကားမျိုးပြောရအောင် ကျုပ်တို့က တစ်ချိန်က ခင်ဗျားအဖေနဲ့ပူးပေါင်းပြီး ကျုပ်တို့အဖေ ကောင်းကျနယ်စားကြီးလီယန်ဘိကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ပုံမျိုး ဖြစ် မယ် ထင်နေလို့လား”

“ဒီသဘောကို ကျုပ်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ လီယင်းတောက် က ကျုပ်ပြောတဲ့သဘောကို နားမဝင်သေးပါလား”

လျှံကျင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်လေသည်။ သူသည် သူ့မြင်းကိုခပ်မှန်မှန်စီးရင်း အရှေ့ဘက်မူဖြာထွက် လာသော အရုဏ်ဦးနေခြည်နုကို ငေးမောကြည့်နေသည်။

လီယင်းတောက်နှင့်လျှံကျင်းတို့ စကားပြော အဆင်မပြေ တပြေဖြစ်နေသည်ကို လီဟိုးမကျေနပ်။ လီဟိုးမကျေနပ်သလို မေယီရှန်ကလည်း သဘောမတူပဲဖြစ်နေသည်။

သူတို့က အခုလိုအချိန်တွင် အားလုံး တသွေးတသံတမိန့် တည်းပဲ ရှိနေစေချင်သည်။

ခုလို ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့် တစ်ယောက် တသဘော မဖြစ်စေချင်။

“အစ်ကိုကလဲ လျှံကျင်းအနေနဲ့ပြောနေတာက အစ်ကို ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့တာဝန်ပိုင်းကိုပြောနေတာပါ၊ အစိုးရဝန်ထမ်း တစ်ဦးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လားအစ်ကို...”

ဟုလီဟိုးကမြင်းကိုရှေ့တက်စီးပြီးဝင်ပြောလိုက်လေသည်။ သည်မှာ မေယီရှန်က....

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လျှံကျင်းပြောတာကို ကျွန်မတို့သဘော ကျပါတယ်၊ တာဝန်နဲ့လာတဲ့လူဆိုတာကတော့ ဘာလုပ်လုပ် တာဝန်ဝတ္တရားနဲ့ကိုက်ညီမှု၊ လိုက်လျောမှုရှိမရှိ ထည့်တွက်ရ ဦးမှပဲပေါ့”

ဟု ပြောရာ လီယင်းတောက်က ပြုံးရယ်တာ....

“ကျုပ်က သဘောမပေါက်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး ဗျာ။ သဘောပေါက်ပါတယ်။ အင်း...စိတ်ဆန္ဒကတော့စော

နေမိတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က တကယ် ဘဝနဲ့စတေးပြီး ခံစားခဲ့ကြရတဲ့ လူတွေမဟုတ်လား”

ဟု စကားကိုစကာ ရှိသေးသည်။ လျှံကျင်းက....

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေအားလုံး ကျုပ်ဘုရင် မင်းမြတ်ကို အစီရင်ခံပြီးခဲ့ပါပြီ။ နေပြည်တော်က ကောင်းကျ အရေးအခင်းကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်နေပါပြီ။ အခု ဆိုရင် ဖန်ကန်းနဲ့မိုးကြိုးမဲတို့ တောင်ခွဲလက်ဝါးတို့ဟာ သွေးရူး သွေးတမ်းနဲ့ စိတ်ထင်တာတွေ ရှောင်လှုပ်နေကြတာ။ အခု ကျောက်ကွဲတောင်စခန်းကိုပဲကြည့်လေ၊ ဒီ အ ကျဉ်း စ ခန်း ကို ထားထားတာကိုက ဘာသဘောလဲ”

ဤသို့သောအခြေအနေများကြားတွင် ကောင်းကျနယ်စား ကြီး ဖန်ကန်းသည် ကျောက်ကွဲတောင်စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ သည်။ မိုးကြိုးမဲချိုင်းနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူတို့ကမူ ရောက်နိုင်ပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ထိုညတွင် သူတို့၏သွေးသစ် လောင်း ပျော်ပွဲအခမ်းအနားတစ်ခုပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။
တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ နယ်စားကြီးဖန်ကန်းက သူ့လူ များအား စိတ်ဓာတ်ကျမည်စိုးသောကြောင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ လူညံ့၍ တိုက်တွန်းအားပေးသည့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအခမ်းအနား တစ်ခုဖြစ်သည်။

ထို့နောက် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်သဘော လိပ်ပြာမိုင် မင်းသားနှင့်မျက်နှာစိမ်းဓားသမားတို့ကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရာ သူတို့ဘယ်သူ့ ကိုမူမမူဘူးဆိုသောအခံပွယ်ကိုဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ထိုညတွင် ကျောက်ကွဲတောင်စခန်းတွင် ဖန်ကန်းတို့လူတွေကုန်သလောက်စုဝေးရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ညဘက်တွင်ကျင်းပသော အခမ်းအနားဖြစ်သဖြင့် အဆောက် အအုံများရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် မီးဒုတ်များ၊ မီးတိုင်များ စိုက်ထူထားသည်။ အလျှံတညီးညီးတောက်လောင်နေသော မိုးရောင်များမှာလွန်းသဖြင့် တစ်ကွင်းလုံးကိုလင်းထိန်နေ စေသည်။

“နယ်စားကြီးအရှင်သခင်ဖန်ကန်း ကြွရောက်လာပါပြီ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ပရိသတ်ရှေ့သို့လူများ ထမ်းရသော ဝေါကြီးတစ်ခုရောက်လာသည်။ ဖန်ကန်းသည် ဝေါပေါ်တွင်ပါလာ၏။ ဝေါကိုပရိသတ်ရှေ့တွင်အဘာချ၏။ ဖန်ကန်းသည် တပည့်များ နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့် အတူ ဝေါပေါ်မှဆင်း၍ နေရာယူ၍ထိုင်သည်။ လက်ခုပ် ဩဘာများ ပေးကြသည်။

“ခုအအချိန်ကစပြီး နယ်စားကြီး အရှင်သခင်ဖန်ကန်းကို ရိုးရာတပင်တိုင်အကန့် စတင်ဖြေဖျော်ပါဘော့မယ်။ ပရိသတ်ကြီး အားပေးကြပါခင်ဗျာ”

လူတစ်ယောက်က အစီအစဉ်ကို အော်ဟစ်ပြောလိုက်၏။ ပရိသတ်၏ လက်ခုပ်ဩဘာသံများကြားတွင် သဘင်သည်အဖွဲ့ သည် ပရိသတ်ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

ရိုးရာတပင်တိုင်အကဖြင့် ဖြေဖျော်မည့် ကချေသည်ကလေး မှာ ပိုးသားဖြူဖြူ ဝတ်စုံကလေးကိုဝတ်ကာ ပန်းတွေ တစ် ခေါင်းလုံး ပန်ထား၏။ သူ့အလှမှာ တကယ်ပဲ အိပ်မက်မင်း သမီးကလေး အလှမျိုးဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ကလေးမှာ ပြည့်တင်းကျစ်လစ်တာ။ အကြောရှိန်းရှိန်း ကလေးတွေပင် အရေအသား၌ ပြေးယှက်နေသည်။ သူမကား အခြားသူမှဟုတ်။ မေ့တိုက်စွန်း၏ သမီးကလေး မေယီရှန်ဖြစ် ပေသည်။ သူမနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာသူများကား လီယင်း တောက်၊ လီဟိုးနှင့် လျှံကျင်းတို့ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သဘင် သည်ဝတ်စုံများဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ပုလွေ၊ ဗုံနှင့်လင်းကွင်း များကိုအသီးသီး ကိုင်ဆောင်လာကြသည်။

“ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို နှမ်းစေသူဟာ ဘယ်သူလဲရှင်...”

“တိမ်လွှာကလေးတွေကို လှင့်ပါးစေသူဟာ ဘယ်သူလဲရှင်”

“ငှက်ကလေးတွေ တေးမဆိုအောင် လုပ်သူဟာ ဘယ်သူလဲ ရှင်... ပန်းပွင့်၊ တိမ်လွှာနှင့် ငှက်ကလေးတွေ နှုတ်ဆက်ကျမ်းဝင် လောကကိုအလှဆင်၊ မြင်မြင်သမျှ အားမာန်ပင်။

မေယီရှန်က တေးတစ်ပုဒ်ကို သီဆို၏။ တီးဝိုင်းမှအတီးပိုဒ်ကို လိုက်ပေးသည်။ ဤတေးသီချင်းကို တေးကဗျာ ဝါသနာထုံး ခဲ့သူ လီယင်းတောက်က ကိုယ်တိုင် စပ်ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက ပုလွေသံဖြင့် တေးအပိုဒ်ကို ဂီတသံစဉ်ဖြင့် အကွက်ဖော်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ လျှံကျင်းနှင့် လီဟိုးတို့က အသာ မွေးလိုက်၍ တီးနေသည်။

နယ်စားကြီးဖန်ကန်းသည် တေးသီချင်းသံကို အသေ အချာ နားထောင်ပြီး မအိမလယ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစဉ် လီဟိုး က လက်ကွင်းကြီးကို တချမ်းချမ်းတီးပေးလိုက်သည်။ လျှံကျင်း ကလည်း ဗုံအိုးကို တဒံဒံတီးခတ်၏။ လီယင်းတောက်၏ ပလေ သံကလည်း ဆူဆူညူညူလာသည်။

မေယီရှန်သည် မကတော့၊ အသာရပ်နေလိုက်သည်။ သူတို့ တီးခတ်နေသည့် အသံများမှာ တေးဂီတသံမဟုတ်တော့၊ ဆူညံ သောအသံများသာ ဖြစ်နေသည်။ ပရိသတ်သည် ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ ဖန်ကန်းတို့လည်း စဉ်းစားမတတ်အောင်ဖြစ် နေသည်။

ဖန်ကန်းသည် စိတ်ဆိုးလွှာသဖြင့် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

“ဝှီး...ဒုန်း... ချမ်း”

အသံနှစ်သံမှာ ဆက်တိုက် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ လီဟိုး၏ လက်ချက်ဖြစ်သည်။ လီဟိုးသည် သူမ တီးခတ်နေသော လှင်းကွင်းကြီးကို တီးခတ်နေရာမှ လက်နက် အဖြစ် အသုံးပြုကာ ဖန်ကန်း၏လည်ကို ဖြတ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

ထိုလှင်းကွင်းကြီး ဝဲပျံ့လာသည်ကို တောင်ခွဲလက်စားက ဘေးဖြင့်ဖြတ်၍ ခုတ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖန်ကန်းမှာ ကြောင် အအပင် ဖြစ်သွားသည်။

ဆွန်းဝူသာ ကြားမှ ဖြတ်မတိုက်ပါက ဖန်ကန်း၏ ခန္ဓာ ကိုယ်နှင့်ခေါင်းသည် လုံးဝ အဆက်ပြတ်သွားတော့မည် ဖြစ် သည်။

“ရန်သူဟေ့...ရန်သူ...ဝိုင်းထားကြ”

အခုမှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ကုန်သည်။
ပြေးလွှား နေရာယူနေကြသည်။ မီးတုတ်များ ရွှေ့လျားနေ
သည်။ ဓားများ လှံများ ငြိမ်သက်ခြင်းကင်းနေပြီ။

လီယင်းတောက်တို့ လေးဦးသည် ကျောချင်းကပ်၍ရပ်ကာ၊
အရိပ်လေးမျက်နှာမှ ရန်သူများကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့် အနေ
အထားတွင် ရှိနေသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“မျက်နှာစိမ်းဓားသမား...လျှံကျင်း”

“လေမင်း မောင်နှံ လီဟိုး”

“မေတိုက်စွန်းရဲ့ သမီး မေယီရှန်”

“လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား လီယင်းတောက်”

ဖန်ကန်းသည် မေးလိုက်မိသည်ကိုပင် မှားချေပြီဟု အထင်
ရှိသွားဟန်ရှိသည်။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း အေးစက်သွားကာ
မျက်လုံးများက ဝိုင်းဝိုင်းဆက်သွား၏။

“မင်း...မင်းတို့...ဒီ...ဒီကို ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

လီယင်းတောက်က အားရပါးရ ရယ်မောပြစ်လိုက်ပါ၏။
သူ၏ ရယ်မောသံသည် အထက်စောင်းကင်ယံသို့ လွင့်စဉ်
တက်သွားလေ၏။

“ကျုပ်တို့မိဘတွေကို မင်းရဲ့အသိဉာဏ်က မှတ်မိပါသေး
တယ်နော်၊ ကောင်းကျနယ်ဓားကြီးလီယန်တီနဲ့ သူ့ဇနီးချီပေ။

တို့လေ။ မင်းရဲ့မတရားမှု၊ ယုတ်မာမှုတွေကြောင့် သေခဲ့ကြရ
တာကော မှတ်မိသေးရဲ့လား။ သူ့လှင်သတ်၊ သူ့ဇနီးယူဖို့ မင်း
ဖန်တီးခဲ့ပေမယ် ငါတို့အမေ့ချီပေ့က သတ္တိရှိတယ်၊ မိန်းမ
ပီသတယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်သေရဲ့ခဲ့တယ်ကွ”

“ဒီအထို ငါသည်းခံခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ် မင်းက မင်းရဲ့
ယုတ်မာမှုတွေကို ရပ်တန့်ကမရပ်ဘူး၊ လူတွေအများချည်း
အပေါ်မှာ အသုံးချလာတယ်၊ ကောင်းကျနယ်သားတွေကို
စော်ကားလာတယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါတို့ ခုလိုစုပေါင်းမိတာ
ပဲ”

ထိုစဉ် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးက စတင်လှုပ်ရှားလာ၏။ သူ
မည်သို့ လှုပ်ရှားလိုက်သည်မသိ။

တစ်စုံတစ်ခုသည် လေတွင်ဝဲလည်၍ လီယင်းတောက်တို့
ပေါ်သို့ ကျလာသည်။

မိုးကြိုးမဲတီထွင်ထားသော ယမ်းအိုးယမ်းလုံး တစ်ခုဖြစ်
ကြောင်း လီယင်းတောက်သိတားသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်
ကိုယ်ပေးပညာကိုအသုံးပြု၍ အထက်သို့ စကြာတစ်ခုလိုလည်
လျက် တက်သွား၏။ သူတို့ထံဝဲပျံလာသော ယမ်းအိုးယမ်းလုံး
သည် လာရာလမ်းသို့ပြန်လှည့်သွား၏။

လီယင်းတောက် သူ့ နေရာသို့ပြန်လည်ကျရောက်သောအခါ
ဖန်ကန်းတို့လူစု ပြေးလွှားပုန်းခိုကြသံကြီး ပေါ်ထွက်လာ
သည်။

ထို့နောက်...

“ဝုန်း” ဟူသောအသံတစ်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပဲ့တင် ရိုက်ခတ်သွား၏။ မြေကြီးများလည်း တုန်ဟည်းသွား၏။ မီးခိုးလုံးများလွင့်ပြယ်သွားသောအခါ လူ(၁၀)ယောက်ခန့် တိုးလုံးပက်လက်တွေ့ဖြစ်သွားသည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်း၏ ယမ်းအိုးယမ်းလုံးကြောင့် သေဆုံး သွားကြသူများထဲတွင် ဖန်အန်းတို့မပါခဲ့ပေ။ ထိုစဉ် မိုးကြိုးမဲ ချိုင်းချိုး ရွှေ့သို့ထွက်လာသည်။

လီယင်းတောက်တို့ဘက်ကလည်း အညံ့မခံ။ မတိုင်ပင်ပါ ပဲလျက် လီဟိုးရွှေ့သို့ထွက်လာသည်။

ပရိသတ်သည် အမှန်စင်စစ် ကျောက်တောင်ကဲ့စသန်းနေ ဖန်အန်း၏ဘက်တော်သား သိုင်းသမားများပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့သည် လီယင်းတောက်တို့ကို လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား တို့ အုပ်စုမှန်းသိလိုက်ကတည်းက ရွှေ့သို့ လုံးဝမတိုးဝံ့ဘဲ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ်သို့ ထောက်ခံနေကြပါတော့သည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်းသည် နေရာယူပြီး သိုင်းကွက်အဆင့်ကို မြင်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ပုပုကွကွမည်းမည်းတုတ်တုတ်ကြီးနှင့် ကြောက်မက်စရာကောင်းနေသည်။

လီဟိုးက မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အတွင်းအားကို စုံစည်းလိုက် သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဂျိန်ဂျိန်ပူလောင်လာ၏။ သူမသည် အတွင်းအားစုစည်းရင်း သူမ၏အဘိုး လီယင်းဟုန်ကိုတမ်းတ လိုက်သည်။

“ငါ့မြေး...ရန်သူဆိုတာ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး” ဟူသောစကားသံကို ကြားလာ၏။ လီဟိုးသည် လက်တံ များကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ အံ့ကိုကြိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တော့ သူမသည် မျက်လုံးများကိုပွင့်လိုက်ပြီး တရကြမ်း ဝင်ထောက်တိုက်ခိုက်၏။

တိုက်ခိုက်ရာတွင် သူ့အဘိုး အလေးထား၍သင်ပေးထား သော “တိမ်မီးခိုးစက်ကြိုးတစ်ထောင်သိုင်းကွက်”ဖြင့် တိုက် ခိုက်သည်။

သိုင်းကွက်တစ်ကွက်၊ နှစ်ကွက်၊ သုံးကွက်၊ လက်စား ရိုက်ချက်များစွာ ပြင်းလာ၏။

“ဖြောင်း...”
“ဖြန်း...”

လီဟိုး၏ အတွင်းအားအဆင့်ကို မိုးကြိုးမဲချိုင်း၏ အတွင်းအားအဆင့်က မမီတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ချိုင်းချိုးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိပ်တိုက်ဆိုင်ရိုက်၍ တိုက်သောတိုက်ကွက်ကို သတိထားရှောင်နေရ၏။

သည်ကြားထဲက မိုးကြိုးမဲချိုင်းမှာ အနောက်သို့လည်း ကောင်း၊ ဘေးဘက်သို့လည်းကောင်း(၁၀)ပေ၊ (၁၅)ပေ လွင့်လွင့်သွားတတ်၏။

လီဟိုး၏လက်ဝါးရိုက်ချက်များသည် ခုတ်ချက်၊ ထိုးချက်၊ ပင့်ချက်၊ ထောင့်ချက်များဖြင့် တရစပ် တိုက်ခိုက်နေလေရာ

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးမှာ အထိတ်တလှန့်ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ် လီဟိုးက ချိုင်းချိုး၏လွတ်ဟာနေသောဝမ်းဗိုက်ကို ဖောင်းဝန် တန်ချက်တစ်ချက်သွင်းလိုက်သည်။

“အွန်း...”

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးသည် သည်တစ်ကြိမ်တွင် သူ၏ပျော့ကွက် ဟာကွက်ကို တိုက်ခိုက်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် မည်သို့မျှမတတ် နိုင်တော့။ နောက်သို့လွင့်စဉ်ကာ တစ်နေရာတွင်ဘိုင်းခနဲကျ ကာ ပါးစပ်ထဲမှသွေးများ ပွက်ခနဲပျို အန်တာ သေဆုံးသွား လေတော့သည်။

သည်မှာ တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူက လီဟိုးရှေ့သို့ ကျမ်းပစ်၍ ထွက်လာသည်။ သူသည် လီဟိုး၏ပျော့ကွက်ကို အသေအချာ လေ့လာထားပုံရသည်။

“ယား...”

ဝင်ဝင်ချင်းဆောက်နှင့်ထွင်းသည်သို့ တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူသည် လီဟိုးအားအနားမပေး။ ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။ လီယင်းတောက်သည် နှမကလေး လီဟိုးအတွက် စိတ်ပူပန်လျက်ရှိသည်။ လီဟိုးသည် အတွင်း အားတွင်သာ ဆွန်းဝူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပေမည်။ သိုင်းစွမ်းပညာ တွင်မူ သူမသည် ဆွန်းဝူကိုယှဉ်ပြိုင်ရန် မလွယ်ကူလှပေ။ သိုင်း လောကအတွေ့အကြုံနှင့် သမ္မာချင်းလည်းမတူ။ လီဟိုးက နှုတ်လှမ်း၏။

သို့သော် စိတ်ဓာတ်အရာတွင် တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူ သည် လီဟိုးကို မိနိုင်လိုမိမည်မဟုတ်။ လီယင်းတောက်သည် လီဟိုးဘက်က ဝင်ကူ၍ တိုက်ခိုက်ရ ကောင်းမကောင်း ချိန်ဆ နေသည်။ သို့သော် သူက အခြေအနေကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။

ထိုသို့ကြည့်နေသည့်အခိုက် တောင်ခွဲလက်ဝါးက ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုနှင့် လီဟိုးကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေ သည်။

“ဖောင်း...ဖောင်း...ဖောင်း”

“ဗိုင်း...အင့်”

အသံများမှာ အဆက်မပြတ်။ လီဟိုးဘက်မှ ပေါ်ထွက်နေ သော အသံများ ဖြစ်နေသည်။ လျှံကျင်းနှင့် မေယီရှန်တို့က လည်း လီဟိုးအတွက် စိုးရိမ်နေသည်။ သည်ကောင်မလေး သူ့မိဘရန်ကြွေးဆပ်ပွဲတွင် လှလှပပ တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူနိုင်ပါ မည်လား။

“ဖောင်း...ဖောင်း”

တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူ၏ တိုက်ကွက် တစ်ကွက်ဖြင့် လီဟိုးမှာ ပုံမှောက်ရက်သား လဲကျမသွားအောင် အတော် ကြိုးစား၍ မတ်ထားလိုက်ရသည်။

တောင်ခွဲလက်ဝါးသည် တိုက်စစ်အနေအထားကို ရှုနေ စာဖြင့် ဖိ၍တိုက်ခိုက်နေသည်။ သူ၏ တိုက်ကွက်တိုက်ချက်များ

ဗုဒ္ဓ အလွန်မတန် လျင်မြန်လွန်း၏။ အရိပ်တစ်ရိပ်ရွှေ့ လျားနေသည်ဟု ထင်စရာရှိနေသည်။ ဤသည်မှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်များ၏ လက္ခဏာရပ်များဖြစ်၏။

လီယင်းတောက်မှာ တိုက်ပွဲအခြေအနေကိုကြည့်ရင်းမျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ လီယင်းတောက်သည် သူ့ဆရာများဖြစ်ကြသော ဆံဖြူမယ် ငွေစားရှင် ဖန်းယင်နှင့် ရသေ့ကြီး ငွေမုတ်ဆိတ် ဝန်ပိုင်းတို့ထံတွင် သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ လက်ရှိ သိုင်းပညာရှင် အကျော်အမော် ဆိုသူများလောက်ကို လီယင်းတောက်က အလွယ်တကူ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းပြု ဖြစ်သည်။

အမှန်ပင် လီဟိုးသည် တောင်ခဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူ၏ သိုင်းပညာအဆင့်ကို မမီ။ ထို့ကြောင့်လည်း သိုင်းကွက်ပေါင်း (၁၂၀) ကျော် တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ လီဟိုးဘက်မှရှုံးခြေပြုလာသည်။

ထိုစဉ် တောင်ခဲလက်ဝါးဆွန်းဝူက လီဟိုးကို ညွှာလက်ဝါးဖြင့် အပိုင်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ရိုက်ချက်က အလွန်မြန်၍ အလွန်ပြင်းထန်လှသည်။ လီဟိုးသည် ဆွန်းဝူ၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ထိကာ နောက်သို့ ခြေလှမ်းယိုင်ထွက်သွား၏။

“ယား....”

ဆွန်းဝူသည် လီဟိုးနောက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း ယိုင်ထွက်သွားရာနောက်သို့ ခုန်ပျံအော်ဟစ်ကာ လီဟိုး၏ရှင်ဝံ့ကို ကန်

ကြောက်လိုက်သည်။ လီဟိုး လဲကျသွား၏။ သည်မှာ ဆွန်းဝူက ဓားကိုထုတ်၍ လီဟိုး၏လည်မျိုကို ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

လီဟိုးသည် သတိလက်လွတ်မဖြစ်ခဲ့။ ဓားရှည်ကိုထုတ်ပြီး ခံဆောင်လိုက်သည်။

“ချင်....”

လီဟိုးက ဆွန်းဝူ၏ဓားကို ဘေးသို့လှန်ချလိုက်သည်။ ပထမတစ်ကွက်သာ ရလိုက်သည်။ ဆွန်းဝူ၏ဓားသည် ဝင်လက်တောက်ပသွားသည်ထင်၏။ သူ၏ဓားသည် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း လီဟိုး၏ရှင်ဝံ့သို့ စိုက်ဝင်သွားလေပြီ။

“အုန်း....”

လီဟိုးသည် အတတ်နိုင်ဆုံး တိမ်းရှောင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သူမမှာ အနည်းငယ်နောက်ကျခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ လီယင်းတောက်က သူ့နှုမကလေး လီဟိုးကို ကူညီတိုက်ခိုက်မည် ကြံထားသည်မှာလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ မအောင်မြင်။

မွန်ပါသည်။ သူ့အနေနှင့် သူ့နှုမ လီဟိုးဘက်မှ ဝင်၍ ကူညီတိုက်ခိုက်ခဲ့ပါလျှင် သူ့ကို သိုင်းသမားကောင်း တစ်ဦးယောက် အဖြစ် သတ်မှတ်ကြတော့မည်မဟုတ်။ ဘက်လိုက်သူ၊ မ်တရားသူ၊ တရားသော အမှုကို ကြေးကြော်နေပါလျက် လက်တွေ့ပိုင်းတွင် မစောင့်စည်းနိုင်သူဟု သတ်မှတ်ကြပေတော့မည်။

လီယင်းတောက်သည် လီဟိုး၏ရုပ်အလောင်းကို တစ်ချက်သာ ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်မကြည့်ပဲ နေလိုက်သည်။

လောလောဆယ် နှမ၌ စိတ်ထောက်နေလျှင် တိုက်ပွဲစိတ်တွေ ကျဆင်းသွားတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူသည် သွေးစွန်းနေသောစားရှည် ကို ကိုင်လျက် လီယင်းတောက်တို့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဝင့်ကြားဂုံကယူနေသည့်ဟန်ရှိသည်။

“မိစ္ဆာကောင် လေးကောင်အနက် တစ်ကောင်တော့ကြ သွားပြီ၊ ကဲ...ကျုပ်တို့လူတွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဝိုင်းတိုက် ကြပါတော့လား”

ဆွန်းဝူ၏ အမိန့်ပေးစကားကို မလွန်ဆန်ခံ့သော သိုင်း သမား သုံးလေးယောက် ထွက်လာသည်။ သူတို့သည် လီယင်း တောက်ကို ပြေးဝင်၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ လီယင်းတောက်က ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်။ သို့သော် သိုင်း သမား သုံး လေးယောက် ဝိုင်းခုတ်ကြစဉ်မှာတော့ သူ့ကိုယ် ဝန်းကျင်တွင် တံလျှပ်လှိုင်းတွေလို လှိုင်းထသွား၏။

“ချင်...ချင်...ချင်...ချင်...”
“ဝုန်း...ဘိုင်း...ဗိုင်း...အင်”

စားရွက်စားသွားများမှ မီးပွားမီးပွင့်များနှင့်အတူ အသံ ဗလံတွေ ဆူညံသွားသည်။ လီယင်းတောက်ကား ဓားရှည်ကို သူ၏စားအိမ်ထဲသို့ပြန်လည်ထိုးသွင်းနေပြီဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ လီယင်းတောက်သည် ဝင်လာသောရန်သူများ အားလုံးကို ဓားရှည်ဆွဲထုတ်၍ သိုင်းကက်တစ်ကွက်တည်းဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင်။ ထူးခြားဆန်းကျယ်သည်မှာ သိုင်း

ကွက်တစ်ကွက်တည်းနှင့် သိုင်းသမား သုံးလေးယောက်အား ပွဲသိမ်းတိုက်ကွက်ပေးလိုက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုအားလုံးမြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိတ်ထိတ် လန့်လန့်ဖြစ်သွားကြသည်။ လီယင်းတောက်မှာ ဝင်လာသမျှ သော ရန်သူမှန်သမျှကို လိပ်ပြာပိုင်မင်းသားဆိုသည့်အတိုင်း လိပ်ပြာဝိညာဉ်များကို အလွယ်တကူချွေယူသိမ်းဆည်းလိုက်လိမ့် မည်ဟု တွေးထင်လိုက်ကြသည်။

သူတို့အားလုံး လီယင်းတောက်အနီးသို့ မကပ်ဝံ့တော့ပြီ။
“မင်းတို့ဘာလို ကြောက်နေတာလဲ၊ သိုင်းသမားတွေမဟုတ် သူးလား”

တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူက မည်သို့ပင်အမိန့်ပေးနေသော် လည်း မရပြီ။ မည်သူမျှမလှုပ်ရှားတော့ပေ။

ထိုအချိန်တွင် မျက်နှာစိမ်းစားသမားလျှံကျင်းသည် ရှေ့ သို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ ထွက်လာသည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ စူးရှတောက်ပြောင်နေသည်။ မျက်နှာစိမ်းစားသမားလျှံကျင်း သည် ကျဆုံးသွားသောလီဟိုးအပေါ်တွင် စေတနာထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျောက်တောင်ကွဲစခန်းတွင် ချုပ်နှောင်ထားသော လီဟိုးကို ကယ်တင်ခဲ့သူမှာလည်းလျှံကျင်းပင်မဟုတ်ပါလား။

သူက လီဟိုးအပေါ်တွင်စေတနာပို့ခဲ့သည်။ သူတို့မိသားစု ခုလိုဘဝမျိုးရောက်ခဲ့ခြင်းသည်ပင် သူ့ဘဝလျှံပ၏ ပယော ဂနှင့်မကင်းသူဟု ယူဆထားခဲ့သည့် မဟုတ်လား။

“မျက်နှာစိမ်းစားသမားဆိုတဲ့ သူရဲကောင်းကြီးလား။ လူစွမ်းကောင်းကြီးလား၊ ကျုပ်ကလဲကြိုဆိုနေတာပါ”

တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူသည် သူ၏လက်ဝါးများ သို့
အတွင်းအားများကို ပို့သွင်းကာ ချိန်ရွယ်ထားသည်။

မျက်နှာစိမ်းစားသမား လျှံကျင်းက တောင်ခွဲလက်ဝါး
ဆွန်းဝူ၏မျက်လုံးများကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်မုန်မုန်
လျှောက်လာသည်။ မျက်လုံးအစုံကိုစိုက်ကြည့်နေသည်မှာ ရန်သူ
၏ အတွင်းအားကို လျော့ချနေခြင်းပင်။

တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ မျက်နှာစိမ်းစားသမားက
အတွင်းအားများကိုစုစည်းလိုက်သည်။ တိုက် ကွက် အ တွက်
ပြန်ဆင်မှုတွေ လုပ်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများက တောင်ခွဲ
လက်ဝါးဆွန်းဝူ၏မျက်လုံးများ၌သာ တည်ရှိနေသည်။ ဆွန်းဝူ
မှာ စုစည်းထားသောအတွင်းအားများ တဖြည်းဖြည်း လျော့
ကျသွားသည်။ ဒါကိုဘယ်သူမှမသိလိုက်။

သည်တော့မှ မျက်နှာစိမ်းစားသမားလျှံကျင်းသည် 'ယား'
ဟူသော အားမာန်ပြုသံကိုပြုကာပြောဝင်လာသည်။ ထိုနည်းတူ
ဆွန်းဝူကလည်း တစ်ဖက်မှပြောဝင်လာသည်။ တစ်နေရာတွင်
ဆိုကြပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ခွန်ပုံတက်သွား၏။

ကောင်းကင်ထဲသို့ရောက်ကာမှ...
“ဖြောင်း....”

ဟူသော ရိုက်ခတ်သံကြီးပေါ်ထွက်လာသည်။ ထို့ နောက်...
“ဘိုင်း....”

ဟူသော အသံတစ်သံပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ကြည့်ရှု
အကဲခတ်နေသူ ပရိသတ်ထဲမှ ဟာ...ဟယ်...ဟင်...ဟူသော
အာမေခိုတ်သံတွေ အစီအရီပေါ်ထွက်လာ၏။

တောင်ခွဲလက်ဝါးဆွန်းဝူကား လိဟိုးအပေါ်တွင် မည်မျှ
ပင် အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အခုတော့ မယှဉ်နိုင်
တော့ပြီ။

နောက်သို့ ၃၅) ပေခန့်လွင့်စဉ်သွားကာ မောက်လျက်သား
လဲကျ၍ သေဆုံးသွားရလေတော့သည်။ ထိပ်သီးသိုင်းသမား
ကြီး တစ်ယောက်ကို သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းနှင့် အနိုင်ယူ
လိုက်သည့်အတွက် အားလုံးအတွက် အံ့ဩစရာလေးစားစရာ
ဖြစ်နေကြသည်။ သည်လိုတိုက်ခိုက်နိုင်သောသိုင်းပညာများကို
သူတို့လိုချင်ကြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင်ထိုင်၍ တိုက်ပွဲတိုင်းကို
အကဲခတ်လေ့လာလျက်ရှိသော ကောင်းကျ နယ်စားကြီး
ဖန်ကန်းသည် ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

သူ့ဘက်တွင် တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့သည်
မဟုတ်လား။ သည်တော့ ရှောင်တန်လျှင်ရှောင် တိမ်းတန်လျှင်
တိမ်း၍ အခြေအနေကို သုံးသပ်လှုပ်ရှားရပေတော့မည်။

ဖန်ကန်းသည် ထရပ်လျက်ရှိသည်။

“ဗျို...နယ်စားကြီးရဲ့ ထိုင်နေရတာညောင်းလွန်းလို့ ထရပ်
တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ အခြေအနေမလှလို့ ထွက်ပြေးတိမ်း
ရှောင်တော့မလို့လား။ ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ကျုပ်နှမလေး
လိဟိုးကို မင်းလူတွေဆတ်ဖြတ်တာ တွေ့တယ်နော်။ ဒီလိုပဲဗျ။
သိုင်းသမားတွေရဲ့ သဘာဝကတော့ သေချင်သေ၊ ရှင်ချင်ရှင်
မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ တိုက်ခိုက်ရမှာကတော့ တိုက်ခိုက်
ရမှာပဲမဟုတ်လား။”

ဟု ပြောဆို နောက်ပြောင်လိုက်သည်။
မေယျံရှန်သည် လီယင်းတောက်နှင့်ဖန်ကန်း တိုက်ခိုက်တော့
မည်ကို တွေ့မြင်လာရသောအခါ၊ သူ့ရင်ထဲ ခုန်လာသည်။
လှုပ်ရှားလာသည်။ လီယင်းတောက်၏ သိုင်းစွမ်းပညာကို သူမှ
သည် မယုံကြည်၍မဟုတ်၊ ယုံကြည်ပါသည်။ လေးစားပါသည်။
သို့သော်....

အခုလို တစ်ဖက်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ဝံပုလေ့
လိုလူ ဖန်ကန်းနှင့်မှ တိုက်ခိုက်တော့မည်ဆိုသောအခါ မေယျံ
ရှန် လန့်နေသည်။ မိုးမပြိုသော်လည်း မြို့ခဲလျှင်မည်သို့လုပ်မည်
နည်းဟူသော အတွေးရောက်နေသည်။
ထိုစဉ်....

ဖန်ကန်းက ရွှေ့ထွက်လာကာ လီယင်းတောက်ကို အဆိုပုံ
လက်နက်ပုန်းခေးပျံများဖြင့် ဆက်တိုက် ဆက်တိုက် ပစ်ပေါက်
သည်။ လီယင်းတောက်သည် အဆိုပုံလက်နက်ပုန်း ခေးပျံ
များကို လှတ်တန်တာလှတ်၍ ဖမ်းချုပ်တာကို ဖမ်းချုပ်နိုင်
ဆုပ်၍ ဖန်ကန်းဘက်သို့ ပစ်ပေါက်နေသည်။
“ဝှံ့...ဝှံ့...ဝှံ့”

ခေးပျံများ ပျံသန်းသွားလာနေသည်မှာ အရိပ်လှိုင်းများ
ထနေသကဲ့သို့ရှိသည်။ လီယင်းတောက်က အရှောင်ကောင်း
သလို၊ ဖန်ကန်းဘက်ကလည်း အရှောင်တောင်းနေသည်။

သည့်နောက် သူတို့သည် သိုင်းကွတ် ငါးဆယ်အထိ ဆက်
တိုက် မနားတမ်း တိုက်ခိုက်သည်။ ဖန်ကန်းသည် သူ၏

အတွင်းအားအဆင့်ရော၊ သိုင်းစွမ်းပညာအဆင့်ပါ လီယင်း
တောက်နှင့် များစွာကွာခြားနေသည်ကို သိသည်။

ထို့ကြောင့် ထိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်နေသည်။
လီယင်းတောက်က ဖန်ကန်းကို ထွက်ပေါက်မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်
နေသောကြောင့် ဖန်ကန်းမှာ အခက်တွေ့နေသည်။

“သိုင်းသမားအကျော်အမော်ကြီးကလဲဗျာ၊ သတ္တိရှိရှိ တိုက်
ခိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ထွက်ပြေးဖို့ပဲ ကြံနေရတာလဲ”

“မင်း...မင်း...မင်းသာ ထွက်ပြေးရမှာကွ။ ငါက ဘွယ်
တော့မှ မပြေးဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုစကားမျိုးကြားချင်နေတာ”
ထိုစဉ် လီယင်းတောက်က ညာလက်ဝါးဖြင့် ဖန်ကန်း၏

ရင်ဘတ်ကို ရိုက်ချလိုက်၏။
“အင့်....”

ဖန်ကန်းသည် လက်ရည်ကျနေပြီမို့ မတိမ်းရှောင်နိုင်တော့။
လီယင်းတောက်၏ လျှင်မြန်သွက်လက်၍ ပြင်းထန်လှသော
လက်ဝါးချက်ကဖန်ကန်း၏ ရင်ဘတ်ကို ညှိမည်းသွားသည်
အထိ ထိမှန်သွားလေပြီ။ လီယင်းတောက်ကလက်ဝါးကို ဆ၍
ရိုက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်လေရာ ဖန်ကန်းမှာ နောက်သို့ မလွင့်စဉ်၊
တစ်နေရာတည်း မှပ်တည်လျက်၊ ပါးစပ်နှင့် မျက်လုံးများမှ သွေး
နီများ အန်ထွက်ကျကာ တဖြည်းဖြည်း ခွေလဲကျသွားပါ
တော့၏။

“လီယင်းတောက်...ရှင်...ရှင်ကော...ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ
ဟင်”

မေယီရှုန်၏အသံကို လီယင်းတောက် ကြားလိုက်တော့မှ
လက်ကမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ လောကကြီးကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့
မိစ္ဆာကောင်တော့ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီ” ဟု ပြောကာ နှမ
ကလေး လီဟိုးကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပြီး ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် လီဟိုးကို ချီဖိုးလျက် ထွက်ခွာ
လာခဲ့လေသည်။ လျှံကျင်းသည် သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါလာ
ခဲ့ပါ၏။

မိုးသောက်ခဲ့လေပြီ။ ။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

ရဲမာန်အောင်